CAROLINE FISHER

Frontiere nebănuite

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHAELA STĂNCIUCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Și acum…, anunță domnul Ambrose Felix, deținătorul mai multor titluri onorifice, director al Spitalului General din Sud, șef al Organizației Pacifiste a Sănătății, patron al Asociației Infirmierelor Fără Frontiere.

„Acum e acum", se gândiră cele douăsprezece „victime" care stăteau pe băncuțele de la estradă.

– …ajungem la momentul cel mai important al întrevederii noastre. Zâmbi părintește, așteptând o reacție din partea auditoriului.

Însă aplauzele care se auziră, în cele din urmă, din politețe, fură anemice și reținute. Anemice pentru că nu erau decât cele douăsprezece care să aplaude, și reținute pentru că nervii lor erau mult prea încordați pentru a scoate mai mult decât un sunet simbolic.

Erau douăsprezece infirmiere profesioniste pe care domnul Felix le convinsese… sau mai bine zis, „păcălise", cum se gândea adesea Charlotte… să urmeze un curs de specializare pentru cauza lui favorită – A.I.F.F..

În emoționanta zi a absolvirii lor, vocea mai degrabă nobilă a domnului Felix făcuse ca totul să sune eroic în legătură cu Asociația Infirmierelor Fără Frontiere. Dar acum, așteptând să vadă roadele

trudei suplimentare de douăsprezece săptămâni, Charlotte și celelalte unsprezece sperau ca rezultatul lor, în particular, să nu fie tocmai lipsit de frontiere. Cel puțin, nu Binkabunkacarrawirrawarrawilla-pillimundi.

Cursul pe care-l urmaseră le învățase să se descurce în locuri ciudate, subiectele asupra cărora se insistase făcuseră parte dintr-o gamă largă, pornind de la fracturi și ajungând la copii. Fuseseră instruite până și facă extracții de dinți. Operațiunile subordonate filialei Australiano-Asiatice a A.I.F.F. erau la fel de departe în nord, ca India, în sud, ca stația de vânătoare de balene pe cenușiul drum spre Polul Sud, în est, ca cele câteva insule de corali – Charlotte ar fi dat orice ca visul acela să devină realitate – și la fel de departe în vest, ca… Binkabunkacarrawirrawarrawillapillimundi.

Când domnul Felix recunoscuse, desigur după ce se înscriseseră deja, că riscau să slujească un rajah în Hyderabad sau să fie singura femeie printre o sută de bărbați pe o insulă de pe care se vânau balene și că mai era și Binkabunkacarra… în fine, cum se numea, despre care adăugase plin de elan: „Reprezintă lipsa frontierelor, de data aceasta, în versiune australiană. Cauza noastră implică și compromisuri."

„Mai mult decât compromisuri", se cutremuraseră ele la gândul înfricoșătoarei destinații.

Căzuseră toate de acord că dacă aveau să tragă la sorți locul acela, aveau să renunțe pe loc, fără discuții, la vocația lor, însă fiecare din ele se îmbărbăta în taină, spunându-și că din douăsperzece nu avea să fie tocmai ea „norocoasa". Cu siguranță, așa gândea și Charlotte Bow în momentele acelea.

– Și acum, izbucni din nou domnul Felix, și extrase primul nume.

Fu Jill, care primi postul din India și toată lumea o urî până când lui Patsy îi reveni cel din Filipine și fu rândul ei să fie invidiată.

Bron primi însărcinarea cu vânătoarea de balene… „E ca și căsătorită acum", își spuse cu dispreț Charlotte, apoi încetă să se mai gândească la celelalte, auzindu-și în schimb propriul nume.

– Charlotte Bow.

– Da, domnule Felix.

– Ce avem aici pentru tine, soră Bow? Se auzi o hârtie desfăcându-se, apoi: Ah!

O insulă de corali? Un cultivator de plante pentru ceai din Ceylon care avea nevoie de o infirmieră rezidentă? Un…

– Binkabunkacarra…, începu domnul Felix.

– Oh, nu! strigă oripilată Charlotte.

– Infirmieră Bow, o admonestă domnul Felix, apoi spuse, de data aceasta fără să fie întrerupt: Binkabunkacarrawirrawarrawilla-pillimundi.

Toată lumea zâmbi către Charlotte. Zâmbete sincere. Nici urmă de gelozie.

***

Douăzeci de minute mai târziu, Charlotte stătea bosumflată la coada care se formase la ghișeul de unde domnișoara Carter, secretara domnului Ambrose, le înmâna tichetele gratuite de călătorie. Un bilet cu destinația Hong Kong pentru Caroline. Un bilet pentru Bronwen pentru Tasmania, de unde avea să se îmbarce la bordul unei nave vânătoare de balene. Un bilet pentru…

– Ah, infirmieră Bow, spuse domnișoara Carter. Acum vei lua un avion spre Alice Springs. Apoi schimbi cu un avion spre…, apoi schimbi cu un avion spre… În clipa în care Charlotte era gata să renunțe la cariera ei ca să se apuce în schimb de dactilografie, secretara domnului Felix conchise: Și acolo fratele Seb se va întâlni cu tine.

– Fratele Seb?

– Fratele Sebastian, presupun.

– Oh, este o misiune, atunci?

– Chiar nu știu, tot ce scrie aici este: „Contactați-l pe fratele Seb“. Aș spune că trebuie să fie de la Sebastian, nu crezi?

– Da, încuviință Charlotte și se gândi cu și mai mare oroare, dacă era posibil, la un frate Sebastian cu barbă lungă, păr lung, cu o robă lungă, sandale imense și cu niște ochelari de bufniță. Cu toate că nu avea nimic împotriva stareților, călugărilor sau preoților, nu o încânta deloc ideea că el îmbogățea populația masculină, care cu siguranță nu depășea degetele de la o mână, într-un loc numit Binkabunkacarrawirrawarrawillapillimundi. Bron, cu cei o sută de vânători de balene ai ei, îi făcea cu adevărat rău!

– Următoarea, vă rog, strigă dereticând ocupată domnișoara Carter. Ah, soră Gaynor, pleci la Hyderabad; ai un avion charter special pentru tine.

„Și un bogătaș cu diamante călare pe spinarea unui elefant, plin de ornamente din aur strălucitor care fără îndoială", se gândi Charlotte, „o să-i arunce câte un pumn de rubine de fiecare dată când o să-i pună o compresă rece, în timp ce eu… eu…"

„Eu mă aleg cu unul cu barbă lungă, păr lung, robă lungă, sandale imense și cu ochelari de bufniță. În timp ce eu mă aleg cu…"

***

Abia peste două zile Charlotte părăsi Mascotul la bordul unui avion destinat transportului de corespondență, îndreptându-se spre vest.

Traversau Munții Albaștri, dar putea fi la fel de bine și o mare albastră, căci Charlotte nu putea vedea decât apă, picături mari de apă, străduindu-se din răsputeri să-și rețină lacrimile grele. Fetele o porecliseră Ploaia, din cauza numelui de familie, Bow – Curcubeu – și abia acum i se potrivea cu adevărat. „Dar de acum înainte?", izbucni ea. Cu toate că termenul era de numai șase luni, oare avea să depășească vreodată Binkabunka… nu-știu-cum, așa cum o asigurase domnul Felix?

Charlotte ar fi trebuit să se simtă mai puțin mâhnită, din moment ce marele Felix stătuse personal de vorbă cu ea în cabinetul său, după

ce ședința luase sfârșit. Nici măcar infirmiera rajahului cu elefantul și cu rubinele nu avusese parte de un asemenea tratament preferențial. Cuvintele lui fuseseră cel puțin uimitoare. În loc s-o compătimească pe Charlotte, Ambrose Felix, cu toate titurile sale onorifice, o invidiase. Sau cel puțin, așa se prefăcuse. Îi povestise plin de regret că din nefericire, destinul intervenise și vizita lui la Binka fusese foarte scurtă, însă de neuitat.

– Pot conta și eu pe destin? se întrebase ea cu voce tare, nefiind convinsă pe de-a-ntregul de detaliile încântătoare pe care i le dăduse Felix. Sau de reverendul cel gentil, fratele Seb.

Cu toate că fusese o experiență atât de fascinantă, domnul Felix se găsise atunci acolo, în fața Charlottei, și nu în ținutul acela. O privise gânditor un timp, apoi spusese:

– Da, chiar cred că poți conta pe destin, domnișoară infirmieră.

Simțindu-se puțin mai veselă la gândul că, dacă avea noroc, șederea ei nu avea s-o depășească pe a domnului Felix, Charlotte îi scuturase mâna și plecase. Dar în afara biroului nu se confruntase decât cu mila și cu înțelegerea celorlalți. Acum nu i-ar fi stricat toate astea, la mii de kilometri în aer, când lăsase în urmă munții, îndreptându-se spre câmpii. Apoi părăsise Noul Wales de Sud și ajunsese în Australia de Sud, traversase spre Teritoriul de Nord și aterizase la Alice Springs, unde luase primul avion mai mic.

Curentul de aer cald din Alice o făcuse să se întrebe cum avea să fie mai departe. Cu excepția faptului că avionul acela era mult mai mic decât celălalt și ar fi putut să-și facă griji în privința căldurii și nu a dimensiunii, nu o îngrijorase nimic altceva decât golul absolut de sub ea, tăiat solitar doar de drumul lung și drept. Aflase de la pilotul ei că aceea era autostrada Gunbarrel, primul drum din istorie care traversa Australia de la est la vest.

– Imediat ce vom trece de ea, îi spusese el, vom ateriza la Kalabeena, de unde Harry va prelua comanda.

– De ce nu mă poți duce direct la… – se pregătise respirând adânc – Binkabunkacarra…?

– Nu face parte din raza mea de acțiune, nici din a lui Harry. O să vă lase la…

După Harry urmase un anume Terry care o lăsase pe Charlotte la Wyndham, apoi un Jimmy o dusese pe ultimul tur. Făcuseră o scurtă escală la Jalumburu, așezare care era locuită doar de familia Barrett, niște americani care se ocupau de cultivatul bumbacului, după cum i se spusese, și care la despărțire o îmbrățișaseră puternic. Doamna Barrett, care avea experiența propriei ei prime călătorii în zona aceea, o asigurase:

– O să fie bine, domnișoară infirmieră, o să-l ai pe Tony pentru școală, pe doctorul Jamie și, bineînțeles, pe fratele Seb.

– Trei pretendenți, o felicitase pilotul, decolând din nou. Charlotte trăsese concluzia că bărbatul probabil se numărase și pe sine… îi spusese că-i plăcea părul roșu, iar ea era roșcată… Cu siguranță, fratele Seb nu se putea compromite prin a-i face curte, chiar și într-un loc atât de îndepărtat ca Binka…

Începuse să se lase întunericul, prea adânc pentru a mai putea distinge cum arăta acest loc, dacă se vedea țărmul mării sau erau acri întregi de teren plat, cât de aproape era de capătul Pământului. Nu-și putea da seama nici dacă veniseră bărbați s-o întâmpine și nici dacă vreunul dintre ei ar fi contat, ca admirator.

Micul avion aterizează pe o pistă improvizată, marcată de niște găleți albe din plastic întoarse cu fundul în sus, care conduceau spre un soi de stație. Charlotte trase nerăbdătoare cu ochiul pe hublou, apoi se retrase instantaneu. Cu toate că în momentul acela era aproape întuneric – presupunea că noaptea se lăsa în câteva minute la latitudinile acelea – ceea ce putea vedea încă afară o făcu să se teamă pentru viața ei.

Băștinașii nu erau ca cei blânzi din Alice care-și ofereau bumerangurile sculptate, ci oameni de culoare îmbrăcați – dacă se

putea spune așa – ici-colo cu niște fâșii subțiri din ierburi în jurul brâului, ținând în mâini sulițe și nullauri. Din câte își putea da seama, nu erau supravegheați de nici o față bisericească. Frica începu să se spulbere și se simți cuprinsă de resentimente. Nici nu putea fi vorba de pretendenți, așa cum o încurajase pilotul. Deși, la prima vedere, presupunea că individul acela cu tenul închis care tocmai se ivise trebuia să fi fost un bărbat destul de interesant. Era un tip colțuros, cu un cap mai înalt decât restul războinicilor, dar îmbrăcat în pantaloni de călărie și nu în ierburi, purtând cămașă și nu cu pieptul gol, cu pălărie în loc de pene. La prima vedere. Oare era profesorul Tony sau doctorul Jamie, sau poate o surpriză pe care pilotul nu o anticipase? Ei bine, timpul avea să-i răspundă la întrebarea aceea.

Îl auzi pe pilot luându-le apărarea băștinașilor:

– Arată fioroși la început, nu-i așa? Dar flăcăii aceștia n-ar face rău nici unei muște.

– Dar tipul acela? se interesă ea despre individul cel înalt care se apropia de avion.

Răspunsul pilotului o sperie. Se așteptase la ceva de genul „Te referi la Tony?“ sau „Este Jamie“.

Dar nu se gândise nici o clipă că…

Avea bine întipărit în minte felul în care arăta un călugăr.

Însă ochii aceia albaștri strălucitori, neașteptatele pete de culoare pe fața măslinie și cu riduri fine a acelui bărbat, erau o lovitură sub centură pentru o prietenă atât de nouă ca ea, se gândi agitată Charlotte.

– Soră Bow, începu Jimmy, faceți cunoștință cu fratele Seb.

– Bună ziua, frate Sebastian, bâigui ea și se prefăcu ocupată cu bagajele.

– Seb e de ajuns, spuse bărbatul, luându-i gențile și pasându-i-le unuia dintre cei cu fâșii din ierburi.

Charlotte își urmări anxioasă bagajele – într-unul din ele era prima ei bonetă – și-i răspunse mai degrabă aspru:

– Prefer „frate Sebastian“.

– Bine, dar nu va fi numele meu correct, Sebastopol.

– Există un Sfânt Sebastopol? Dacă omul cu ierburile îi deschidea geanta și-i proba boneta, Charlotte s-ar fi urcat fără discuții înapoi în avion, fără să-i pese de „compromisurile“ domnului Felix.

– Dar eu sunt departe de-a fi un sfânt, spuse fratele Seb.

– Da, deși te străduiești, îi răspunse pioasă, spionându-și în continuare bagajele. Mi-aș dori să-ți vezi de turma ta, urmă ea țâfnoasă, căci băținașul îi întorcea geanta pe toate părțile.

– Sunt foarte puține acum, le-am dus la Glenfadden până când se termină inundațiile și încolțește iarba.

– Inundații? Charlotte uită să-și mai facă griji pentru bagajele ei. Și crocodili, și sulițe ucigașe, vite și localnici fioroși, gemu ea pe înfundate, și inundații!

– Noi numim perioada aceasta a anului „perioada umedă“ pentru că apele unui râu din nord se învolburează și se revarsă, spuse vesel fratele Seb. De aceea am cerut ajutoare. Când sunt inundații, doctorul Jamie nu poate urca.

– Să urce? Unde?

– Aici.

– Aici? Dar el nu e aici?

– Doar atunci când este nevoie de el, în afara fiecărei miercuri, o dată la șase săptămâni. E „doctorul zburător“, nu știai?

– Nu. Charlotte făcu o pauză. Și… Tony?

– Omul cu creta? Apoi, la privirea severă a Charlottei, se corectă: profesorul? O săptămână e aici, apoi alta la Gilpin, apoi la Pintawoppa…

– Nu contează, îl întrerupse Charlotte înainte ca Pintawoppa să ajungă la proporțiile propriei lui eparhii. Am să-i cunosc până la urmă și pe ei. Luă o altă geantă.

– Deci, spuse fratele Seb, eu sunt singurul membru civilizat al comitetului de primire al primei infirmiere din Binka. Vreau să spun,

desigur, în afara flăcăilor. Privi îngăduitor la războinici. Cu toate că Charlottei i se spusese că erau inofensivi, sulițele lor o făceau să fie oarecum neîncrezătoare.

– N-ar face rău nici unei muște, cită ea cu voce tare.

– Dacă nu sunt la vânătoare.

– Vânătoare? îl iscodi ea.

– De crocodili, de canguri. Va trebui să vii și tu o dată.

– De-abia aștept! murmură Charlotte.

Scoaseră și ultima valiză și motorul avionului porni, căci pilotul se grăbea.

– Mergem departe? După atâtea ore de călătorie, nu se putea să urmeze încă un drum lung; în afară de asta, dacă se îndreptau în continuare spre vest, cu siguranță ajungeau din nou la țărmul marii.

– Ajungem cât ai scutura coada unei vite sălbatice, o asigură vesel fratele Seb.

– Ce sunt acelea?

– Vitele sălbatice?

– Da.

– Sunt vite neîmblânzite care trăiesc prin tufișuri. Când urmărești o vită sălbatică, trebuie s-o faci în galop, să sari din șaua calului, s-o plesnești peste coadă și apoi s-o imobilizezi la pământ, răspunse el, depozitând bagajele Charlottei într-un jeep. Pe aici este foarte mult praf.

– Și multe oase rupte, aș spune eu. Dealtfel, cred că acesta este unul dintre motivele pentru care ai apelat la A.I.F.F..

– A.I.F.F.? întrebă el, nelămurit.

– De unde m-ai chemat.

– Asta am făcut? Dar ai dreptate. Aici suntem de-a dreptul neputincioși în fața accidentelor. Ochii albaștri strălucitori și distanți, înconjurați de riduri adânci o cercetau cu atenție. Te descurci cu un os fracturat?

– Imobilizez articulația deasupra și dedesubt, murmură automat Charlotte. Da, mă descurc. Vezi, noi am urmat un curs special de bazat-pe-propriile-puteri. Am învățat până și despre – se strâmbă ea – dinți. Apoi adăugă și mai dezgustată: cum să facem extracții.

– Ai adus, o întrerupse interesat fratele Seb, pe lume un copil?

– Nu.

– Eu da. Am avut ceva bătăi de cap, dar până la urmă micuțul s-a născut sănătos.

„Ce caut eu aici, în mijlocul pustietății, înconjurată de oameni primitivi care poartă ierburi și pene și de ce discut cu un stareț – nici mai mult, nici mai puțin – decât despre nașteri?!" se gândi agitată Charlotte.

– Oricum, reveni fratele Seb, femeile sunt destul de înțelepte în privința aceasta și ne putem baza oricând pe doctorul Jamie.

– Numai miercurea, din șase în șase săptămâni.

– Și mai des, dacă-l chemi prin stația radio. Dar are atâția pacienți și așa, încât nu vreau să fac asta. Așa că, spuse el urcând-o pe locul din dreapta și apoi urcând și el, am depus o cerere pentru tine.

– Cred că vrei să spui că le-ai spus superiorilor tăi să înainteze cererea, sugeră cu viclenie Charlotte, sperând să afle prin metode indirecte ce fel de stareț, călugăr sau preot era.

– Nu am nici un superior, zâmbi malițios fratele Seb. Eu sunt acela.

– Da, murmură Charlotte. Dar se întrebă „care acela?".

Acum se făcuse întuneric – și foarte frumos. Cândva, Charlottei i se spusese că nu exista nimic mai fermecător decât nopțile în deșert, dar abia acum credea. Stelele nu străluceau pur și simplu, aproape că înfloreau; luna avea un contur atât de perfect încât părea din hârtie. Dacă te ridicai pe vârfuri, aveai senzația că puteai atinge cerul.

Jeepul porni cu un huruit și plecară într-o călătorie ametitoare. Charlotte nu întâlnise niciodată un drum cu atât de multe curbe; câteodată păreau cercuri complete. Cu siguranță, nu era autostrada Gunbarrell, nici vorbă de nouă sute de mile de drum drept. Cu toate

că, pe măsură ce mergeau și tot mergeau, Charlotte se gândea că până la urmă puteau fi nouă sute de mile. Oare aveau să ajungă vreodată la destinație și să se oprească acolo?

Apoi opriră… și o altă armată de războinici le ieși în cale.

– Ăștia sunt peste tot! icni Charlotte.

– De ce n-ar fi? spuse fratele Seb. Doar e țara lor.

– Nu asta vroiam să spun, mă refeream la faptul că nu mă așteptam să fie atât de mulți.

– Nu sunt chiar atât de mulți; sunt aceiași băieți pe care i-ai văzut și la avion.

– Cum așa? Nici măcar un alergător olimpic nu este atât de rapid pentru o distanță așa de lungă.

– E simplu, îi explică fratele Seb. O linie dreaptă este cea mai scurtă cale dintr-un punct în altul.

– Dar toate curbele și cotiturile…

– Și asta e simplu. Unele dintre ele ocolesc atent cuiburile de emu. Nimeni nu deranjează o mamă-emu, iar noi avem multe astfel de păsări. Apoi mai sunt și puțurile…

– Puțurile?

– Oaze de apă. Dacă-mi aduc bine aminte, erau câteva pe aici, așa că le-am ocolit și pe ele când am conceput drumul. Mai sunt și pământurile-tabu, pământurile sfinte pe care au pășit strămoșii. N-am putut să construiesc ruta pe acolo.

– Da, dar tu…, începu Charlotte, tu ești aici să schimbi toate astea, să-i luminezi, să-i conduci. Toate astea nu sunt decât superstiții, iar tu, ca un călugăr, am vrut să spun stareț, scuze, preot…

Dar nu reuși să termine fraza, căci fratele Seb sări din jeep, o luă în brațe și o coborî lângă el, apoi spuse cu o mândrie arzătoare:

– Ei bine?

– Ei bine?

– Asta e.

– Ce este? Charlotte nu vedea decât o clădire joasă din tablă. Nu era mai mare de șase pe trei metri și nu exista nici o îndoială că era

foarte veche pentru că pereții aveau multe găuri prin care pătrundea lumina lunii. În fața casei erau doi metri de pământ curățat, după care urmau din nou ciulini, tufișuri, nisip roșu și moloz.

Clădirea avea și ferestre cu geamuri, dar fără perdele. Ștergarul de la ușă era împletit de mână din trestii rezistente sau din ierburi înalte. Cam asta era tot.

Charlotte se întreba uimită de unde venea mândria.

Apoi văzu: motivul era tipărit triumfător, atârnat impresionant.

„SPITALUL BINKABUNKACARRAWIRRAWARRAWILLAPILLIMUNDI".

Se întindea pe toți cei șase metri.

– Intră, soră șefă, rosti fratele Seb și făcu o plecăciune.

Puțin dezorientată, Charlotte intră. Presupusese că avea să vină la un soi de clinică atașată misiunii fratelui Seb. Dar unde era misiunea? În ciuda „flăcăilor" inofensivi, Charlotte nu-și dorise să fie tocmai singură, iar spitalul părea pustiu.

– Are legătură cu gospodăria, îi explică fratele Seb, spre marea ei ușurare. Casa este la câțiva pași în spate, cu toate că n-o poți vedea de aici.

– Atunci, nu dorm în spital?

– Doar dacă este un caz mai grav, spuse el. M-am gândit că după o zi de muncă în clinica ta, ar fi o schimbare binevenită să dormi acasă.

„Clinica ta". Fără îndoială, acele cuvinte avură un impact plăcut, în ciuda mărimii spitalului și a găurilor sale. Jill putea să asiste un rajah, dar casa acestuia nu avea să fie propria ei clinică. La fel era și cu Bron, și cu Patsy și cu toate celelalte.

– Nu este mult, continuă fratele Seb, evident așteptând să-l asigure înțelegătoare că era suficient, dar tot e bine că este.

Charlotte încercă… realmente încercă, pentru că fiind propriul ei spital, ar fi vrut să-l ridice în slăvi… dar își dădu seama că nu putea. Patru zone de dimensiunile unor cutii de chibrituri se înghesuiau în cei șase metri, reprezentând, după cum presupunea ea, două secții, farmacia și dispensarul. Ca mobilier erau cinci paturi din fier, o masă și un scaun.

Observă că nu existau paravane. Unde se îmbrăcau pacienții? Un moment, Charlotte uită de băștinașii cu ierburi. Nici un fel de echipament, doar dacă nu cumva era bine ascuns pe undeva, dar – asta o uimi cel mai tare pe Charlotte – mai mult decât suficiente bănci, atât înăuntru, cât și afară. Oare spitalul avea rol și de vreun soi de sală publică?

Probabil că ochii ei trădau încurcătura în care se găsea, căci fratele Seb o lămuri scurt:

– Relații cu publicul.

– Nu le-aș da voie înăuntru. Măcar atât își putea aminti din anii de practică, deși se gândi plictisită că-i era de prea puțin folos în momentul acela al noului ei post de soră șefă. Nu se bizuia decât pe cunoștințele ei din prezent, iar dacă acum nu se putea concentra era doar pentru că era obosită.

– Dar o vei face. Bărbatul își ținea pălăria în mână. Avea un păr castaniu mai degrabă ciudat, îi stătea ridicat într-un soi de țepi deasupra ochilor de un albastru profund. Charlotte presupusese că-i ghicise îndoielile și că încerca s-o liniștească, asigurând-o că avea să-și amintească ceea ce învățase, dar se părea că se referea la relațiile cu publicul.

– Mama, tatăl, surorile, frații, unchii și mătușile, continuă el. Apoi verii. Odată, a venit chiar și un văr de gradul al patrulea. Au fost aproape o sută de persoane care l-au așteptat pe cel bolnav.

– Dar sigur că nu le-ai permis tuturor să staționeze aici.

– N-am avut de ales, zâmbi el malițios și sigur pe el, și nici tu nu vei avea.

– Ei bine, am să văd cum voi face.

– Da, ai să vezi. Făcu o pauză. Dacă te-ai săturat, vreau să spun, pentru seara asta, ai vrea să te retragi în cabina ta?

– Te referi la casa mea?

– Da, soră șefă Bow. Este foarte aproape.

Era mult mai departe de câțiva pași, dar cel puțin drumul fu drept, fără nici o deviere din cauza cuiburilor de emu. Lumina lanternei scoase la iveală alte clădiri metalice așezate în copaci.

– Aceasta este Misiunea? se interesă Charlotte, iar el păru nedumerit și ridică din umeri.

– Presupun că te simți înghesuită, soră șefă. Dar oricum, nu ești așa de uriașă. Ajungem repede, cât ai scutura coada unei vaci sălbatice. Aici este, iar aceasta este camera ta. Le-am rugat pe Ludi și pe Perpetua s-o pregătească pentru tine. Vor dormi afară în seara asta, în caz că te simți ciudat.

– N-o să fie nevoie de așa ceva, protestă ea.

– Atunci, vor fi dezamăgite, sunt foarte mândre cu slujba lor de a avea grijă de sora șefă. Dacă ai nevoie de ceva și nu le poți face pe fete să înțeleagă, nu trebuie decât să bați în perete.

– Să bat doar? Dar… cine va fi acolo?

– Eu, desigur.

– Așa credeam și eu, spuse Charlotte.

Fratele Seb deschise ușa cu aceeași mândrie netăinuită și așteptă. Încăperea era un motiv mai plauzibil decât spitalul… singura diferență era un borcan de cositor cu floricele albăstrui.

Charlotte simți impulsul de a izbucni în râs, într-un râs aproape nesănătos. Camera mică și goală i se părea de-a dreptul meschină cu borcanul acela din cositor în mijloc! Își simți fața tremurând.

– Ești bine? o întrebă bărbatul cu ten măsliniu, brusc îngrijorat. A fost o călătorie lungă pentru tine și ești atât de fragilă, cum ți-am mai spus.

– Mulțumesc, mă simt destul de bine.

El își lăsă greutatea pe celălalt picior și continuă:

– Am presupus că n-o să vrei să mănânci nimic în seara asta. M-am gândit că ți-ar prinde mai bine un somn. O privi neliniștit.

– Da. Îți mulțumesc mult.

Sosi laptele… pudră, nedizolvat cum se cuvine și cu cerculețe mari de grăsime plutind pe deasupra. Toată numai un zâmbet, negresa Ludi o întrebă:

– Mai doriți ceva, soră șefă? Charlottei i se păru că vorbea cu grijă, ca și când ar fi fost ceva nou pentru ea.

– Nu, mulțumesc, Ludi.

Când fata dispăruse deja, Charlotte își aminti că uitase ceva. Bătu în perete.

– Da, soră șefă? strigă fratele Seb de cealaltă parte și se întrebă nedumerită ce fel de călugăr era acela, dacă-și permitea să doarmă alături de o…

– Nimic, vroiam doar să-ți mulțumesc.

– Oh, pentru puțin. Noapte bună. Somn ușor.

Somn ușor?! Un călugăr într-o cameră la șase metri de ea, cu același perete, același acoperiș strigându-i „somn ușor".

Un călugăr în pantaloni de călărie în loc de sutană și cu pălărie. Cu cizme în loc de sandale. Ochi albaștri strălucitori, care nu aduceau în nici un caz cu ochii unui călugăr. Ce se întâmpla? „Tocmai i-am dat instrucțiuni unui călugăr să aibă somnul ușor", realiză ea.

Apoi adormi. Se trezi de câteva ori, somnoroasă și simțindu-se încântător de amețită. „Sunt soră șefă", deliră ea, „soră șefă la o vârstă atât de fragedă".

Cu toată amețeala pe care o simțea, auzi un sforăit.

Apoi adormi din nou.

Capitolul 2

Charlotte se trezi și descoperi că încăperea se scălda în lumina strălucitoare a soarelui. Se uită în fugă la ceas și rămase surprinsă să vadă cât de devreme era; în sud, ziua nu era niciodată atât de luminoasă, atât de devreme, ca acolo.

Presupunea că era prea devreme pentru micul dejun. Rezistă impulsului de a bate în perete și a-l întreba pe fratele Seb la ce oră se servea masa și unde. Probabil că oricum dormea adânc, nu se mai auzea nici măcar sforăitul, era liniște deplină de cealaltă parte a peretelui.

Charlotte se hotărî să scrie o scrisoare părinților ei; probabil că erau nerăbdători să afle vești de la ea.

„Dragii mei, vă scriu din pat și de cealaltă parte este fratele Seb."

Nu, nu era un început bun.

O perioadă lungă, roase capătul creionului. Cum l-ar fi putut descrie pe fratele Seb? Ce trebuia să le spună, astfel încât părinții ei să depășească furia pe care plecarea ei le-o cauzase și să-i înțeleagă motivele? Cum să descrie totul? Spitalul scund și dărăpănat din tablă, cu cele câteva secții, cu un birou și un scaun, cu o mulțime de bănci și atât. Camera ei era asemănătoare cu spitalul, numai că nu avea bănci… ci slavă Domnului!… un borcan din cositor, cu flori. Privi

buchetul de flori albastre. Îi amintea de ceva, de ochii fratelui Seb, atât de ciudați la un călugăr. Foarte albștri, la fel ca florile acelea de deșert.

„Dragii mei, acum sunt sora șefă Bow de la Spitalul Binka.“… Spital? De ce nu misiune? Deși poate că… și era un gând interzis… bărbatul acela interesant nu primise încă titlul de călugăr. Un moment, Charlotte se opri din rosul creionului și-și umezi buzele.

Dar nu, „fratele“ Seb. Așa îi spusese domnul Felix. Și doamna Berrett. Și pilotul. Călugărul însuși o spusese, sau cel puțin nu comentase nimic atunci când i se adresase astfel.

Se auzi o lovitură în perete. Oare se servea în sfârșit micul dejun?

– Te-ai trezit, soră șefă? Ți-am adus primul caz. O hemoragie de toată frumusețea, continuă fratele Seb. Cursurile tale de specializare au inclus asta?

– Așază pacientul într-o poziție potrivită, strigă Charlotte dintr-o dată preocupată, ținând cont de faptul că sângele curge mai lent dacă bolnavul stătea jos. Oare unde îi era uniforma?

– Nu pot.

– Trebuie.

– Locul în care stă i-a provocat hemoragia.

– Cum așa? Iată uniforma, dar unde era acum boneta?

– Bețele cu cârlig sunt foarte ascuțite, răspunse evaziv fratele Seb. Dacă îți cauți boneta, îmi pare rău.

– Pacientul a fost atacat sau pur și simplu s-a așezat pe ea? Ce vrei să spui cu „îmi pare rău“? se alarmă ea, uitând de bolnav.

– Boneta. Se mai întâmplă din când în când. Sunt doar foarte curioși. Nu sunt rău intenționați.

– Vorbești de boneta mea? Prima mea bonetă?! țipă Charlotte.

– E în regulă, are doar niște pete de murdărie. Așa că am spălat-o. Nu s-a uscat încă.

– Ai… Oh, cum de-ai lăsat să se întâmple așa ceva?!

– S-a întâmplat înainte ca eu să fi venit… la murdărie mă refer. Vezi, bagajul tău s-a desfăcut pur și simplu.

Charlotte găsi plauzibil un asemenea lucru, având în vedere felul în care seara trecută îi întorseseră genţile pe toate părţile.

– Dar am recuperat totul, se înveseli fratele Seb, şi acum e la uscat… boneta. Câteodată nu le mai găsesc.

– Vrei să spui că hoţii care le iau nu le mai înapoiază? întrebă furioasă Charlotte.

– Nu le iau, aşa că nu sunt hoţi, nu fac decât să se uite la ele. Nu, vroiam să spun că se întâmplă câteodată ca însuşi lucrurile să nu se mai întoarcă. Sunt rătăcite. De exemplu, mi-am pierdut un obicei.

Acum totul era clar. De aceea purta pantaloni de călărie şi nu haine bisericeşti. Îşi pierduse obiceiul de a purta sutana sau cel puţin, neglija s-o îmbrace. Oricum, acum ştia cu certitudine că era călugăr.

– Pacientul este la spital? se interesă ea.

– Nu încă… Ei bine… îl am aici.

Charlotte îşi legă părul la spate, regretând amarnic lipsa bonetei.

– Nu mişca pacientul până când nu-l examinez, strigă ea şi ieşi în grabă din camera ei.

Deschise uşa vecină. O întâmpină acelaşi decor, cu excepţia borcanului cu flori. Înăuntru nu era decât fratele Seb.

– Unde este pacientul? spuse ea pe un ton care spera să sune cât mai corespunzător unei sore şefe.

– Aici, răspunse fâstâcindu-se fratele Seb.

– Aici?

– Eu sunt cel care a intrat în contact cu bâtul acela cu cârlig.

– Tu?

– Când am strigat că ai un pacient chiar am crezut că aşa este, mă speriasem de-a binelea, dar acum s-a oprit. Adăugă timid: sângerarea.

– Trebuie să se fi format un cheag, spuse profesionist Charlotte, care n-ar trebui atins. Înţeleg că orice corpuri străine au fost înlăturate, continuă ea puţin nesigură.

Fratele Seb o asigură că da.

– Hai să vedem ce-au pregătit Ludi şi Perpetua pentru micul dejun, propuse el. Te superi dacă astăzi stau în picioare?

– Crezi că – întrebă Charlotte încă nesigură – ar trebui… hm… să te examinez… Parcă vedea scris în caietul ei de arhivă: „Cazul 1. Fratele Sebastopol. Rană în posterior cauzată de șederea pe un…“

Auzea deja chicotelile când grupul Fără Frontiere avea să se întâlnească la Sydney, așa cum stabiliseră, să facă schimb de experiențe. Dar se gândi precaută că era mult mai bine să audă o rundă de chicoteli decât cealaltă posibilitate – însemnarea în registrul medical. O scurtă, dar lămuritoare descriere de genul: „La ora cutare, în data de cutare, fratele Sebastopol a decedat otrăvit, neprimind în timp util îngrijirile medicale necesare. Verificat de…“

Dar cine ar verifica? Doctorul Zburător, presupunea Charlotte. Ar trebui să-l contacteze prin stația radio, ca apoi să mărturisească omisiunea fatală și nefericita ei urmare – decesul fratelui Seb.

– Soră șefă? Vocea fratelui Seb o readuse pe Charlotte în prezent. Sunt bine acum, spuse el, ghicindu-i probabil dilema. Ce zici de un ceai?

– Cred că e cafea, spuse Charlotte despre ceaiul servit pe verandă, cu pâine prăjită și cu felii de carne de vită din conservă.

– Nu, e cacao.

Ludi, căreia i se adresase, zâmbi și răspunse:

– Ceai-cafea-cacao la un loc, șefule. Îi place așa?

– Da, dar mâine să fie ceai simplu sau cafea simplă. Bine?

– De ce ai spus că e bine? întrebă Charlotte după ce Ludi plecă. Nu e bine deloc.

Cel puțin carnea fusese bună, provenise dintr-o conservă. Fratele Seb, care stătea în picioare, așa cum spusese, termină rapid și bău ceaiul-cafeaua-cacaua și apoi se întoarse la Charlotte.

– De asta, soră șefă. Cu doar șapte luni în urmă, băștinașii aceștia nu văzuseră niciodată un alb. Viața lor era urmărirea vitelor sălbatice… Se uită la Charlotte și zâmbi malițios. Dar vei afla și asta mai târziu. Oricum, au venit din senin, realmente din senin. Păreau să cadă din cer, bărbații aceștia, femeile și copiii aceștia, adulții purtând

fâșii din ierburi, iar copiii dezbrăcați. Auziseră despre albi, dar nu-i văzuseră niciodată. A fost prima dată pentru ei. Iar eu am întâlnit pentru prima oară un Parjadi.

– Așa se numește tribul lor?

– Da. Uite – spuse el trecându-și o mână măslinie prin părul ca de arici – nu știu dacă obții ceva din toată treaba asta, dar știu că eu, unul, am avut de câștigat. Tribul acesta trăiește de secole în deșert. În ziua aceea, încercând să vorbesc cu ei, m-am gândit: „aici, viața este ca în urmă cu mii de ani." Fratele Seb rămase tăcut o vreme, apoi continuă neașteptat: m-am simțit mișcat.

– Și eu, aprobă ea încet, sunt mișcată acum. Și așa era.

Charlotte privi împrejurimile întinse, soarele care deja bătea deasupra milelor întregi de vegetație spinoasă, întinderea largă de pământ și nisip roșu, și simți, la fel cum simțise și el, acea senzație de întoarcere cu mii de ani în urmă. Descoperi că-i lăcrimau ochii din cauza unui borcan de cositor cu flori. Oare cine ar învăța niște oameni primitivi despre flori?

Nu realiză că rostise întrebarea cu voce tare, dar probabil că asta făcuse, căci fratele Seb spuse:

– Nimeni. E ceva instinctiv. Ludi și Perpetua au făcut asta fără să li se spună. Sunt oameni minunați, soră șefă, și de aceea n-am făcut mare caz din cauza băuturii pe care au inventat-o. Acum înțelegi?

– Da. Și sunt plină de admirație.

– N-o să fii de fiecare dată, o avertiză el cu regret. Încă mai fac lucrul pe care îl știu cel mai bine.

– N-au renunțat la stilul de viață nomad?

– Nu pleacă atât de des pe cât crezi. Tribul acesta a trecut de multe ori prin foamete, așa că nu ajunge niciodată prea departe și se întoarce. Cel puțin… acesta este obiceiul până în prezent; să sperăm că așa va rămâne și de aici încolo. Oricum, până în momentul de față nu s-a ivit nici o provocare reală. Moartea, de exemplu. Încă n-am înfruntat-o. Așa că încă nu știu care va fi reacția lor.

– Cred că faci un lucru absolut minunat, frate Sebastopol, spuse Charlotte cu o voce caldă.

– Eu? Păru surprins.

– Faptul că lucrezi în felul ăsta pentru ei.

– Dar ei sunt cei care lucrează pentru mine, o corectă el.

Charlotte consideră că era un mod foarte creștinesc și caritabil de a pune problema. Bărbatul acesta era creștin în adevăratul sens al cuvântului, în ciuda tuturor aparențelor.

Probabil că fratele Seb nu avea o misiune ortodoxă, făcea doar fapte bune într-un mod mai neortodox.

– Ești… începu ea, apoi făcu o pauză. Nu se cuvenea să chestioneze un călugăr, stareț sau preot cum, ce și când.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci, spuse repede fratele Seb, dacă ai terminat, este să vii la birou și să vorbești cu doctorul Jamie. Ai folosit vreodată o stație radio, soră șefă Bow?

– Nu.

Lăsară vasele în grija lui Ludi și a Perpetuei… trebuia să-l întrebe despre numele fetei aceleia… și traversară spre o altă clădire din tablă. Aici, fratele Seb încercă să-l contacteze pe doctor. O informă pe Charlotte că Jamie nu era pe recepție în momentul acela și o întrebă dacă nu vroia să-și petreacă timpul ascultând Școala din Aer.

Charlotte ascultă cu interes cum copii de la mile depărtare învață o poezie. Urmă un cântec folk englezesc ale cărui acorduri melodioase pe teritoriul australian o făcură din nou să lăcrimeze.

– Omul cu creta… profesorul își dorește să unească toți băștinașii, spuse fratele Seb.

– Și de ce nu s-au unit până acum?

– Pentru că până acum, îi aminti fratele Seb, nu știau cum să vorbească limba noastră. Făcu o pauză, apoi continuă: n-au trecut decât șapte luni.

– Este minunat, fu de acord Charlotte. De fapt, vrusese să spună „Ești minunat“, dar considerase că nu era un lucru demn de spus unei fețe bisericești.

Fratele Seb încercă din nou să ia legătura cu doctorul Jamie, dar tot fără rezultat.

– Credeam că Seb vine de la Sebastian, soldatul roman martirizat.

– De ce credeai asta? întrebă el.

– Fratele Seb, rosti răspicat Charlotte.

O privi și păru să înțeleagă dintr-o dată.

– Vrei să spui… sigur că da… aseară m-ai întrebat despre o misiune.

– Așa este. Apoi mai e și Perpetua, cu siguranță numele unei misiuni.

– Da. Dar nu a misiunii mele.

– Dar…

– Misiunea este la Belterra. O să te duc acolo, într-o zi. Conducătorul e un spaniol din ordinul benedictinilor, ca majoritatea străinilor de aici.

– La fel ca tine?

– La fel ca mine, cum?

– Spaniol… hm… ei bine…

– Sunt australian.

– Dar tot ești… hm… ei bine…

– Da, soră șefă?

– Un… călugăr, un stareț, un… Ei bine…, spuse ea iritată, ai spus că ți-ai pierdut obiceiul de a purta sutana.

– Obiceiul de a călări, răspunse el.

– Dar ești fratele Seb. Toată lumea îți spune așa.

– De fapt, sunt doar Seb. Sebastopol. Tatăl meu a fost istoric, așa că frații mei se numesc Inkerman – pe scurt, Ink – și Balacava – Bal. Ink a venit aici înaintea mea. Dar eu n-am respectat tradiția, eu mă ocup strict de vite și de „turmă“, cum i-ai spus tu, deși sunt foarte puține oi prin părțile acestea.

– Mă referem la enoriași, spuse Charlotte.

– Acum știu asta. Nu prea știu de unde a început toată treaba cu „fratele Seb“, dar probabil că Ink sau Bal îmi spuneau așa și așa mi-a rămas numele.

– Și n-ai fost niciodată călugăr, n-ai purtat sutane nesfârșite, sandale sau barbă lungă?

– Atunci când mă întorc de la prins vite sălbatice am barbă, pentru că lipsesc săptămâni întregi de acasă, recunoscu fratele Seb. Dar nu te alarma, soră Bow, doctorul Jamie te va supraveghea. Că veni vorba despre D.Z.… Se întoarse spre stația radio.

– Nu, așteaptă! ordonă hotărâtă Charlotte. Încă nu era îndeajuns de satisfăcută. Nu-i nici o misiune? repetă ea.

– Nici una.

– Nici un stareț?

– Nu.

„Nici măcar ochi de călugăr ascunși după ochelari oribili“, se gândi ea, „ci unii albaștri ca florile din deșert și fără nici o pereche de ochelari“.

– Te simți bine, soră șefă Bow? întrebă îngrijorat fratele Seb. Băutura aceea fistichie îți dă bătăi de cap?

Răspunsul Charlottei fu acoperit de un țipăt de durere. În dorința lui arzătoare de a se asigura că se simțea bine, fratele Seb uitase de rana sa și se așezase lângă Charlotte.

Țipătul său trebuia să fi acoperit și altceva. Zgomotul făcut de avionul care aterizase pe pista improvizată. Prima dată când Charlotte îl văzu pe cel despre care auzise sub titulatura de Doctorul Zburător, doctorul James Carley, fu zece minute mai târziu, când se el se ivi în pragul ușii.

– Ce se întâmplă aici? le reproșă el. Nici țipenie de om să mă ajute cu poneiul pe drumul de la pistă până aici și nu sunt unul dintre băieții tăi, frate Seb, trebuie să urmez traiectoria îndeaproape. În loc de urări de bun venit, mă întâmpină țipete diabolice de durere. Oricum, n-am venit să mi se ureze bun venit, ci ca să urez eu însumi asta.

Intră în micul birou. Era și el foarte înalt, însă avea ochii verzi.

– Bună ziua, soră șefă Bow, spuse el.

Doctorul îi luă mâna într-a lui și i-o strânse.

– Încercam să luăm legătura cu tine, îi întrerupse fratele Seb.

– M-am gândit să consider că astăzi este cea de-a șasea miercure și să-i arăt sorei șefe Bow împrejurimile, spuse doctorul Jamie. Mâna lui caldă o strângea încă pe a Charlottei.

Ea ar fi rămas bucuroasă în poziția aceea, dacă nu ar fi fost întrerupți din nou, pe neașteptate. Încă un bărbat înalt… de data aceasta cu ochii căprui… și cu numele de Tony.

– Pedagog, profesor… alege tu, spuse Tony. Am zburat cu D.Z. al nostru, cu toate că pun pariu că nu v-a spus. Oftă. E mai sprinten decât mine.

– Predai la…, începu Charlotte.

– Locul unde vei veni mai târziu, interveni fratele Seb care nu părea prea încântat de faptul că fusese întrerupt de două ori.

– Obișnuiam să predau acolo jumătate din timp și cealaltă jumătate la… Dar și asta poate aștepta, spuse Tony și zâmbi cu maliționitate. Acum, că fratele Seb a întemeiat o comunitate a sa, am convins Departamentul nostru să mă împart în trei locuri, și nu în două. O săptămână acolo, o săptămână dincolo și o alta aici, la Binka. Aceasta este săptămâna mea la Binka, încheie el, uitându-se triumfător la fratele Seb.

– Și aceasta este a șasea mea miercure, spuse Doctorul Zburător, uitându-se și el triumfător la fratele Seb.

– Acesta, încheie fratele Seb, este întregul meu timp aici.

Toți trei se întoarseră și o priviră pe Charlotte.

– E bine pentru tine, soră șefă Bow? întrebară la unison.

Bine?! Charlotte, sora șefă din Binka, strălucea de fericire.

Trei. Era adevărat că nu erau o sută, dar își amintea mâna caldă a doctorului Jamie, lumina din ochii lui Tony și… Ce altceva își putea aminti despre fratele Seb, în afara faptului că avea o rană în…?!

– Da, e bine, răspunse sora șefă Bow din Binka.

***

Pentru că a șasea miercure nu avea nici o șansă de a se prelungi la fel de mult cât triumfătoarea săptămână a lui Tony, nicidecum cât tot-timpul fratelui Seb, nimeni nu obiectă când D.Z. își adjudecă primul compania Charlottei.

Doctorul Jamie îi salută călduros pe ceilalți doi care părăsiră biroul, trăgându-și scaunul mai aproape de al ei. Charlotte nu putea să nu conștientizeze cei trei potențiali pretendenți. Pe fratele Seb îl includea numai pentru că „trei" suna mult mai impresionant decât „doi", realiză ea tolerantă.

Oricum, toate concluziile romantice care porneau de la ideea de a fi o Infirmieră Fără Frontiere doar cu numele îi fură risipite rapid de atrăgătorul doctor. El vroia să discute realmente despre afaceri și… chestiuni medicale.

– O să-l rog pe fratele Seb să-ți arate cum să folosești stația radio și cum să mă contactezi, începu el. Regula Guvernului este să sun aici la fiecare șase săptămâni. Având însă în vedere faptul că teritoriul meu este deja de două ori mai mare decât al oricărui doctor care muncește din greu, regula adaptată la nivel local este să nu vin decât dacă este cu adevărat nevoie de mine. O privi pe noua soră șefă, apoi continuă: dar de acum înainte vom rămâne la regula guvernamentală. Cel puțin! adăugă el.

Ludi intră cu o tavă.

– Ceai cum se cuvine, soră șefă – zâmbi – nu mai e „licoare îndrăzneață". Se părea că fratele Seb găsise o altă sintagmă pentru acel „ceai-cafea-cacao la un loc".

– Învață foarte repede, aprecie doctorul Jamie după ce Ludi plecă. De fiecare dată când n-o să pot ajunge la Binka, sau dacă nu putem comunica prin stația radio ori dacă pista e prea udă ca să pot ateriza, ai să vezi că te poți baza pe ei. Spun asta din experiența mea aici. Spune-mi, soră șefă, ce conținea cursul suplimentar pe care l-ai urmat?

– Cum să mă bazez pe propriile puteri, spuse Charlotte. Trebuie să recunosc faptul că s-ar putea ca puterile mele să fie mai firave la început. Dar să știi că am învățat cum să fac extracții de dinți.

– Cunoștință care nu cred c-o să-ți folodească prea des; aici, localnicii au dinți buni. Să te pun repede în temă, da? Tuberculozele sunt rare. Avem cazuri de infecție cu paraziți frambœsia, dar n-o să te ocupi tu de ele. Pentru conjunctivita granuloasă… o echipă de specialiști pune diagnosticul și tu nu trebuie decât să urmezi tratamentul. Apoi, desigur, odată cu acea echipă, sosi și o epidemie de gripă.

– Dar de ce?

– Pentru că oamenii aceștia sunt predispuși în mod special, nefiind protejați de imunitatea obișnuită în comunități străine. Cred că pot afirma cu certitudine că deja ai dat naștere câtorva germeni. Doctorul făcu o pauză, apoi continuă: arsuri frecvente. Ei dorm lângă foc și au somnul foarte agitat, așa că… Va trebui să te ocupi în mod special de copii.

– Spune-mi despre copii.

– N-o să ai prea mulți. Localnicii se descurcă foarte bine și singuri. De obicei își fac scobituri nu prea adânci în pământ, pe care le acoperă apoi cu frunze de eucalipt, pentru confort. Apoi așază copilul în cenușa moale și caldă de la foc . Am prefera, desigur, ca nașterile să se desfășoare sub un acoperiș, dar până acum n-am avut prea mare succes. Oricum, vor veni la o maternitate, dacă ai amenaja așa ceva. Le place să-și vadă copiii cântăriți. Nou-născuții sunt mai mici decât ai noștri, rareori au mai mult de două kilograme și jumătate. Sunt iubiți la nebunie de toată lumea. Un scâncet și sunt luați în brațe. De asemenea, sunt purtați în brațe foarte mult timp. De multe ori mă întreb cum de mai învață să meargă. Făcu din nou pauză, apoi: o să ai câteva cazuri de cancer de piele, pigmentul negru nu face excepție. Uzualele fracturi de oase. Răni provocate de sulițe.

– Am avut deja o…, începu Charlotte, apoi își mușcă limba.

– Nu sunt boli neurotice, totuși. Nu există „nervi“. Nu au căderi nervoase. Carențele de vitamine sunt de asemenea surprinzător de rare, până în momentul în care își stabilesc tabăra.

– Cum asta?

– Au tendința de a înceta să mai mănânce alimentele care constituie sursele lor naturale instinctive de vitamina B sau C sau de orice altceva din ceea ce le este necesar. Nu te preocupa de vitamina A, soră șefă, soarele de aici se îngrijește de asta. Numai un șef înțelept insistă să includă în hrana zilnică plantele respective cu care sunt obișnuiți sau le prepară un substituent bogat în vitamine. Dar nu-ți face griji, fratele Seb este înțelept.

Ludi se întoarse după tavă; de data acesta i se adresă Charlottei cu apelativul „soră", și nu cu „soră șefă"

– Am fost retrogardată, oftă Charlotte.

– Cred mai degrabă că ai fost acceptată, o corectă doctorul Jamie. Fratele Seb le este cu adevărat frate acum. L-au proclamat astfel. S-ar putea să mă înșel, dar intuiția îmi spune că acum și tu ai o mamă, un tată, mătuși, unchi, nepoți în trib. Ei bine, mergem să vizităm spitalul?

Acum, că era zi, în locul razelor lunii, prin găurile din tabla de mâna a doua stăbătea lumina soarelui.

Charlotte bâigui ceva despre lipsa de intimitate, dar doctorul Jamie pufni în râs.

– Nu vor așa ceva. Odată depășit momentul inițial de timiditate, sunt foarte încântați să li se acorde atenție medicală, mai ales să fie operați. Pune o perdea la geam, și tratamentul este deja pe jumătate eșuat pentru pacient.

– Dar găuri în pereți?!

– Ei bine, este tablă de mâna a doua.

– Dar ce ce? De ce nu e nouă?

– De ce, mă întreabă! Soră șefă, ai idee cât de greu se obține echipamentul pentru construcții la atâtea mii de mile depărtare de Perth?

– Dar nu la mii față de Darwin.

– Dacă ar fi să considerăm zborul unui corb, recunoscu doctorul Jamie, dar nu e nici un drum care să urmeze traseul unui corb. De

fapt, nu este nici un drum, de nici un fel. Oh, știu că poți călători pe uscat, am văzut jeepuri mergând, dar nu mă întreba cu ce ocoluri și devieri. Fratele Seb a adus tabla aceasta de la familia Barrrett…

– Cei cu bumbacul?

– Da. Și el a fost nespus de fericit. Doctorul inspectă trusele medicale de rezervă ale fratelui Seb, flacoanele cu medicamente și coșurile cu pansamente. Vata chirurgicală din bumbac și rolele de tifon.

Inspectând alături de el, Charlotte fu surprinsă să vadă un borcan cu dulciuri fierte așezat solemn lângă gelatina de iod și țiței și de alcoolul metilic.

– E esențial pentru recompense, o lămuri doctorul Jamie. Trebuie să ai întotdeauna o recompensă. Dar ține-o departe de fata-bună-la-toate. Încă nu ți-a repartizat fratele Seb pe cineva?

– Ce înseamnă?

– Un fel de menajeră. Deși s-ar putea să preferi un băiat-bun-la-toate pentru spital… Da, cred că fratele Seb a aranjat destul de bine clinica. Bine, soră șefă, deschidem prăvălia?

– Acum?

– Dacă nu cumva plănuiești o inaugurare oficială, cu o ceremonie de tăiere a panglicii, spuse doctorul Jamie zâmbind.

– Nu, dar vom avea vreun pacient?

– Avem deja câțiva spectatori. Doctorul flutură din mână spre fețele de la fereastră. Răsplătește-l cu o prăjitură pe primul care va veni și lumea se va așeza la rând.

– Mai greu e până vom avea un prim vizitator.

Impasul fu depășit de sosirea agitată a unei mame îngrijorate. Femeia trăgea după ea un copil care o urma în silă.

– Manuelo el omorât puțin.

– Unde puțin? se interesă doctorul.

Manuelo – Manuelo?! – se lovise ușor cu capul de o piatră și puțină alifie și o prăjitură îl păcăliră. Trucul funcționă și rândul de așteptare pe care doctorul Jamie îl prevăzuse începu să se formeze.

Charlotte își scoase caietul de arhivă și în timp ce linie câteva pagini, îl întrebă pe Jamie despre Manuelo.

– De unde vine numele ăsta? spuse el. De la benedictini. Peste tot pe aici găsești misiuni spaniole și în toate triburile întâlnești câte o Dominica, Placida sau un Rosendo, ca și nume tipice ca Ulgungo, Tundununga și așa mai departe. Noi le spunem altfel: Billy, Mary, Jimmy.

– Dar tribul acesta n-a intrat în contact cu albii decât în urmă cu șapte luni. Charlotte era încă nedumerită în legătură cu Manuelo. Sau cu Perpetua.

– Trebuie să fi auzit de albi, de numele lor. Cum stai cu estimatul vârstei, soră șefă? Oamenii aceștia nu-ți pot spune, cel puțin nu în maniera în care înregistrăm noi, anii.

Dimineața trecuse și Charlotte se bucurase de fiecare minut. Liddy, una dintre surorile lui Ludi, venise și se prezentase ca fata-bună-la-toate-în-spital a Charlottei și pentru că părea o fată isteață și curată, aceasta o primise cu bunăvoință.

În momentul acela simțea că nu exista nici o situație în care să nu se poată descurca și fără ajutorul Doctorului Zburător. Când îi împărtăși acestuia credința ei, doctorul fu din toată inima de acord, cu toate că se încruntă când consultă o tânără însărcinată, Janey. Îi spuse Charlottei că era posibil ca Janey să aibă mai mult de un singur copil.

– La rasa aceasta sunt foarte rare cazurile în care se nasc gemeni, spuse el cu o gravitate care pe Charlotte o nedumeri. Trebuie să vorbesc cu fratele Seb.

– Da, mi-a spus că a asistat la nașterea unui copil, încuviință din cap Charlotte.

Nu, nu pentru asta… Da, soră șefă, adu-mi aminte la prânz.

De pe veranda clinicii se auziră voci de copii.

– Tony e foarte exigent cu cei mici, nu acceptă sub nici o formă engleza stricată, vorbesc fie pe limba lor, fie pe a lui, spuse doctorul Jamie. Oamenii aceștia au înclinații deosebite pentru muzică. Pune un

difuzor și să-i vezi cum se îmbulzesc. Nu mai avem nici un pacient? Bine, atunci ne vom încheia activitatea pentru ziua de azi.

Se întoarseră acasă, unde Ludi și Perpetua aranjaseră deja o masă mare în bucătărie. Fratele Seb se ocupa cu feliatul cărnii de vită.

– Carne sărată de vită… oftă doctorul. Acum, că în Binka există o femeie, sper ca data viitoare când voi veni să găsesc și altceva în meniu.

– Asta n-am învățat la cursurile de specializare…, îl avertiză Charlotte. Nu știu să gătesc decât mâncare de regim. Ai dori un bol cu salată de crudități?

– O să-ți încerci mâna, spuse D.Z.. O să vezi c-o să te saturi până peste cap de carne sărată de vită.

Charlotte găsi discuția din timpul mesei fascinantă. Erau subiecte de conversație noi pentru ea. Sorbea fiecare cuvânt. Când doctorul Jamie îi povesti despre priveliștea de pe deal – un deal acolo?! – și-i spuse c-o va duce acolo în după-amiaza aceea, simți cum arde de nerăbdare.

Dar până la urmă nu merse cu D.Z.. Fratele Seb își făcuse un obicei din a merge după prânz la stația radio. Astfel, doctorul Carley află că cineva avea nevoie de el și că trebuia să plece.

– La naiba! se strâmbă Doctorul Zburător. Să nu te prind că-i reciți sorei mele șefe Bow despre frumusețea apusului de soare, mă auzi, Tony-Cretă?

– Te asigur, James-Coase-Oase, că orice comunicare cu sora mea șefă Bow va fi doar prin semne, spuse profesorul, zâmbind malițios și mulțumit.

– Aici se vorbește foarte des doar prin semne, îi explică serios fratele Seb. De ce să-ți folosești vocea, dacă…

– Când există căi mult mai bune, sugeră cu viclenie Tony.

Doctorul Jamie pufni și apoi plecă fără nici o tragere de inimă, spunându-i lui Tony să-și păstreze gesticulatul pentru el și asigurând-o pe Charlotte că avea s-o contacteze.

– Atunci, fă-o în sesiunea pentru papagali, comentă Tony.

– Cu toată lumea de față! Doctorul zâmbi batjocoritor, dar fratele Seb îi explică Charlottei că o „sesiune pntru papagali“ era o jumătate de oră de discuții dedicată oficial doamnelor.

– Voi spune ce am de spus în altă sesiune, declară doctorul și păru să înceapă conversația, însă Tony îl întrerupse din nou, amintindu-i că Australia era țara în care timpul părea să nu aibă limite, iar el mergea prea repede.

– Pentru tine sau pentru sora șefă Bow? se interesă doctorul Jamie.

– Pentru mine, se amestecă fratele Seb cu un aer de reproș. Eu am fost cel care a cerut o infirmieră, iar acum, că o am, cu siguranță o vreau mai mult decât…

– Decât câteva luni. Charlotte își aminti cuvintele domnului Felix, cum destinul intervenise… spre marele lui regret și trebuise să plece după doar câteva zile.

– Soră șefă, spuse cu admirație doctorul Jamie, ești o femeie pe sufletul meu, nu ne jucăm cu tine. Doar câteva luni, ai spus.

– „Țara în care timpul stă pe loc“, îngână iritat Tony.

Însă, în ciuda observației sale despre timp, nici profesorul nu pierdu nici o ocazie. Imediat ce avionul doctorului plecă, închise școala pentru câteva ore și o duse pe Charlotte pe „deal“, cu propriul lui acord.

Era remarcabil felul în care mica pantă se transforma într-un deal, poate chiar un munte. Departe, spre sud, Charlotte putea vedea dealuri adevărate, roșii și violete. Soarele strălucea pe cerul albastru, lipsit de nori.

– O să fie minunat să te avem aici, Charlotte, spuse fericit profesorul.

Vorbiră entuziasmați o vreme, apoi Tony începu să culeagă flori și Charlotte îl ajută și ea.

– Charlotte Bow, mă faci să-mi doresc să tânjesc după „kedgee“ pe acest pământ al timpului nesfârșit, mărturisi pe nepregătite Tony.

– Ce înseamnă „kedgee“?

– Este termenul autohton pentru „repede“. Dar nu-i nici o grabă, acum că mult prea fermecătorul nostru doctor a plecat și pentru că, desigur, bătrânul Seb…

Se întoarseră acasă și Tony deschise din nou școala. Cu ajutorul lui Liddy, Charlotte reamenajă spitalul. Fratele Seb lucra undeva, în apropiere – Charlotte nu știa unde, dar îi auzea din când în când vocea într-un cântec nemelodios. Ceai… carne de vită la conservă din nou. Stătură pe verandă și priviră stelele. Mai târziu, Charlotte se duse pentru a doua oară la culcare la Binka.

Doar că de data aceasta, sub același acoperiș cu ea, pe lângă călugărul-care-nu-era-călugăr, mai era și un profesor-care-era-profesor.

Și acest Tony era foarte atrăgător. Întinsă pe pat, în întuneric, Charlotte deveni brusc mai mult decât conștientă de anii pe care și-i petrecuse învățând din greu, fără să ia în calcul cursul acela de specializare. Deodată, se gândi aprobator la ochii căprui care zâmbiseră la ea în timp ce bărbatul uriaș făcuse ceva ce n-ar fi făcut niciodată la mii de mile în sud. Culesese flori pentru ea.

Apoi se gândi la D.Z.. Își imagină încântată triumful pe care l-ar experimenta la reuniunea celor fără frontiere: „Da, nu mai e un secret… Eu și Doctorul Zburător suntem…“.

Se auzi o bătaie în perete.

– Da, Tony? întrebă Charlotte, revenindu-și din reverie.

Dar nu era Tony. În visele ei uitase complet de existența lui, cu toate că tocmai datorită lui, ea și Tony erau acolo și doctorul venise și el. Era, desigur, Sebastopol.

– Totul e în regulă, soră șefă Bow?

– Da, frate Seb.

– Atunci, somn ușor!

– Somn ușor și ție! Charlottte zâmbi și închise ochii, gândindu-se că-și putea permite să-i adreseze o astfel de urare unui „ne-călugăr“.

Capitolul 3

Poate datorită plăcutei prezențe a lui Tony, sau poate grație obișnuitelor convorbiri prin stația radio cu doctorul Jamie, acea primă săptămână petrecută la Binka fu extrem de relaxantă pentru Charlotte.

Probabil că la starea ei de relaxare contribuise și uimitoarea și sălbatica frumusețe a lumii în care se găsea acum. Și contribuise și fratele Seb, cel care făcuse ca totul să fie posibil, mai puțin să fie văzut în alt fel. Era aproape ca o stâncă. Da, așa era fratele Sebastopol – uriaș, solid și, ei bine, tot timpul acolo pentru ceilalți.

Noaptea, înainte de culcare, Charlotte își amintea încântată ce-i spusese Tony când stătuseră pe malul iazului cu nuferi și vocea doctorului Jamie care pulsa delicios – acesta era cuvântul – prin stația radio. Se gândea că poate în altă parte s-ar fi mulțumit și cu fratele Seb. Dar în vâltoarea unei stări atât de plăcute și de plutitoare, ca acum, pe norișorul romantic ținut în înalturi de doi bărbați tineri și captivanți, era greu să fie readusă pe pământ de bătaia aceea nocturnă în perete și de apaticul „Somn ușor, soră șefă Bow."

De fiecare dată era la fel de greu să se înfrâneze suficient și-i răspundea: „Somn ușor, frate Seb."

Cu toate acestea, pilotul cel ridicol îi spusese: „Trei pretendenți." Fratele Seb? Pretendent?

Tony o invitase la orele lui, iar ei îi făcuse plăcere să-i urmărească pe acei copii ai căror părinți nici măcar nu văzuseră un alb până în urmă cu un an, darămite să vorbească limba lui, răspunzându-i nerăbdători profesorului. Ceea ce nu puteau exprima în engleza pe care insista Tony, spuneau cu ochișorii lor negri și prin semne.

După ore, Tony le vorbise copiilor în limba lor și adesea îi făcuse să râdă, căci amestecase dialectele triburilor.

– Stâlcești limba, Tony? îl tachinase Charlotte.

Prins în flagrant delict, profesorul zâmbise malițios.

– Mi se mai întâmplă, spusese el. Va trebui să mă autodisciplinez, dacă nu cumva… ai vrea să preiei comanda… continuase el privind-o lung.

Le explicase de fiecare dată că n-o făcuse intenționat și rămăsese neclintit în privința englezei stricate. „De ce să înveți s-o vorbești doar ca apoi să fii nevoit să înveți să vorbești corect?“ – acesta era punctul lui de vedere. La rândul ei, Charlotte aflase de la el că fetele băștinașe erau timide și mai degrabă retrase și că în cazul băieților, sfiala era depășită de curiozitate.

Charlotte urmărise cum Tony le inducea cu iscusință micuților dorința de a învăța. Era de părere că dacă exista dorință, bătălia era pe jumătate câștigată. Țința lui era să-i aducă pe copii la nivelul de a fi capabili să participe la Școala din Aer.

– Necazul este c-au moștenit blândețea specifică aborigenilor, dorința de a nu supăra pe nimeni. Se întâmplă adesea să nu înțeleagă, dar nu spun nimic pentru că li se pare respingător.

Cu toate acestea, iubeau stația radio. Când Tony pusese caseta cu Școala, copiii veniseră din ce în ce mai aproape de aparat. Muzica îi fermecase și deveniseră curioși de unde venea vocea profesorului.

Charlottei îi dăduseră lacrimile, văzând cum micuții ascultau cu solemnitate o fetiță cântând în eter Psalmul 23.

– Știu ce este? îi șoptise ea lui Tony.

– Nu. Dar sper că, fiind vorba doar de o cutie și nu despre noi, vor întreba și nu-și vor înăbuși curiozitatea din teama de a nu deranja. E

atât de important să pui întrebări! Vreau ca tu să-i aduci aici săptămâna viitoare, când voi pleca. Te rog, faci asta, Charlotte?

– Va trebui să-l întrebi pe șef, îi amintise ea.

– Atunci, ne-am înțeles, spuse Tony. Fratele Seb n-ar refuza niciodată. Nu mă aștept la rezultate imediate…, probabil că și fetița pe care ai auzit-o cântând a ascultat mai bine de un an înainte să-și învingă teama. Adolescenții din regiunile acestea periferice sunt extrem de timizi, dar vor depăși până la urmă handicapul ăsta.

Era vremea nuferilor, perioada în care gâștele sălbatice își depuneau ouăle la iaz. De aceea, fratele Seb decretase ca acea primă săptămână să fie una de acomodare pentru Charlotte; clinica nu se deschisese decât în cazul urgențelor, ca cea cu insecta în ureche. Charlotte asistase la o lecție practică ținută de Tony pe malul iazului, cu toate că mai departe de veranda școlii, copiii i-ar fi putut preda.

Era o ocazie bună pentru exersatul număratului, chiar dacă număraseră ouă sau nuferi. Nici unele, nici altele nu ajunseră acasă, căci atât ouăle cât și florile fuseseră consumate cu poftă de micuții aborigeni. Când Charlotte se arătase nemulțumită că nu văzuse flori roșii, albastre, roz sau albe, copiii fugiseră și se întorseseră mai târziu cu o ofertă de pace – o gâscă mare moartă – care o făcuse să-și dorească să nu se fi plâns.

– Ei bine, cel puțin am putea-o folosi ca să diversificăm puțin meniul, sugerase Tony.

– Pare bătrână și tare.

– Gâscă fiartă înăbușit?

– Presupun c-o putem condimenta cu puțin curry. Asta, bineînțeles, dacă fratele Seb are curry.

– Toate adăposturile au curry pentru carnea de vită de la conservă. Doar că ar fi mai bine s-o gătești tu, Charlotte; fetele au o mână generoasă.

Charlotte gătise, iar Ludi și Perpetua o urmăriseră pe ascuns. Imediat ce se întorsese cu spatele, se repeziseră și scăldaseră gâsca în curry, la fel cum făceau cu toate celelalte. Fețele lor roșii și pantalonii pătați fuseseră o pedeapsă suficientă. Charlotte fusese sigură că

n-aveau să mai încerce vreodată, dar se înșelase – o făcuseră din nou, dar într-un alt fel. Își pudraseră fețele cu acel curry, iar când Charlotte afirmase că probabil o spionaseră, Tony îi explicase că lucrurile nu se petrecuseră neapărat așa. De la o vârstă foarte fragedă, tinerele aborigene își aplicau cărbune pe față, ca să-și închidă tenul mai deschis, culoarea închisă fiind un criteriu de frumusețe.

Una peste alta, fusese o săptămână memorabilă, chiar dacă nu lua în considerare liniștea seducătoare care-i învăluise când stătuseră pe malul iazului încă verde. Apa era cu atât mai frumoasă cu cât era surprinzătoare în inima pământurilor acelea aride.

De asemenea, își dădu Charlotte seama în introspecțiile ei nocturne, mai era și D.Z., doctorul Jamie. Cel de-al doilea pretendent… sau oare era primul și Tony cel de-al doilea? Oricum, știa că-l putea declara unul, pentru că el însuși îi spusese. Ce-i drept, cuvintele lui fuseseră altele, dar la fel de „kedgee“… „Rapid“ fusese cuvântul lui Tony, însă cu același inconfundabil înțeles. Cu toate că Charlotte era destul de conștientă că astfel de cuvinte îi erau adresate pentru că era singura femeie, se simțea uimitor de satisfăcută.

Ofta, gândindu-se cât de lipsit de romantism fusese momentul în care făcuse cunoștință cu doctorul Jamie. Totul începuse la stația radio, unde stătuse pe un scaun îngust și șubred. Apoi urmase țipătul ascuțit din clipa în care D.Z. intrase.

„Doctor Carley, doctor Carley, aici Baza, tu ești, 10S.Z., tu ești, Sfeclă de Zahăr, mă recepționezi, Binka? Terminat.“

Urmase șocul acustic al hidosului ei răspuns: „Aici 10S.Z., aici Binka, vă vorbește sora șefă Bow, ce mai faci, doctore? Terminat.“

Era remarcabil ce putea spune el – se gândea Charlotte în întuneric – fără a o spune literalmente, era remarcabil felul în care descoperise că-i putea răspunde, la rândul ei, tot fără a rosti.

„Peste trei săptămâni, Binka“, îi șoptise în sfârșit D.Z. în seara aceea, dar pentru Charlotte sunase „Ne vedem curând, foarte curând“. Și când el adăugase „Terminat“, tot ce putuse spune fusese „Curând“.

Fusese inițită în „sesiunea pentru papagali“, acea jumătate de oră dedicată oficial discuțiilor între doamne. Tony îi spusese că acest

obicei începuse când o tânără mamă aborigenă murise la naștere și copilul rămăsese în mâinile unui polițist teritorial celibatar. Acesta ceruse sfaturi prin stația radio și trebuise să întocmească zilnic un raport despre starea copilului. Curând, toate femeile care ascultau radioul își oferiseră nerăbdătoare sfaturile. După ce copilul crescuse sănătos grație rapoartelor, sesiunea rămăsese.

Charlotte își imagina cum femeile de-abia așteptau acea jumătate de oră, căci ea însăși încerca aceeași emoție. I se părea flatant faptul că gospodarii îi cereau sfatul.

***

În cele din urmă, săptămâna lui Tony la Binka se termină și pilotul care o adusese pe Charlotte îl luă pe profesor.

– Cum merge cu pretendenții, soră șefă? chicoti el malițios în timp ce descărca proviziile pe care le adusese. Sunt toți trei?

– Probabil că numeri altfel decât mine, răspunse ea.

– Pe vremea când mergeam eu la școală, unu plus unu plus unu făcea trei.

– Și când mergeam eu la școală tot așa era, dar doar atunci când adunai pentru a treia oară unu.

– Păi aduni. Apoi puse bagajele lui Tony în locul proviziilor și profesorul se urcă fără nici o tregere de inimă în avion.

– Peste trei săptămâni, Charlotte.

Ea încuviință din cap și urmări cum avionul decolează.

Pe drumul spre adăposturi, Charlotte se hotărî să-și deschidă spitalul. Săptămâna de acomodare se încheia abia ziua următoare, dar acum, că Tony plecase și vizitele Jamie erau la date prestabilite, era nerăbdătoare să înceapă lucrul.

Apropiindu-se de casă, se întâlni cu fratele Seb călare pe armăsarul lui. Când îi povesti despre planurile ei, Sebastopol veni cu alte sugestii. Sosiseră câțiva crescători de animale domestice, nu-i puteau

vedea pentru că erau în spatele „dealului“, dar aveau să-i viziteze din când în când la adăposturi, îndată ce stabileau animalele. Între timp, poate că sora șefă dorea să-i vadă pe noii vecini.

Charlotte fu de acord, însă nu anticipă uriașele și puternicele brațe care se aplecară și o ridicară, așezând-o în șa, în fața lui.

– Știu să călăresc, reuși ea să spună când își recăpătă, în cele din urmă, suflul. Se îndoia că Seb o auzise, căci acum galopau către „deal“. Zgomotul copitelor și înălțimea considerabilă la care se găsea față de sol o speriară la început, însă apoi descoperi dintr-o dată că era o experiență încântătoare. Se sprijini cu spatele de pieptul ca un baobab al fratelui Seb și se trezi gândindu-se la el, relaxându-se.

Ajungând în apropierea grajdurilor, încetiniră galopul, căci orice zgomot brusc putea stârni o adevărată goană. Era o priveliște minunată să vezi uriașa cireadă odihnindu-se, iar oamenii de serviciu plimbându-se cu grijă în jurul râului de animale. Charlotte ar fi putut rămâne acolo, fascinată, dar fratele Seb struni armăsarul înapoi. Pe drumul de întoarcere, Charlottei i se spulberă orice gând de a mai deschide clinica în ziua aceea. Probabil că văcarii aceștia călătoreau de ceva timp. Mâncare gătită, asta aveau să aprecieze. Imediat ce fratele Seb o ajută să descalece, se duse la bucătărie și începu să le cicălească pe Ludi și pe Perpetua să deretice și să aranjeze masa. Apoi consultă cărțile de bucate și urmă literă cu literă câteva rețete.

Nu mică îi fu dezamăgirea, însă. O oră mai târziu, când sosiră primii văcari, la fel cum își târșâiră picioarele și nu se uitară la ea, nu se uitară nici la mâncarea ei. Mai târziu, fratele Seb îi explică zâmbind plin de compătimire că ceea ce pregătise era foarte gustos, chiar și pentru standardele de la oraș, dar văcarii nu mâncau decât carne de vită la conservă.

Charlotte își dăduse seama că bărbații aceștia erau oameni de calitate, curajoși și neobișniți și tocmai de aceea vrusese să le ofere altceva decât tradiționala carne de vită. Dorința i se îndeplini când în cele din urmă sosi un crescător de vite rănit care îi aprecie cel puțin iscusința de infirmieră.

Mai târziu, în seara aceea, fratele Seb o duse din nou călare pe deal ca să-i asculte pe văcari cântând cirezii. Stând în șa, în fața lui, ascultând vocile acelor bărbați și privind incredibilele stele de pe cerul atât de întins încât nu-l puteai cuprinde cu ochii, respirând mirosul masculin de piele și de tutun al celui care o ținea în brațe, Charlotte uită un moment că râsese când pilotul îi vorbise de un al treilea pretendent…

– O să-ți fie dor de omul cu creta… de profesorul Tony, spuse fratele Seb când se întoarseră acasă.

– Da, dar de mâine încep lucrul și de-abia aștept. M-am simțit bine că am putut fi de folos azi.

– Ai făcut treabă bună cu rana aceea.

– Ei bine, pentru asta sunt aici, nu?

Trebui să repete „Nu-i așa?“, înainte să primească un răspuns.

– Da, spuse fratele Seb. Desigur. Ajunseră la adăposturi și o ajută să descalece. Iată-ne din nou acasă! Somn ușor, soră șefă Bow.

– Somn ușor, frate Seb.

***

Charlotte își propusese să înceapă calmă și stăpână pe ea, poate chiar puțin blazată, cu toate că inaugurarea unui spital nu era un eveniment la care participa adesea.

Însă planul nu coincise cu realitatea. Boneta îi fusese returnată în stare bună, dar fratele Seb nu se gândise s-o calce sau să dea dispoziție să fie călcată. Vrând să arate perfect în prima ei zi de lucru și cu toate că mai degrabă s-ar fi ocupat ea însăși de delicata operațiune, Charlotte i-o dădu lui Ludi, după ce în prealabil cercetă dacă fata înțelegea conceptul. Dar trecu mult până să se întoarcă, iar Charlotte suspectă c-o proba înainte să i-o aducă înapoi.

Fusese destul de severă cu fetele și avea impresia că Ludi înțelesese, așa că nu-și făcea griji inutile. La urma urmelor, nu

încercase și ea, la rândul ei, în copilărie, pălăriile oaspeților mamei sale, când aceștia părăsiseră încăperea ca să-și bea ceaiul? Și oare, luând în considerare modul de viață al albilor, nu erau aceste femei încă niște copile?

Boneta îi parveni mai târziu, călcată impecabil. Îmbrăcată în uniforma ei și pregătită de plecare, Charlotte își aranjă boneta. Cu siguranță, arăta bine și se simțea minunat, deși i-ar fi plăcut să se poată vedea și din spate. Dar asta ar fi implicat prea multă osteneală ca să mânuiască micuța ei oglindă, mai ales că ar fi trebuit să se urce pe un scaun. Gândindu-se la propria înălțime, fratele Seb așezase oglinda din camera ei foarte sus. Un alt inconvenient era că Ludi și Perpetua o urmăreau cu sufletul la gură. Așa că Charlotte ieși din casă și se îndreptă spre spital.

Liddy, fata-bună-la-toate-în-spital, intră timidă înăuntru și Charlotte îi spuse să mătură podeaua, operațiune care își dădu seama că trebuia făcută de mai multe ori pe zi, din cauza prafului roșu care se așeza peste tot. Sortă vitaminele și tabletele de fier care, după cum îi spusese doctorul Jamie, îi fuseseră alocate de Departamentul Pentru Sănătate. Își scoase caietul de arhivă ca să înregistreze ceva, dar nu se întâmplă nimic.

Charlotte se gândi panicată ce se întâmpla dacă nu venea nimeni… niciodată. O întrebă pe Perpetua despre fratele Seb și află că era plecat după vitele sălbatice, așa că slavă Domnului că cel puțin era scutită de comentariile lui referitoare la ritmul muncii ei.

Apoi, dintr-o dată, pacienții începură să sosească și timpul zbură.

Liddy se grăbi să ascundă borcanul cu dulciuri fierte. Ridicându-și privirea, Charlotte văzu că spitalul era realmente plin de oameni. De data asta de temu că nu putea face față. Nu atâtora. Și din nou nu avea de ce să-și facă griji. Fratele Seb îi spusese că în prima zi pacientul venea cu întreaga familie. Trebuia doar să-i selecteze cu atenție.

Părea destul de simplu, cu toate că era puțin nedumerită în privința frecventelor dureri de cap. Suspectând că țelul băștinașilor

era să intre înăuntru și să privească mai îndeaproape, dacă nu mai mult, dulciurile, Charlotte nu-și irosi decât puțin din timp cu ei și se concentră pe bolile mai evidente.

Viitoarea tânără mămică despre care doctorul Jamie credea că s-ar putea să aibă gemeni se întoarse. Charlotte își aminti că D.Z. o rugase să-i aducă aminte să discute cu Seb despre cazul ei, dar uitase. Fata se simțea bine, avea doar o poftă pre-natală de dulciuri, așa că-i oferi și ei ceva din borcanul pe care Liddy pusese stăpânire.

Următorul pacient avea nevoie de un gen de îngrijire pe care sperase din tot sufletul să nu trebuiască vrodată s-o acorde. Îl durea un dinte. Oare de ce avea tocmai ea ghinionul să întâlnească un aborigen cu probleme cu dantura?

Cercetă delicat dintele inflamat și se gândi dacă să-i facă o anestezie sau dacă era de-ajuns să-i dea o tabletă. Evident, dintele trebuia scos. Atinse molarul cu precauție cu cleștele, apoi descoperi, spre bucuria ei, că nu avea nevoie de prea multe pregătiri. Dintele stătea realmente să cadă. Charlotte se gândi încântată că avea să-i impresioneze pe ceilalți pacienți. Cu o ușoară atingere, molarul ieși. Bolnavul îi zâmbi recunoscător, iar ea notă mândră în arhivă: „Extracție. Molarul stâng."

Pentru că nu-și dorea totuși să mai aibă de-a face cu astfel de cazuri, nu mai oferi bomboane ca recompensă, dar cu toată precauția ei, pacientul se întoarse. Și nu după mult timp.

Între cele două intervenții stomatologice, tratase câteva răni urâte despre care știa că trebuia să-i spună doctorului Jamie, alte dureri de cap. Apoi, inevitabil, urmă dintele. De data asta era o situație despre care nu primise instrucțiuni: o gingie sângerândă.

Charlotte știa că putea fi ceva serios. „Balsamul călugărului", se gândi ea. Îi aplică un pansament cu loțiunea miraculoasă și-l puse să muște. Omul ținea ochii închiși, ca și cum ar fi leșinat, ceea ce nu era improbabil, având în vedere abundența sângerării. Își dădu seama că trebuia să susțină ea însăși tamponul, mai ales că nu-i surâdea ideea

să-l ridice ca s-o ajute. Și Liddy plecase repede, dar Charlotte n-o putea învinovăți, căci șuvoiul de sânge era o priveliște înfricoșătoare.

Apoi, chiar în clipa în care simțea că era gata să se furișeze și ea, cu toate că, desigur, n-ar fi făcut-o, sângerarea se opri și omul deschise ochii. Totul era în regulă. Le putea scrie celor din organizație și să semneze, aproape pe bună dreptate, „Licențiată în stomatologie". Între timp, scrise în arhivă:"Sângerare de gingie."

Urmară și mai multe dureri de cap. Trebuia să se ocupe de asta. Apoi, o mamă agitată cu un copil care de-abia putea respira. Charlotte se pregăti de resuscitare, iar Liddy, care se întorsese imediat ce pacientul cu dintele plecase, îi raportă ce înțelesese din bolboroselile mamei. Băiețelul căzuse la pământ, i se oprise respirația și-și pierduse cunoștința. Charlotte constată că respirația i se restabilise. Îl puse pe micuț într-un pat și toate rudele se așezară cu sobrietate în jurul lui. Dar până acum, își dăduse seama că trebuia să accepte participarea familiei.

Charlotte îi spuse mamei care adusese copilașul căruia îi curgea ochiul că era o femeie înțeleaptă. Spera să nu fie decât un canal lacrimal blocat, așa cum li se întâmpla multor nou-născuți, dar știa că putea fi și un glaucom congenital, caz în care ar fi trebuit consultat de către o echipă de specialiști. O însărcină pe Liddy să afle numele mamei și-l notă pentru a urmări în continuare cazul, cu toate că simțea că sufletul sensibil al femeii avea s-o facă să revină, chiar dacă nu era urgent.

Fratele Seb îi confirmă asta când se întoarse de la treabă.

– Singurul lucru care chiar ne dă bătăi de cap este să izolăm unul din membrii unei familii.

– Este de înțeles… și foarte regretabil. N-ai face așa ceva, nu?

– Câteodată trebuie, când avem de-a face cu infecții cu paraziți de framboesia.

– Infecții cu paraziți de framboesia? Charlotte se gândi la rănile urâte pe care le tratase, sau cel puțin încercase, de dimineață.

– Ai întâlnit un caz, nu? O să-l anunțăm pe doctorul Jamie. Nu te neliniști, soră șefă, majoritatea cazurilor sunt vindecate rapid, pe loc. Nici măcar nu trebuie ca pacientul să fie dus la Bază sau la Darwin, așa cum se proceda înainte. Nu e nevoie decât de o injecție în posterior și gata. Ce altceva ai mai întâlnit?

– O extracție de dinte, o gingie sângerândă, rosti ea cu mândrie. O însărcinată. Apropo, doctorul Jamie vroia să-ți pomenesc despre asta. Se așteaptă să fie mai mult de un singur prunc.

– Oh, la naiba!

– De ce?

– Pentru că înseamnă mai mult decât o simplă naștere, soră șefă, eforturile noastre vor trebui unite pe o lungă perioadă de timp. Oamenii aceștia cred că a avea mai mult de un copil este o pedeapsă. Dacă nu intervenim primii, se descurcă singuri în propria lor manieră și asta înseamnă să accepte primul născut și să se descotorosească de cei în plus. Nu te uita așa, nu arăta atât de oripilată – au motivele lor legate de vârsta înaintată. Cum ar putea o mamă să poarte în brațe doi nou-născuți, un băț pentru foc și o ploscă plină cu apă, atunci când pleacă în căutarea hranei?

– Aici n-are de ce să caute hrană.

– Dar instinctul rămâne. Da, va trebui s-o supraveghem îndeaproape. Altceva?

– Dureri de cap.

– Echipa de oftalmologi o să vină cam într-o lună.

– Nu știu, dar acestea nu prea par migrene cauzate de afecțiuni la ochi. Aborigenii suferă de obicei de dureri de cap?

– Suferă după dulciurile fierte, zâmbi malițios Seb, și probabil de aceea vin. Și acum, că veni vorba de fiert, am o surpriză plăcută pentru tine – părintele Rosendo. Oh, și părintele Basil.

– Unde? Charlotte se uită de jur-împrejur, în expectativă.

– Nu aici; la Misiune, desigur. La spaniolii benedictini. Suntem invitați. O să-ți placă la nebunie, soră șefă. Dealtfel, am vrut să mergi

și să-i cunoști și pentru că, în caz de urgență, poți ajunge să depinzi de ajutorul lor. Invitația este pentru diseară, la cină. Va fi o cină mai devreme, nu la ora obișnuită, pentru că trebuie să ne întoarcem la Binka. Plecăm îndată ce ești gata.

– Așa de repede?

– Până la Belterra sunt vreo șaptezeci de mile. Și vreau să vezi Misiunea pe lumină.

– Cu ce trebuie să mă îmbrac? Vreau să spun, mergem călare, ca aseară?

– Luăm jeepul și vii așa cum ești; cu excepția bonetei, arăți foarte bine.

Boneta ei! Minunata ei bonetă! Charlotte fu indignată.

– Gaura din ea e de vină, spuse calm fratele Seb, iar Charlotte și-o smulse nervoasă de pe cap.

Era o gaură exact de dimensiunile și forma fierului de călcat. Nu era de mirare că persoana care o călcase întârziase atât de mult și că boneta îi fusese returnată bine împăturită. Ei bine, răul făcut nu mai putea fi îndreptat. Decise ca pe viitor să se ocupe singură de călcat sau cel puțin să supraveheze operațiunea. Ca să nu apară atât de roșie, fratele Seb îi sugeră să înlocuiască boneta cu o eșarfă. Apoi plecară.

– În caz că n-ai observat, sunt roșcată! îi comunică Charlotte pe un ton familiar.

– Acaju, spuse fratele Seb, surprinzând-o plăcut.

– Ce-ai făcut dimineață, când am deschis spitalul? se interesă ea. Deși, din cauza clienților puțini, se simțise ușurată că nu fusese observată la început, absența lui o iritase puțin.

– Am urmărit niște vite sălbatice. Când am preluat Binka, am moștenit câteva din cirezile lui Ink. Au stat ani întregi prin boschete.

– Fratele tău a avut locul acesta înaintea ta?

– Și înaintea lui, a fost al lui Balaclava.

– Ce s-a întâmplat cu ei?

– S-au căsătorit.

– E o regulă să pleci când te căsătorești?

– Nu m-am gândit niciodată, recunoscu el, dar nu mă aștept ca locul acesta să atragă vreo femeie.

– Poate că unora le-ar plăcea, se îndură ea să-l îmbărbăteze.

– Sst! Seb oprise jeepul și nu era atent la ce-i spunea ea. Charlotte urmări direcția ochilor lui și văzu un mânz sălbatic ciudat care sugea iarba răsfirată la câțiva metri de drum – presupunea că era un drum, cu toate că nu distingea decât o adâncitură vagă, atunci când vântul împrăștia nisipul roșu. Micul animal era atât de concentrat, încât nu-i văzu și nici nu-i auzi.

– E flămând și cu toate astea, are răbdare să sugă, spuse uriașul cu o voce atât de șoptită, încât inima Charlottei tresări.

– Nu poate mânca? întrebă ea.

– Nici tu n-ai putea, la vârsta lui.

– Unde e mama lui?

– Evident, e orfan, altfel n-ar fi singur. Slavă Domnului că e atât de înfometat și va fi ușor să-l prind.

– Ce vrei să faci cu el? O să-l crești ca pe un vițel?

– Am o iapă care și-a pierdut mânzul. Presupun că dacă o să-l pun lângă Jessie… Coborî ușor din mașină și luă o frânghie. Charlotte urmări fascinată cum se apropie de făptura cea mică, întrebându-se cum un om atât de masiv putea face atât de puțin zgomot. Apoi văzu învârtitura rapidă a brațului lui, lasoul zburător și mânzul sălbatic fu capturat.

– Ține frânghia, soră șefă, spuse fratele Seb, întorcând jeepul și pornind încet înapoi spre casă.

Charlotte îl însoți în incinta în care ținea mama văduvită… trebuia neapărat să-și ia un timp liber de la clinică și să viziteze Binka. Văzu încântată cum Jessie cercetează mânzul și apoi cum decide să-l înfieze.

Totul luase timp, așa că fratele Seb o anunță că aveau s-o ia pe drumul transversal.

– Nu eram pe drum?

– Aceea era cărarea, o lămuri indignat.

– Oh! Spera doar ca Seb să știe unde mergeau, pentru că ea, fără îndoială, habar n-avea. El trebuia să-i fi intuit neîncrederea, căci îi dădu instrucțiuni:

– Trebuie să-ți fixezi întotdeauna un punct de reper, soră șefă.

– Punct de reper?! Aici? Nu putea vedea decât aceeași întindere vastă, aceleași frunze țepoase și ascuțite și același pământ roșu.

– Uite unul. Arătă spre un morman de oase, dar Charlotte s-ar fi simțit mai bine dacă nu l-ar fi văzut.

Charlotte își mută privirea spre un spațiu pe care nu-l conștientizase niciodată înainte, aspecte la care nici măcar n-ar fi visat. Doar pentru a fi sau a părea diferit, din când în când peisajul se schimba dramatic. Covorul gros de iarbă îți alina privirea, apoi dintr-o dată vedeai cenușiul mohorât al noroiului care mai târziu se transforma în flori de un galben pal. Trecură pe lângă un grup de treizeci de măgari care, după spusele lui Seb, erau duși la Misiune și apoi, dintre toate lucrurile neașteptate chiar și de el, care era aproape imposibil de surprins, întâlniră un prospector singuratic.

Pe lângă faptul că era neașteptat, Charlotte bănuia că nu era nici prea binevenit, căci fratele Seb se arătase mult mai entuziasmat cât găsiseră mânzul.

– Ce naiba caută aici? rosti ea pe nerăsuflate. Vedea în depărtare atât prospectorul, cât și motocicleta lui – un astfel de vehicul în mijlocul pustietății?!

– Nichel. Sau țiței. O să vezi că e vreun individ de pe la oraș care se ocupă cu știința. Nici un vestic n-ar călători în deșert pe o asemenea drăcie. Vocea lui Seb era posomorâtă.

– Minunat! se entuziasmă Charlotte. Se referise la nichel și la țiței. Făcu veselă cu mâna și omul îi răspunse.

– N-ar fi trebuit să faci asta, bombăni fratele Seb.

– Nu crezi în progres? întrebă ea cu severitate.

– Ar fi ajuns oricum destul de repede la adăposturi, acum va fi acolo și mai curând.

– Unde?

– La Binka, bineînțeles.

– Dar cum o să știe că venim de acolo?

– Este singurul loc. Va ști. Și acum, că este și un chip frumos, se va grăbi și mai tare să ajungă decât dacă ar fi fost numai băștinași.

– Mulțumesc, spuse îmbufnată Charlotte.

Iar Seb nu îmbunătăți cu nimic lucrurile adăugând:

– Ei bine, e singurul chip, vreau să spun. Singurul chip alb.

– Mulțumesc. Nu crezi în progres?

– Desigur. Numai că nu pe pământurile mele.

– Am impresia că trăiești încă în timpul viselor; nu în asta cred aborigenii?

– Îmi iubesc pământul. Altfel de ce aș îndura seceta, potopul, foametea și, îți vine sau nu să crezi, cutremurul?

– Poftim?!

– Oh, o să vină într-o bună zi, deja am simțit câteva zguduieli. Îți pot arăta chiar și câteva crăpături de toată frumusețea. Colțul acesta vestic este situat la capătul unei plăci tectonice, chiar la capăt, ne-au asigurat seismologii, dar ne putem aștepta în orice moment la un cutremur. Și ăsta va fi un lucru cel puțin neplăcut, dacă nu dezastruos. Așa că… de ce crezi c-am rămas aici? întrebă el ridicând din umeri.

– Pentru că, spre deosebire de frații tăi, nu ai o soție, răspunse ea pertinent.

– Chiar dacă aș avea, tot aș rămâne aici.

– Și soția la fel? Ceva de genul locul-tău-e-lângă-mine?

– Ajungem la Misiune, o anunță el și curând după aceea în întâmpinarea lor veni un călăreț îmbrăcat cu o cămașă descheiată și cu niște pantaloni largi.

– Părintele Rosendo, i-l prezentă Seb și egumenul sări din șa și strânse mâna Charlottei.

Fu o experiență minunată să exploreze Misiunea. Charlotte trebui să se oprească iar și iar ca să-și amintească faptul că nu era în Spania.

Părintele Rosendo îi arătă Charlottei clădirile din piatră și din ciment cu un design auster, însă toată severitatea era estompată de grădinile din jurul lor și de copaci.

Fratele Seb o informă invidios că aici aveau chiar și o toaletă cu lanț pentru tras apa, apoi se duse să examineze fenomenul. Părintele Rosendo se uită la Charlotte și râse:

– Este un om excepțional, remarcă el. Lăsând la o parte obsesia lui pentru lanțul acela de tras apa, este minunat. Rămâne neclintit acolo unde frații lui n-ar fi putut.

– S-au căsătorit, sublinie Charlotte.

– N-ar fi rămas, oricum. E o viață dură, soră șefă, e totul sau nimic și câțiva ani, Binka n-a avut parte de nimic, și cu toate astea, Sebastopol n-a dat bir cu fugiții. El nu. A luat sub aripa lui protectoare tribul acesta de nomazi… de asta ești aici. E un lucru mare pentru un om care trebuie să se zgârie în fiecare zi pentru banii de arendă. Da, pământul acesta e luat în arendă. Dar văd că părintele Basil a terminat de pregătit masa. Mergem?

Charlottei îi plăcură atât bucatele cât și vinul, iar discuția din timpul mesei o fascină. Misiunea se ocupa acum de un bărbat pe care-l găsiseră aproape mort din cauza subnutriției și pe care vroiau să-l „adapteze".

– Ar fi murit și o va face, dacă nu reușim să-l adaptăm. Acestor copii ai naturii trebuie să le arăți totul. Vei fi și tu pusă în astfel de situații, soră șefă. Pieptănatul părului, de exemplu. Nu s-au pieptănat niciodată. Trebuie să li se arate cum.

– A trebuit să le arăt până și cum se suflă nasul, adăugă Seb.

– Ah, spuse părintele Rosendo, dar toți copiii mici trebuie învățați asta. Nu e un lucru instinctiv, cum ar fi să-ți găsești gura. Pepene, soră șefă? Vin?

Charlotte spuse că ar mai dori o felie de pâine cu gust de nucă și cu unt.

– Unt din lapte de capră, încuviință egumenul. Dar să trecem la lucrurile importante. Cum a fost prima ta zi de lucru?

Charlotte relată totul, inclusiv despre femeia însărcinată și părintele Rosendo spuse:

– Vom fi întotdeauna gata să dăm o mână de ajutor, dacă putem.

– Am avut și o extracție de dinte și obișnuitele dureri de cap.

– Dureri de cap provocate de pofta de dulciuri, chicoti fratele Seb.

Părintele Basil, care fusese mult mai tăcut decât Rosendo, spuse:

– În ultimele zile și noi am avut câteva migrene. M-a surprins. Noi nu avem astfel de cazuri.

Plecară spre casă imediat ce soarele începu să apună; de data aceasta o luară pe cărare, deși nici așa, Charlotte nu-și imagina cum Seb avea să găsească drumul înapoi.

– Te-ai simțit bine? Seb luă o curbă pe care ea n-o văzuse.

– A fost minunat. Durerile acelea de cap…, spuse ea mai mult pentru sine.

– Da, nu-i nimic pe dos în privința lor, nu-i așa? Migrenele sunt migrene, în orice parte a lumii.

„Doar că nu peste tot au aceeași cauză", se gândi ea, ciudat de îngrijorată că totuși îi atrăseseră atenția.

I se păru miraculos felul în care luminile din Binka se aprinseră toate deodată. Cât de frumos era că așezarea avea propria ei instalație, cu toate că iluminatul nu se extindea și în spatele casei și al spitalului. Lăudă, oricum, prezența luminii pe care o aveau, iar Seb acceptă complimentele, cu toate că mormăi cu puțin regret:

– Ceea ce mi-ar plăcea…

– Capre pentru unt?

– Nu, răspunse el.

– Nu?

– Nu. Am ajuns. Noapte bună, soră Bow.

– Dar ce ți-ar plăcea? Charlotte stătea cu mâna pe clanța ușii ei, întorcând capul spre el.

– O toaletă cu lanț pentru tras apa, spuse el melancolic. Mi-ar plăcea foarte mult un lanț pentru tras apa. Somn ușor, soră șefă Bow.

Trecură câteva secunde până când ea îi răspunse:

– Somn ușor, frate Seb.

Capitolul 4

O toaletă cu lanț pentru tras apa.

Dacă n-ar fi fost preocupată de altceva, Charlotte s-ar fi amuzat copios pe seama practicului ei angajator. O clipă, îi trecu prin minte că era posibil ca cei de la A.I.F.F. să-i plătească salariul. Cât de puține știa, la urma urmelor, despre slujba ei!

Stătea întinsă pe pat și privea pe fereastră la stelele care erau atât de mari încât păreau un mănunchi imens de flori, la luna care părea decupată din hârtie, rotundă și aurie.

Își aminti de călugărul cel tăcut, părintele Basil. Și el se confrunta din senin cu o avalanșă de migrene. Ea însăși îi notase pe cei care se plânseseră de așa ceva, și nu numai din cauza atracției față de borcanul cu dulciuri, căci durerea de cap era o afecțiune obișnuită și indiscutabilă. Charlotte se gândea că puteau fi cauzate de un microb „adus". Doctorul Jamie spusese că întotdeauna se „aducea" câte ceva. Dar dacă era așa, cum de apăruseră aceleași simptome și la Misiune, la optzeci de mile depărtare? Putea fi o boală contagioasă majoră, nelocalizată.

Meditând încă asupra problemei, trecând în revistă toate cunoștințele ei în legătură cu migrenele, Charlotte adormi.

Exact așa cum prevăzuse Seb, omul de știință își făcu apariția pe motocicleta lui a doua zi, la micul dejun.

În atmosfera în afara oricărui spațiu a Binkăi, era foarte puțin probabil să vezi o motocicletă. Trăgând vehiculul după el pe verandă ca să-i poată supraveghea pe aborigenii care se zgâiau curioși, cercetătorul îi asigură pe Seb și pe Charlotte că era mijlocul de transport ideal pentru terenul acela întins. O privi apreciativ pe Charlotte.

– Prima femeie în lunile astea, concluzionă el oftând.

Charlotte oftă și ea în secret. Cu toate că toți pretendenții o flatau sincer, i-ar fi plăcut ca popularitatea ei să se datoreze și altui motiv, în afara aceluia că era singura prezență feminină.

Ca de obicei, fratele Seb păru să nu observe privirile lungi pe care noul venit i le arunca Charlottei și, interesat de aspecte practice, îl întrebă fără menajamente:

– Căutați țiței sau nichel?

– Fie una, fie cealaltă, sau poate chiar pe amândouă, firește, deși fiind geolog…

– Nichel, proclamă Seb mohorât. Ați găsit vreo urmă?

– Dacă aș fi găsit, credeți că v-aș spune? zâmbi malițios geologul.

– Ați fi în siguranță. Eu mă ocup cu vitele, nu cu săpatul.

– Știu. Sunteți vestitul frate Seb.

– Sebastopol Brown.

Deci, acesta era numele lui! Charlotte își reținu chicoteala. După Sebastopol, Brown suna… bine…

– Peste tot am auzit lumea referindu-se la dumneavoastră ca fiind „fratele Seb“, spuse geologul și-i întinse mâna. Presupun că sunt în siguranță dacă-i spun că sunt într-adevăr semne, unui om care a luat sub aripa sa protectoare un trib întreg și care s-a împovărat cu înființarea unei clinici.

Așadar nu A.I.F.F. o angajase, se gândi cu interes Charlotte.

– Mă temeam că așa este. Seb își îndoi umerii lați. Am observat prin împrejurimi câteva roci verzi carbonate.

– Vă pricepeți puțin și la roci, hm?

– Nu, sunt doar un îmblânzitor de vite și mânji sălbatici. Ați început să înfigeți țăruși?

– Mai întâi vreau să fiu absolut sigur. Înfiptul țărușilor nu e tocmai ieftin. Uitați, înțeleg cum vă simțiți, acesta este pământul dumneavoastră…

– Nu sunt decât arendașul, afirmă hotărât Sebastopol Brown.

– Dar are o valoare sentimentală pentru dumneavoastră. Dacă Seb era cu totul străin de romantism, geologului cu siguranță nu-i lipsea.

– Mânjii sau vitele sălbatice își pot fractura picioarele din pricina gropilor care vor fi săpate, de aceea sunt atât de reticent, spuse cel lipsit de romantism, chiar mai hotărât decât prima dată.

– Vă rog, serviți un ceai, domnule…, interveni Charlotte.

– Jeff. Jeff Wright.

– Eu sunt Charlotte Bow.

– Câți admiratori aveți? izbucni Jeff. Mai acceptați încă unul?

– Ceai cum se cuvine, Ludi, nu licoare îndrăzneață, ordonă îmbujorată Charlotte. Realizând ce spusese, chicoti spontan împreună cu Jeff. Numai Seb rămase solemn și serios.

– Presupun c-ați venit să luați masa aici? îl întrebă el pe geolog.

– Îmi permiteți?

– Îi veți plăti sorei șefe, spuse Seb și se ridică în picioare.

– Dumneavoastră sunteți? o întrebă Jeff, după ce Seb plecă.

– Da. Se miră că lui Jeff i se percepea o taxă pentru masă, în timp ce văcarilor de seara trecută nu. Probabil că vitele aveau prioritate în fața nichelului, decise ea. Dar Jeff Wright merse mult mai departe de presupunerea ei.

– Cumsecade om, așa cum mi s-a spus, dar nu mă vrea aici, nu vrea alți pretendenți pentru dumneavoastră, soră șefă Bow.

– Nici măcar nu e conștient de prezența mea, replică Charlotte.

– M-oi ocupa eu de roci, dar nu sunt de piatră.

Charlotte consideră că era mai sigur să rămână în domeniul geologiei și-l întrebă despre cercetările sale.

– Nu le fac pentru mine, bineînțeles. Chiar dacă aș avea suficienți bani să pun țărușii, tot ar trebui o avere să transport și să depozitez orice s-ar întâmpla să găsesc, și numai companiile mari ar fi interesate de o astfel de afacere. Nu, sunt un simplu cercetaș.

– Spuneți-mi ce căutați.

– După atâtea luni petrecute în sălbăticie, pe cineva ca dumneavoastră, răspunse Jeff.

– Nu, serios.

– Vorbesc foarte serios. Bine, o să vă spun pe șleau. Caut roci minerale de culoare maro deschis sau roșu; sunt indiciile de la suprafață ale nichelului.

– Și ați găsit?

– S-ar putea. Sunt oricum suficient de intrigat, am prelevat câteva probe de sol pe care le-am trimis la analize. Acum, povestiți-mi despre sora șefă Bow.

– E scurt. Am tras Binkabunkacarra… și așa mai departe… dintr-o căciulă. Răspunsul ei ridicol îi făcu din nou pe amândoi să râdă. Fratele Seb se uită o clipă spre cei doi, apoi plecă iar după vitele sale sălbatice.

– E morocănos, nu? Și eu m-aș simți la fel, dacă ar trebui să fugăresc vite, remarcă Jeff. Ce slujbă!

– Cine, domnul Brown? Ce ciudat era să se refere la fratele Seb ca fiind „domnul Brown"! Mi-a explicat cât de dificile sunt manevrele când vine vorba de animalele acestea sălbatice!

– Tocmai. Un crescător de vite aborigen antrenat se descurcă excelent, dar până când se vor specializa și aici câțiva, va trebui să se ocupe el însuși de ele. Este minunat felul în care i-a acceptat pe oamenii aceștia.

– Are ajutoare.

– Un Doctor Zburător pentru ajutor medical. O mică donație a guvernului. Doamne ferește să se limiteze aici, probabil că omul ăsta a ajuns deja la sapă de lemn.

– Dacă veniți la bucătărie, o s-o rog pe Ludi să vă pregătească ceea ce doriți.

– Mă tem că Ludi nu mă poate ajuta, spuse Jeff.

– Bine, dar poate să încerce măcar.

– Nu vreau prea mult acum, spuse el în bucătărie, acceptând carnea sărată de vită și ceaiul cu zahăr. Vreau să fiu un vizitator obișnuit. Scoase câteva bancnote, uitându-se în continuare la Charlotte.

– Nu atât de mult, protestă ea.

– E o donație pentru spital, insistă el. Depozită carnea și zarzavaturile într-o pungă atașată motocicletei, apoi se întoarse și-i sărută mâna. Pe data viitoare, dulce Bow. Coborî motocicleta de pe verandă și porni învăluit într-un nor de praf.

Era o senzație plăcută să-i fie sărutată mâna, la fel și să i se spună altfel decât soră șefă Bow. Charlotte era atât de luată de val, încât aproape că uită de cele câteva minute cu Jamie. Alergă într-un suflet către magazia care adăpostea aparatul de emisie-recepție.

Simțind că în dimineața aceea nu merita sesiunea pentru papagali, Charlotte sări peste ea și se grăbi la clinică.

Liddy deschisese deja și spre surpriza și recunoștința Charlottei, pacienții începuseră să sosească.

Și azi se confrunta cu obișnuitul șir de rude însoțitoare, dar de data aceasta, și rudele vroiau atenția ei. După valul de plângeri de săptămâna trecută, ar fi trebuit să știe de ce sufereau: dureri de cap.

Toți pacienții prezentau aceleași simptome. Cu o zi în urmă, și la mănăstire apăruse un caz. Ce era asta?

Își adusese toate notițele de la Sydney. Într-una din cărțile ei se găseau toate însemnările pe care le avea cu privire la durerile de cap. Le găsi și le studie din nou. Părintele Basil îi povestise că de câteva zile începuse să-l doară și pe el capul și poate că Charlotte ar fi trecut cu vederea – orice infirmieră știa că era simplu să vorbești cuiva despre un simptom și apoi să ți se pară că-l ai și tu. Dar nu și la optzeci de mile depărtare…

Oare erau acestea simple dureri de cap? Sau erau simptome? Manifestări ale unei maladii? Dacă lucrurile stăteau așa, era necesară o interpretare corectă, cu alte cuvinte, un diagnostic. Dar pentru un

diagnostic era nevoie de un doctor, și oare îl putea chema pe Jamie pentru ceva ce până la urmă se putea dovedi o simplă durere de cap?

Și totuși, fratele Seb păruse mai degrabă surprins când îi pomenise de durerile de cap și-i spusese că nu erau obișnuite, insinuase cu viclenie că orice durere era, cel mai probabil, una cauzată de borcanul cu dulciuri. Și cu toate astea… se gândi ea ridicând ochii din notițe, se punea o altă problemă. Căci azi nici măcar unui pacient nu-i fugiseră ochii în direcția dulciurilor. Citi din nou însemnările cu atenție. Durerile de cap… cel mai comun simptom de care suferă rasa umană… nouăzeci la sută sunt pe sistemul nervos sau cauzate de afecțiuni gastrice. Apoi urmă partea pe care o căuta: cauzele. Cauzele includeau o presiune ridicată asupra cutiei craniene, tumorile pe creier, abcese, migrene. Și apoi unele din febrele infecțioase.

Dădu înapoi câteva pagini și reciti aspectele legate de diagnostic. În mod obișnuit, diagnosticele n-ar fi intrat niciodată în atribuțiile unei sore medicale, dar o Infirmieră Fără Frontiere era cu totul altceva. Charlotte citi nerăbdătoare că arta de a pune un diagnostic consta în a descoperi antecedentele care prezintă anumite simptome ale unei maladii. Maladie? Ea se confrunta cu dureri de cap, nu cu o maladie. Sau era posibil să fie o mala…

Citi: „Examinarea pacientului"… „scurt raport în care se prezintă primele simptome"… „dureri surde sau junghiuri ascuțite indică originea sau direcția în care urmează să se întindă". Cel care pune dignosticul trebuie să încerce să afle temperamentul individului; unii oameni se plângeau vehement, alții vroiau să pară că nu aveau nimic.

Charlotte privi mulțimea de oameni de culoare. Cu ajutorul lui Liddy, alese un tânăr și-l chestionă. Îi dădu exact aceleași răspusuri ca și ceilalți. Durere de cap.

– Și pe mine mă doare capul, soră șefă, spuse încet Liddy. Și Mary și…

Orice ar fi fost, era vag și începea evident gradat, ceea ce însemna că diagnosticul avea să fie cu atât mai dificil de stabilit, căci maladiile care se dezvoltau lent ajungeau întotdeauna la alte complicații.

Iar rostise cuvântul acela. Maladie. Dar astea erau dureri de cap, nu maladie, și totuși nu erau ele simptomul unei maladii și nu puteau indica, așa cum citise, tumori pe creier, migrene, vreo…?

„Una dintre febrele infecțioase." Era practic imposibil să fie tumori pe creier sau migrene în masă. Dar… febră infecțioasă?

Răsfoi în grabă prin notițele ei, căutând informații despre virusuri și infecții. Gripă? Știa că era posibil. Doctorul Jamie o asigurase că adusese cu ea un microb de genul acela. Pojar? Citi că putea fi însoțit de dureri de cap. Encefalită? Oh, erau o mie de posibilități!

Descurajată, dar fără să renunțe, se întoarse la tânărul ei. Consideră că în mod obișnuit era un individ cu o bună stare a sănătății, așa că se hotărî să-l ia ca etalon.

Băiatul se numea Billy și avea dureri de cap, apoi Charlotte descoperi și dureri vagi ale membrelor, disconfort la nivelul abdomenului, insomnie, tuse și – oare asta căuta? – hemoragii nazale. Înainte de a se întoarce la notițele ei, luă temperatura lui Billy. Avea treizeci și nouă de grade și Charlotte decise că era momentul ca băiatul să fie internat.

Ca dovadă că și restul pacienților erau bolnavi de-adevărat, nu se arătară deloc interesați de faptul că Billy era instalat în spital. În oricare alt moment, l-ar fi privit cu invidie pentru că sora șefă se agita pentru el, pentru că era așezat într-unul din paturile care lor li se păreau frumoase, dar acum toți își țineau capetele în mâini.

Liddy, care nu arăta nici ea prea bine, o ajută să-l aranjeze pe Billy. Băiatul era epuizat și se înroșise. Colorația o sperie pe Charlotte. Fără să mai consulte notițele, îi cercetă abdomenul, apoi trecu rapid la spate și la piept. Era o erupție evidentă. Încă nu se răspândise… ieșiseră doar câteva pete pe piele, care dispăreau când erau presate. Se uită din nou la abdomen, era ușor dilatat. Limba era uscată și prezenta iritări.

Nervoasă din cauza întârzierii pe care o implica, se întoarse la manualul ei, fiind conștientă în același timp că nu trebuia să-i scape nici un amănunt.

Charlotte îi ceru lui Liddy să-l întrebe pe Billy de cât timp se simțea așa și i se răspunse că de două săptămâni. Citi din nou. Era sigură că se confrunta cu o infecție în masă. Dar care? Și ce avea să-i spună lui Jamie prin stația radio? Trebuia să găsească cele mai potrivite, mai pertinente și mai folositoare cuvinte.

Tocmai în momentul în care ajunse la propria și înfricoșătoarea concluzie în legătură cu ce avea de-a face, cu ce avea Billy și toți ceilalți pacienți, Ludi îi strigă de afară să iasă repede pentru că magazia izbucnise în flăcări.

Un incendiu nu putea fi niciodată un lucru binevenit, dar unul într-o magazie era distructiv, iar atunci când magazia adăpostea stația radio, era un dezastru. Fără să întrebe de ce și cum, Charlotte zbură pe ușă, îndreptându-se spre clădirea cu pricina. Flăcările începuseră să topească pereții interiori. Trase de stația radio încercând literalmente s-o scoată din rădăcini. Se dovedi a fi prea mult pentru ea, însă Bob, unul dintre oamenii care nu erau chiar atât de bolnavi, veni după ea și reuși s-o scoată în locul ei. Dintre toți bărbații care puteau s-o ajute, Bob era ultimul căruia ar fi trebuit să-i permită. Charlotte se certă înverșunată că nu observase înainte că omul purta un maieu din nailon, pe care-l primise probabil de la o asociație de caritate, din moment ce nu se despărțea nici o clipă de el. Nici măcar atunci când intrase în magazia în flăcări, astfel că nefericitul luase foc instantaneu.

Charlotte fugi din nou, recunoscătoare că nailonul se topise înainte ca celelalte haine să ia și ele foc. Lăsând magazia să ardă în continuare, duse omul la spital, îl așeză pe un pat și-și concentră întreaga atenție asupra lui.

Nu fu nevoie să-l dezbrace pe bietul om, pentru că maieul dispăruse complet – ceva ce nedumerea pe toată lumea. Și victima era la fel de derutată, iar Charlotte se simți ușurată că era într-o stare care-i permitea asta. Trebui să-l oprească să se mai uite împrejur după flanela pe care o purta zi și noapte și care acum se evaporase miraculos. Se asigură de două ori că nu mai avea alte răni, apoi îl înveli cu un așternut curat. Dacă suferise vreun șoc, era acela că nu mai purta maieul.

Lăsându-l singur câteva clipe, văzu că incendiul se stinsese. Ludi și Perpetua stăteau în fața magaziei și aveau grijă ca nici o altă clădire să nu-i urmeze exemplul. Charlotte se întreba ce se întâmplase. Să fi fost o cauză electrică, pe undeva? Oare fierul se încinsese și luase foc? Aparatul de emisie-recepție părea în ordine, însă antena se cam stricase, iar fără antenă, radioul ar fi putut fi lăsat foarte bine să ardă.

Se întoarse posomorâtă la pacient. Îi apăruseră deja băşicuțe cauzate de arsură și părea că aveau să-i rămână câteva cicatrice, însă asta era tot. Îi aplică un pansament antiseptic și-i dădu un sedativ cu o cană de ceai cald îndulcit. Cu toate că omul era deja moleșit, o lăsă pe Liddy lângă el, ca să se asigure că nu se mișca. Charlotte stătu la fereastră, gândindu-se îndelung… cu disperare…

Concluzia la care ajunsese în momentul în care Ludi o anunțase despre incendiu fusese și așa gravă, dar acum, când nu mai putea cere sfaturi sau ajutor prin stația radio, putea fi dezastruoasă.

Și simțea că avea dreptate. Erupția lui Billy aducea mult prea mult cu ceea ce i se arătase la cursul despre infecții, la Serviciul de Boli Contagioase din Sud.

Destul de rar întâlnită sau, dacă nu, ținută îndeaproape sub control, această maladie apărea ocazional. Și Charlotte era sigură că apăruse la Binka.

Și ce avea să facă fără aparatul radio prin care să poată chema ajutoare și să ceară proviziile de care știa că avea nevoie?

Cum avea să se descurce cu… febra tifoidă?

***

Seb nu se întorcea decât seara. Nu avea cum s-o ajute. Geologul ar fi putut s-o asiste, dar cine știe unde anume era, în acea sălbăticie vastă și, oricum, nu avea pe cine să trimită în căutarea lui. Din câte își dădea seama, era singura persoană din Binka pe care molima nu o afectase.

Nu putea decât să trateze pe toată lumea cu ce avea la îndemână și să spere ca Seb…, oricine,… să se întoarcă mai devreme decât se aștepta.

Avea să examineze sursele suspicioase și să inspecteze tabăra și apa mai târziu.

Instală în paturi pacienții cu stările cele mai grave, iar pe restul îi întinse pe jos, pe pături. Erau foarte puține perne, așa că bolnavii improvizară câteva din saci în care înghesuiră iarbă. Charlotte știa că, pe lângă secțiile din spital, mai târziu avea să aibă nevoie și de corturi, dar între timp se folosea de veranda clădirii pentru surplusul de pacienți. Căută injecțiile pe care știa că trebuia să le aibă, însă fără nici un rezultat, așa că își petrecu timpul făcându-le baie, așezându-i cât mai confortabil, fierbându-le apa de băut și uitându-se nerăbdătoare după fratele Seb.

Un singur lucru o liniștea: epidemia nu începuse cu un atac sever, așa cum ar fi crezut ea. Pe de altă parte, oare era posibil ca lucrurile să se înrăutățească dintr-o dată? Stejarii imenși creșteau din ghinde mărunte, se gândi ea precaută, uitându-se cu amărăciune la antena care nu-i mai putea fi de nici un ajutor. Apoi, mai era și Bob cel ars care dormea liniștit… Oare nu era prea lințit?… Suferise totuși un oarecare șoc?

Dacă își dorea ca vreo zi să treacă, aceasta era aceea. Se gândea înciudată că tocmai azi, când avea nevoie de el, Seb se găsea să întârzie. Pe măsură ce se însera, Charlotte începu să se îngrojoreze că nu avea să se mai întoarcă. Știa că Seb pleca uneori câteva zile. Poate chiar săptămâni… o lună. Dar dacă ar fi fost așa, ar fi anunțat-o, se gândi înciudată. Pe de altă parte, când plecase de dimineață, fusese mai mult decât scurt. Încuviințarea din cap pe care i-o făcuse lui Jeff Wright fusese rapidă și ambiguă.

Cum Perpetua părea cel mai puțin afectată, Charlotte o chestionă în legătură cu obiceiul fratelui Seb. Nu, nu plecase cu provizii pentru mai multe zile, așa că avea să se întoarcă.

Se lăsase întunericul. Charlotte se temea să aprindă lumina, ca nu cumva să izbucnească un alt incendiu. Lipsită de orice ajutor, nu vroia să-și asume nici un alt risc. Stătea alături de pacienții ei, simțindu-se aproape la fel de rău ca și ei, dar nu din pricina febrei, ci a îngrijorării. Se întreba încontinuu ce trebuia să facă. Mai devreme nu fusese atât de speriată, știuse că Seb avea să sosească și să repare antena, deci crezuse că avea să ia legătura cu doctorul Jamie.

Apoi, în mijlocul problemelor ei apăru alta, care o făcu să se îngrijoreze încă și mai mult. Probabil că ar fi rămas surprinsă dacă ar fi analizat mai îndeaproape teama aproape ucigătoare care o cuprinse. Pentru că își făcea griji pentru însuși Sebastopol. Unde era? Dacă i se întâmplase ceva?

„Oh, Seb", scânci ea în întuneric, „unde ești? De ce nu te-ai întors? Vino acasă, Sebastopol Brown!"

***

Dacă ziua fusese lungă, noaptea era nesfârșită. Pentru că Perpetua fusese cel mai puțin afectată, rămăsese s-o asiste pe Charlotte. Cu stoicismul simplu al rasei sale, fata făcuse tot ce îi ceruse Charlotte și apoi, când nu mai fusese nimic de făcut, se întinsese liniștită pe jos și se culcase.

Charlotte știa că ar fi trebuit să urmeze și ea exemplul fetei, sau măcar să încerce. Nu era nimeni grav bolnav, nici măcar nu se apropia de o stare mai severă. Tânărul care fusese luat drept etalon nu se simțea mai rău, iar Bob cel ars dormea încă sub efectul sedativului pe care i-l administrase.

Își verificase pacienții de o mie de ori, dar nu găsise nimic alarmant. Ar fi fost înțelept să se fi odihnit, chiar cu riscul unui oarecare grad de neglijență; nu se știa ce avea să aducă ziua următoare și era bine dacă se asigura că putea menține un ritm cât de cât alert. Dar Charlotte rămase trează, veghind în întuneric, ascultând toate sunetele ciudate ale acelei sălbăticii și… somnul adânc al Perpetuei.

Se auzi un zgomot pe care nu se putea hazarda să-l catalogheze… un vag, dar ciudat de deranjant fel de trepidație – dacă o mișcare atât de greu sesizabilă și de scurtă putea fi numită astfel. Charlotte rămase pe loc și lumină pe rând cu lanterna fața fiecărui pacient, sperând ca bateriile să-i ajungă. I-ar fi displăcut total să rămână complet pe întuneric; după ce constată sătisfăcută că totul era în ordine, luă de la capăt periplul. Se gândi într-o doară că bolnavii nu primeau niciodată atâta atenție din partea unei sore medicale, dar se simțea mai bine dacă se mișca, i se părea că noaptea trecea mai repede și nici nu mai avea timp să se preocupe pentru ce i se putuse întâmpla fratelui Seb.

În timp ce patrula hotărâtă, se gândea, totuși, la el. Seb nu era persoana care să n-o informeze despre vreo intenție de a-și prelungi șederea. Desigur, era posibil să fi intervenit o urgență, o vită sălbatică îl purtase la mile depărtare față de ceea ce estimase și probabil nu era indicat să se întoarcă decât dimineață. Dar Charlotte credea că tot ar fi anunțat-o dinainte dacă ar fi intenționat să urmărească vreun bou și, dacă s-ar fi ivit ocazia să se îndepărteze prea mult, i-ar fi întors prudent spatele până a doua zi.

Pe de altă parte, Seb fusese puțin distant când plecase; oare întârzierea de acum era o lecție pentru sora șefă Bow, pentru că, în opinia lui, dăduse prea mare importanță geologului?

Nu, fratele Sebastopol n-ar fi făcut una ca asta. Așa cum îi spusese lui Jeff, el nici măcar nu era conștient de prezența ei în alt fel decât ca soră șefă a clinicii lui. Seb nu înțelegea conceptul de a face curte.

Își petrecu toată noaptea purtându-le de grijă pacienților săi.

La primele raze ale dimineții, Perpetua se trezi în formă, arătând doar ușoare semne de indispoziție. Cu toate că nu era un ajutor de specialitate, fără Perpetua nu se putea descurca. Charlotte era recunoscătoare și pentru faptul că Perpetua știa acum să facă un ceai decent. Înainte să înfrunte ziua care începea și ceea ce putea aduce ea, stătură amândouă în bucătărie, fortificându-se cu câte o cană de ceai.

Charlotte se abținu cu greu s-o întrebe din nou pe fată despre Seb, sau să-i ceară părerea în legătură cu ce trebuia să facă. Pacienții erau pe primul loc, se gândi ea sorbind ultima picătură de ceai, apoi se întoarse la turele ei prin clinică. Starea nici unuia nu se înrăutățise, ba chiar câțiva se simțeau mai bine. Cazul cu arsurile avea câteva băsici care necesitau puncție și îngrijiri. Billy-etalonul fu spălat cu buretele și pus în spatele unui paravan, mai ales pentru că arăta mai alb decât restul, dar și pentru că de acolo nu le putea povesti despre boala lui celor care se recuperaseră suficient încât să-l asculte.

Într-un cuvânt, Charlotte nu putea să nu se simtă înveselită, dar neavând cunoștințe despre bolile infecțioase, nu era în poziția de a spune dacă de acum nu mai exista nici un pericol sau dacă acest stadiu de așteptare era doar un moment de acalmie în dezvoltarea virusului.

Oricum, simțea că-și putea lăsa pacienții singuri timp de o oră, în perfectă siguranță. Îi predă comanda lui Liddy și-i spuse Perpetuei că plecau împreună în căutarea șefului.

Perpetua nu fu deloc încântată, mai ales când Charlotte urcă în jeep și motorul îi porni abia după câteva încercări. Dându-și seama că era esențial să aibă cu ea pe cineva care știa ce căutau, nu acceptă nici un protest și-i spuse simplu și hotărât că trebuia s-o însoțească. Odată ce jeepul porni, Perpetua își regăsi interesul. La fel ca toți băștinașii, se dădea în vânt după minunăția pe roți care putea fugi atât de repede în comparație cu propriile-i picioare.

Dar în ziua aceea nu mergea cu viteză mare. Charlote conduse încet, sperând că Perpetua avea să găsească vreo urmă. Și așa se întâmplă. După ce parcurseră o milă… Charlotte descoperi că putea identifica urmele copitelor în nisipul roșu, așa că decise că se aflau pe drumul cel bun.

– Aici, soră șefă, șeful coborât aici.

Charlotte opri. Nu putea distinge nimic, dar Perpetua îi arătă alertată o frunză îndoită în iarba ascuțită și un semn vag în nisip. Fata preluă conducerea, iar Charlotte o urmă cu răsuflarea întretăiată, căci nu mai asistase niciodată la o urmărire.

De câteva ori, Perpetua se opri și murmură ceva, iar Charlotte își imagină că-și reproșa singură vreo greșeală pe care o făcuse. La urma urmelor, aceasta era treaba bărbaților din trib. Totuși, se părea că fata simțise într-adevăr ceva, pentru că revenea întotdeauna asupra unui anumit loc. Ocoleau acum niște roci imense, printre care curgea o apă roșie din cauza nisipului, așa că Charlotte se gândi că Seb n-avusese cum să moară de sete. Dar în prima clipă în care îl zări, judecând după poziția lui nenaturală și după felul în care căzuse, nu știu dacă mai trăia sau nu. Rămase un moment împietrită, apoi țipătul îngrozit al Perpetuei o readuse cu picioarele pe pământ și fugi lângă Seb.

Avea ochii închiși. Era rănit într-o parte a capului și-i cursese o dâră subțire de sânge de la tâmplă, care acum se coagulase. Dar respira.

Simțindu-se ușurată, Charlotte își îndreptă acum atenția asupra piciorului. Dacă și-l fracturase, o făcuse ca la carte, estimă ea și îngenunche, începând să-l palpeze. Totul părea în regulă.

Apoi văzu că Seb era prins între două colțuri ale aceleiași roci cu care avusese și coliziunea. Căzuse sau fusese aruncat mișelește în poziția aceea ghemuită foarte incomodă și probabil destul de dureroasă. Era sigură că Seb avea să se resimtă câteva zile, dar nu era în pericol. Credea că bărbatul nu era decât foarte amețit, prea năucit ca să se străduiască să iasă singur dintre roci și să-și îndrepte piciorul imobilizat.

În momentul acela, Seb mișcă din gene, apoi se uită în gol în direcția ei, după care închise din nou ochii.

Charlotte își dădu seama că Perpetua o părăsise și se uită alarmată de jur-împrejur, învinovățind-o pe fată c-o lăsase singură. Dar în clipa următoare Perpetua apăru triumfătoare aducând calul lui Seb, care evident nu-și părăsise stăpânul și-și petrecuse lunga și dureroasa noapte prin preajma lui.

Charlotte se uită din nou la trupul masiv și inert al bărbatului și știu ce trebuia să facă. Îi spuse și Perpetuei, fiind sigură că altfel femeia n-ar fi înțeles la ce le trebuia o creangă mare dintr-un boschet, arbust

sau copac, una care putea fi trasă. Îi făcu până și o demonstrație, îi explică faptul că șeful era prea mare ca să-l poată ridica singure, dar că-l puteau scoate dacă le ajuta calul să tragă. Încă nu știa cum urmau să-l urce în jeep, dar de asta avea să se ocupe mai târziu.

Perpetua găsi o ramură bogată dintr-un boschet și se chinuiră împreună s-o strecoare sub Seb. Gemu când îi mișcară piciorul, dar Charlotte se opri și profită de ocazie ca să i-l descurce. Durerea îl făcu să leșine din nou, ceea ce era o binecuvântare pentru călătoria ce avea să fie chinuitoare. Perpetua struni calul, iar Charlotte ghidă ramura, străduindu-se să-l scutească, pe cât posibil pe Seb de orice alte lovituri.

Știa că-și lăsase pacienții mai mult timp decât ar fi trebuit, așa că se grăbi să ajungă la jeep. Pentru că nu găsi nici o cale de a-l urca în mașină, se hotărî să-l tracteze în continuare, dar folosind vehiculul în locul calului. Dar nu află dacă ar fi funcționat sau nu, căci Seb redeveni conștient și se ridică în picioare. Apoi, din cauza junghiului ascuțit cu care piciorul protestă vehement, căzu din nou, de data asta – slavă Domnului! – chiar lângă jeep. Nu trebui decât să-l împingă puțin și reuși să-l urce în mașină.

Charlotte conduse încet spre casă, atât pentru calul pe care-l remorca Perpetua, cât și pentru pacient. Când ajunseră la spital, îl culcară pe o saltea și-l traseră ușor înăuntru. Apoi, Charlotte îl lăsă să-și revină, îi dădu Perpetuei instrucțiuni să facă mai mult ceai și se întoarse în fugă la ceilalți pacienți. Lucrurile păreau la fel cum le lăsase.

Seb nu se grăbea să se trezească. De fapt, dormise o oră. Charlotte vru de multe ori să-l scoale, însă se abținu.

Soarele se înălțase considerabil când el deschise în sfârșit ochii. Nu mai avea privirea aceea rătăcită.

– Bună, rosti el răspicat.

– Bună, răspunse ea.

Charlotte crezu că următoarul lucru era s-o întrebe unde se găsea, dar Seb spuse:

– Mai devreme nu eram aici.

– Erai prins între niște roci. Te-a găsit Perpetua. Ai făcut o comoție ușoară și va trebui să te supraveghez o vreme, dar cred că piciorul tău este bine.

– Da? Ei bine, ți-ar plăcea să-ți miști piciorul așa? Făcu o grimasă când încercă să se miște.

– L-ai ținut toată noaptea într-o poziție anormală.

– Da, urmăream o vită. Silas trebuie să se fi împiedicat și m-a aruncat din șa.

– Perpetua l-a găsit pe Silas și l-am adus înapoi odată cu tine.

– Perpetua? De ce Perpetua? De ce nu unul dintre băieți?

– Sunt bolnavi. Și toate fetele. De fapt, toți copiii sunt bolnavi. De fapt, toată lumea, cu excepția Perpetuei, și nici ea nu e sută la sută sănătoasă.

– Bolnavi?! Dureri de burtă! Ce-au mâncat?

– Nimic. Nu le-am dat nimic.

– Atunci, ar fi trebuit să le ții predici moralizatoare. Sunt băieți buni, dar ar fi trebuit să-i faci să vină după mine, nu s-o iei pe Perpetua cu tine. Cum ai putut crede că tu și cu fata-bună-la-toate, două slăbănoage, o să puteți tracta un bolovan ca mine?

– Dar m-am descurcat, nu? Ne-am descurcat, nu?

– Da, dar, Dumnezeule, de ce băieții nu…

– Sunt bolnavi, ți-am spus.

– Dar ce au? Asta mi-ar plăcea să aflu.

Charlotte făcu o pauză, apoi spuse:

– Febră tifoidă. Și acum, relaxează-te, te rog.

Trecu un minut întreg și un minut era lung, dacă numărai fiecare secundă.

Apoi fratele Seb întrebă abia auzit:

– Ce au?

– Febră tifoidă. Desigur, e posibil să mă înșel. La urma urmelor, abia am absolvit. Vreau să spun, m-ai numit „soră șefă“, dar dacă e să judecăm după experiență…

– Ai ști, oricum. Seb spuse asta pe un ton pozitiv și Charlotte își simți orgoliul flatat.

– Nu este o criză serioasă, se grăbi ea să-l liniștească, deși, având în vedere că nu am cine știe ce experiență, s-ar putea să se agraveze. La început am crezut că e ceva ce am adus probabil din sud – mi-am amintit că doctorul Jamie mi-a spus că era foarte posibil să se întâmple așa ceva – dar atunci, de ce s-au îmbolnăvit oameni și la Mănăstire?

– Sunt și acolo cazuri?

– Părintele Basil mi-a spus că au apărut și acolo dureri de cap.

– Și durerile de cap sunt…

– Unul dintre simptome? Da. Desigur, se poate spune că durerile de cap sunt omniprezente.

– Atunci, fără îndoială, ai luat legătura cu părintele Basil.

– Nu.

– Cu spaniolii benedictini, am vrut să spun, rectifică el, ușor iritat.

– Nu.

– Cu D.Z.. Cu Baza.

– Nu.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu…

– N-am luat legătura cu nimeni, intreveni cu calm Charlotte.

– Dar acum știi cum. Doar vorbești în fiecare zi cu Doctorul Zburător.

Ah! Deci observase, totuși!

– Da, știu cum, dar…

– Dar ce? Și ar fi bine să fie un motiv bun, soră șefă Bow! spuse el, de data asta de-a dreptul furios.

– Nu este bun, oftă Charlotte, e rău. Un incendiu nu e niciodată un lucru bun, nu?

– Incendiu? îngână el.

– În mijlocul epidemiei de febră tifoidă, magazia care adăpostea stația radio a izbucnit în flăcări.

– A izbucnit în… e cumva vreo glumă proastă?

– Nu, din păcăte. Totul s-a dus pe apa sâmbetei. Nu, nu tocmai. Am reușit să salvăm transmițătorul. Dar fără antenă…

– A izbucnit în flăcări?

– Da. Serios, frate Seb, trebuie să te relaxezi.

– Să mă relaxez, mă sfătuiește ea! Să mă relaxez?! Magazia a luat foc!

– Ți-am spus.

– Da, mi-ai spus, dar…

– Cum de s-a întâmplat asta? îl întrerupse ea, curioasă.

– Aici, în mijlocul pustietății, unde, pentru ca pulsațiile să fie detectate, soarele bate direct pe un acoperiș din fier, se poate întâmpla orice, mârâi el.

– Așa a și fost, întări Charlotte.

Urmară câteva minute de liniște, apoi:

– Deci… ai fost izolată și pe cont propriu timp de…

– O zi și o noapte. Da.

– Ești grozavă!

– Mulțumesc, bâigui ea jenată.

– O să mă gândesc mai târziu la cauze, spuse fratele Seb, aparent referindu-se la incendiu, și, crede-mă, nu pot fi decât câteva. Dar trebuie să reușim să transmitem imediat.

– Imediat, trebuie să te relaxezi.

– Imediat, nu voi asculta ordinele tale.

– Frate Seb, ești pacientul meu.

– Soră șefă Bow, ești angajata mea.

– Da, șefule, capitulă Charlotte.

Urmă o tăcere apăsătoare.

– Ai folosit vreodată o armă specială? O să-ți explic mai târziu ce e. Acum, du-te și adu-o.

Charlotte îl ascultă și aduse arma. Seb îi spuse că un asemenea instrument putea fi văzut la depărtări de până la zece mile.

– Misiunea e mult mai departe, spuse deznădăjduită Charlotte.

– Dar individul acela, nu. Geologul.

– Jeff Wright.

– Cel care caută nichel.

– Jeff, încuviință ea.

– Ar trebui să fie pe aici, pe undeva… dacă nu cumva i-a păcălit pe spaniolii benedictini să-i dea niște vin de casă, comentă fratele Seb, strângând din buze.

– Jeff n-ar face una ca asta.

– Se pare că-l cunoști deja destul de bine, soră șefă.

– Ce se presupune c-ar trebui să fac acum cu pistolul ăsta? întrebă iritată Charlotte.

– Nu tu. Nu sunt invalid, totuși.

– Ești pacientul meu. Ce intenționai să faci?

– Să trag cu el spre cer, unde lumina lui argintie poate fi văzută.

– Tragi din camera asta, din pat?

– Bineînțeles că nu.

– Atunci, mă tem că nu vei trage deloc. Pentru că – îi tăie ea vorba – oi fi tu șeful, dar eu sunt sora șefă și trebuie să-ți aduc la cunoștință, pacient Sebastopol Brown, că nu ai voie să părăsești patul.

Câteva secunde, Seb se uită cu indiferență la ea, apoi i se lumină fața.

– Bine. Atunci, tragi tu.

– Eu? icni ea.

– Ai mai tras vreodată?

– Cu o pușcă de jucărie.

– Și asta are cam același recul.

– Înseamnă că n-are deloc. Pușca mea de jucărie avea un dop de plută la capăt.

– Ei bine, un recul puțin mai mare.

– Nu-mi plac pistoalele, mormăi ea.

– Nici nu trebuie. Trebuie doar să tragi.

– Nu pot.

– Faci cum vrei. Dacă tu crezi că te poți descurca singură, putem rămane săptămâni întregi așa cum suntem acum, fără telefoane și fără nici un ajutor.

– Doctorul…

– M-am uitat ieri pe programul lui. Toată săptămâna e plecat în nord-nord-vest.

– Da. Charlotte își aminti că plecase la Bibbilly.

– Omul cu creta va veni abia peste două săptămâni… Recunosc, am exagerat cu acele „săptămâni întregi"…, dar chiar dacă sunt ignorant în ceea ce privește medicina, îmi vine greu să cred că acele cazuri de febră tifoidă pot aștepta atâta timp.

– Am uitat să menționez arsura.

– Eziți să folosești un pistol, dar ai un caz de arsură?!

– Nu e grav, spuse ea indignată. Spune-mi despre pistolul ăsta, continuă uitându-se la fața lui serioasă.

O asigură din nou de lipsa reculului, că în scurt timp D.Z., sau profesorul, sau spaniolii benedictini aveau să încerce să-i contacteze și să constate că era imposibil. Aveau să se întrebe ce se întâmplă și să-și dea seama că erau complet izolați acolo. Apoi, Seb se întinse pe spate și așteptă.

Charlotte văzu o linie vagă, albă în jurul gurii lui și știu că nu avea nici o altă alternativă, nici pentru febra tifoidă, nici pentru arsură și nici pentru fratele Seb. Sebastopol Brown se accidentase destul de grav, suferise probabil o comoție și suspecta că avea și câteva leziuni interne.

– De unde trag? întrebă ea.

Seb îi dădu intrucțiuni, iar ea le urmă cu strictețe. Într-adevăr, pistolul nu era unul performant. De fapt, impactul se dovedise chiar mai mic decât își amintea ea din copilărie. Puțin dezamăgită, se întoarse înăuntru.

Grija lui Seb de a lua cea mai bună decizie și faptul că nu fusese capabil s-o pună singur în aplicare, cumulate cu durerea care încă-l mai chinuia făcură să-și piardă din nou cunoștința. Înainte ca el să-și revină, Jeff Wright sosi pe motocicleta sa.

Incoerentă, Charlotte pufni în plâns și-i povesti prin ce trecuse. Cuvintele ei trebuie să fi avut totuși sens, căci Jeff îi puse un deget pe buze și-i spuse:

– Liniștește-te, draga mea. Mă ocup eu. Întinde-te câteva momente și relaxează-te. Ai avut parte de un adevărat festin, biata de tine.

– Poți…

– Da. Cu o singură condiție. Rămâi aici până când termin, altfel, cu părere de rău, voi prelua conducerea clinicii.

Charlotte îi dădu ascultare, simțindu-se dintr-o dată în siguranță. După o vreme, nu putea spune cât de lungă sau de scurtă, geologul se întoarse și-i zâmbi.

„Da, febră tifoidă“ repetă ea mai târziu, la stația radio, după ce Jeff reușise să restabilească legătura cu Baza. „Febră tifoidă, o arsură și un pacient cu posibile leziuni interne.“ Îi venea să plângă numai la gândul că în sfârșit raporta totul. Dar funcția nu-i permitea să plângă a doua oară. Rămase surprinsă când își auzi vocea insistând expert, cu eficiență asupra analizelor sângelui, cerând seringi pentru recoltare. Mai multe perne, corturi ca să improvizeze alte secții și pentru izolare, dacă era nevoie…

Apoi lăsă aparatul de emisie-recepție și se întoarse la Jeff, care rămăsese de veghe la căpătâiul pacientului. Charlotte își permise luxul de a plânge pe ascuns pe umărul disponibil al lui Jeff.

În același moment, fratele Seb deschise din nou ochii.

Capitolul 5

Pentru cineva care fusese atât de nerăbdător ca sora sa șefă să contacteze din nou cadre medicale, Sebastopol Brown era destul de morocănos.

Îi mulțumi – în treacăt – lui Jeff pentru că venise atât de repede și pentru că reparase antenele și transmițătorul, însă aprecierea fu atât de plină de ranchiună, încât cu greu putu fi distinsă. Stătu și ascultă înciudat cum Jeff și Charlotte repovestesc firul întâmplărilor. Charlotte menționă că vorbise cu un anume doctor Fife, Jamie fiind plecat. Abia atunci, și numai pentru un moment, fața lui Seb se lumină.

– Vârsta a doua, spuse el fără nici un motiv. Familie mare.

Intervenția lui irelevantă o alarmă pe Charlotte, care-i verifică imediat temperatura, însă Jeff Wright nu păru decât amuzat.

Doctorul „de vârsta a doua și cu familia mare“ sosi într-o jumătate de oră.

– Ai făcut treabă bună, soră șefă, lăudă el diagnosticul pus de Charlotte.

– Asta e, nu?

– Da. Am primit rapoarte asemănătoare și din alte stații izolate. Din fericire, peste tot sunt epidemii blânde, ca aceasta, dar nu intenționăm să le privim cu indulgență.

– Cum a apărut, doctore?

– Nu putem ști, ridică el din umeri.

– Eu știu, interveni fratele Seb. E din cauză că nu avem lanț pentru tras apa.

– O lipsă apăsătoare, într-adevăr, fu de acord doctorul Fife, dar nu neapărat cauza. Epidemia s-a instalat și la Misiune și în alte câteva zone septice.

– Tot din cauza asta… comentă cu încăpățânare Seb.

– Mai important decât să știm cum s-a întâmplat e să ne asigurăm că n-o să se mai repete. Nu-i așa, doctore?

– Exact, soră șefă. Acum, hai să facem vizitele.

Îl examină pe fratele Seb și constată că piciorul îi era destul de bine, dar corpul era puțin cam lovit.

– În următoarele două zile or să-ți apară niște echimoze de toată frumusețea.

– N-or să mă împiedice să acționez, pretinse accidentatul.

– Nu, dar cred că lovitura de la picior, da. Chiar dacă ți-aș permite, mă îndoiesc că ai putea să te ridici și să mergi.

– Dacă îmi permiți? repetă Seb. Dar tocmai ai spus că totul e în ordine.

– Ai suferit o comoție și asta nu se poate lua niciodată în glumă. Așa că rămâi acolo unde ești până mâine. Cel puțin, adăugă doctorul.

– Cel puțin? Dar sunt atâtea de făcut…

– Așa este, sunt atât de multe lucruri care trebuie făcute, încât nu mai permitem să facem și altele. Cum ar fi un bolnav imobilizat la pat. Dă-ți seama, omule! Sora șefă are deja prea multe pe cap.

– Dacă aș putea să mă ridic, n-aș fi pe capul ei. Seb încercă să se ridice, însă piciorul cedă sub el.

– Va fi bine, cu repaus.

Pe pacientul cu arsura îl găsi într-o stare foarte satisfăcătoare, lăudând din nou talentul Charlottei. Dar febra tifoidă nu părea să fi urmat același curs.

– Deci nu e chiar așa de ușoară? întrebă speriată Charlotte.

– Febra tifoidă nu e niciodată obișnuită; câteodată e mult mai rău, asta-i tot. Cu toate că eu cred că aici, ca și în celelalte focare, condițiile nu se vor agrava prea mult, nici nu vor depăși stadiul de semne și simptome, nu ne vom asuma nici un risc, vom supraveghea atent recidivele și complicațiile. În special hemoragii, puls accelerat și dureri abdominale. Trebuie să fim atenți și la posibilele afecțiuni – tromboză sau probleme cu bila.

– Pot să fac toate astea? rosti cu glas tremurat Charlotte.

– Voi fi și eu aici, copilă. Văzând-o dintr-o dată ușurată, continuă: da, de fiecare dată când a apărut febra tifoidă, guvernul a repartizat un medic. Îmi pare rău că nu sunt Jamie, nici măcar nu mă apropii de vârsta lui, dar e epidemie, nu? Se uită cu înțeles la fratele Seb.

Charlotte, care nu știa despre ce vorbea, se opri în dreptul tânărului pe care-l luase drept etalon și doctorul îl examină pe îndelete.

– Da, starea lui este destul de gravă, dar cred c-ai nimerit singurul caz pozitiv, proclamă el.

– Ceilalți… începu ea.

– Sunt la limită, astfel că putem lua măsuri preventive. Vom începe de urgență vaccinările. Ai experiență în injecții?

– Da, răspunse Charlotte, dar aș spune că oamenii aceștia nu.

– Nu te teme, soră șefă. Cu puțină răbdare, le vor accepta, la fel cum fac și cu restul lucrurilor, căci acceptarea este o trăsătură intrinsecă a acestei rase remarcabile. În primul rand, trebuie să-l izolăm complet pe Billy. Dacă m-aș întoarce la Bază, l-aș lua cu mine.

Cu ajutorul lui Jeff, instalară unul din corturile care sosiseră cu doctorul Fife și-l așezară acolo pe Billy. Jeff rămase să-l îngrijească, iar Charlotte și doctorul se ocupară de ceilalți.

– Ce injecții le facem? T.A.B.?

– Da, paratifoidă A și B. Or să fie puțin amețiți după, dar curând se vor simți bine. Cel puțin, pentru doi ani, și dacă vor mai contacta boala, va fi doar o formă ușoară.

Injecțiile fură subcutan și, așa cum prevăzuse doctorul, pacineții nu se plânseră. După ce tată fiecare pacient, echipa medicală se întoarse la cortul în carantină. Billy se trezise, așa că doctorul spuse că i se putea face o baie rece, ba chiar putea zăbovi mai mult în apă, dacă temperatura lui era bună.

Charlotte și Jeff se ocupară de Billy și apoi făcură din nou turul spitalului. Pacienții care se simțeau deja puțin moleșiți din cauza injecției primiră perne. Când termină vizita, Charlotte se întoarse în casă, unde o găsi pe Ludi indignată.

– El nu bucătar priceput, se plânse ea de prestația lui Jeff, care se străduia să încropească ceva în bucătărie.

După felul în care arăta mâncarea, se părea că Ludi avea dreptate, însă Jeff declară că de vină era cuptorul.

– Negustorul sărac dă vina pe uneltele lui, îi aminti veselă Charlotte. Jeff se hotărî să le demonstreze tuturor talentul său culinar, făcând un aluat afară, pe verandă. Operația fu executată perfect, astfel că toată lumea, în afară de Seb, îl lăudă cu căldură. Pacientul spuse cu mândrie că prefera propria rețetă: o jumătate de kilogram de făină, puțină sare și un pumn de cenușă albă.

– Și carbonatul de potasiu ajută la crescutul aluatului, se amestecă doctorul Fife.

– Am pus un pumn de cenușă albă, se apără Jeff.

– Atunci, n-ai mai fi frământat la el o oră, judecă aspru Seb.

– Acum, că la Binka este și o femeie, carnea sărată de vită nu va mai fi la ordinea zilei chiar atât de des, comentă diplomat doctorul.

– Sora șefă nu s-a apropiat de bucătărie până acum, spuse Seb.

– Ar trebui? întrebă Charlotte. Dacă e așa, intenționez să dau și eu vina pe cuptor pentru eventualele eșecuri.

– Trebuie să-l înlocuiești, îl sfătui doctorul pe Seb. Nu-i nimic mai aproape de inima unui bărbat decât mâncarea. Și cum să poți găti cu un asemenea cuptor?

– Era vechi și când îl avea tatăl meu, oftă Seb. E pe lista mea de ani de zile și intenționez să-l schimb. Dar mereu intervine câte ceva.

– Cred că are peste patruzeci de ani, spuse blând doctorul.

– În afară de asta, în primul rând mi-aș dori un lanț pentru tras apa, continuă, fără să se simtă câtuși de puțin jenat, fratele Seb.

– Mai întâi prioritățile, stipulă Jeff, încheind ceea ce Charlottei i se părea subiectul preferat al fratelui Seb.

Pentru că Seb nu insistă să mai rămână, curând după aceea geologul se pregăti fără nici o tragere de inimă de plecare.

– Dar voi reveni să iau masa, îi promise el Charlottei.

– La benedictini poți mânca mai bine, spuse fără menajamente Seb. Ei produc până și vin.

– Așa este, încuviință Jeff. Se uită la Charlotte. Chiar dacă asta înseamnă să renunț la micile mele plăceri culinare, tot prefer să fac cumpărăturile aici. La urma urmelor… plătesc.

– Generos, raportă Charlotte.

Dar fratele Seb continuă să-l privească pe Jeff cu un aer amenințător. Geologul plecă, strigându-le să tragă cu pistolul dacă aveau nevoie de el.

Cât timp stătu în Binka, doctorul Fife profită de ocazie și examină pe toată lumea. Avea experiență în meseria sa și știa că atmosfera putea fi destinsă foarte ușor, dacă îi gâdila sau dacă îi ciupea ușor. În ceea ce privea sănătatea lor generală, deși avuseseră febră tifoidă și acum erau într-o stare de indispoziție parțială datorată dozelor de injecții, erau încă într-o formă destul de bună. Mai puțin bătrânul Billy – alt Billy – care era prea în vârstă ca doctorul să încerce să se hazardeze în a-i estima etatea.

– Dar n-o să stea aici prea mult. Era a doua zi și stăteau la fel ca înainte, doctorul și Charlotte pe verandă, Seb înăuntru. Frate Seb, cred că ar trebui să meargă cu mine la baza lui D.Z., să moară în confort.

– Exact asta n-o să facă, spuse Seb hotărât. E foarte amabil din partea ta, doctore, dar cum ar putea să se odihnească, în timp ce spiritul său hoinărește rătăcit și nefericit în căutarea pământului natal?

– Ei, tu știi mai bine, cedă doctorul. Fumă o vreme, apoi, așa cum Charlotte știa că avea s-o facă până la urmă, își petrecu mult timp ocupându-se de cazul viitoarei mămici.

– Gemeni, aș spune. Cel puțin.

– Cel puțin? exclamară în cor Charlotte și Seb. Doctorul Jamie vorbise despre mai mult de o naștere, dar nu adăugase niciodată „cel puțin".

– Cel puțin, afirmă hotărât Fife. În locul vostru, aș începe pregătirile.

– Oh, o să nască bebelușii aici, interveni sigură pe ea Charlotte. Mi-a promis că n-o să se ducă în nici un boschet.

– Doctorul Fife se referă la altfel de pregătiri, spuse cu un aer serios Seb. Ți-am spus, soră șefă. Vechea regulă a tribului nu permite unei negrese să nască decât o singură dată, un singur copil.

– Da, oftă doctorul. Fără îndoială, vă confruntați cu o situație dificilă; e foarte greu să învingi o regulă împământenită de-a lungul timpului.

– Dar copiii aceștia nu trebuie să pățească nimic, protestă Charlotte

– Atunci, profită de ocazie! o sfătui Fife. Arată-i reviste despre cum primim noi, cei din sud, astfel de evenimente. Fă mare caz din asta! Încearcă să-i dobori credința.

Fife reveni apoi asupra febrei tifoide, insistând asupra necesității unei surse de apă potabilă.

– Dacă păstrezi aceeași sursă, o poți verifica mai ușor.

– Da, și avem și oportunitatea – adăugă fratele Seb, așa cum ar fi trebuit să știe cu toții – unei toalete cu lanț pentru tras apa.

Considerând că Seb revenea puțin cam des asupra acestui subiect, Charlotte spuse țâfnoasă că butoanele de apăsat erau mai actuale.

– Poate în Sydney, dar aici, un lanț de tras apa ar fi minunat.

– Destul de aproape de paradis, încheie Fife. Sunt de acord cu tine, deși este un proiect ambițios, Seb. Fiindcă veni vorba, unde merg aborigenii la…?

– Toată Australia le stă la dispoziție, răspunse fratele Seb, fluturând din mână.

Charlotte se ridică. Simțea că se dăduse deja prea mare atenție proiectului favorit al lui Seb.

– Mă duc la culcare, anunță ea în treacăt.

– Ai grijă în…, începu Seb.

– Oh, Dumnezeule! se năpusti ea. Luă lanterna și porni pe drumul care ducea la cabina cu pricina. Era plasată igienic, la o depărtare considerabilă față de locuințe și, din punctul de vedere al Charlottei, era foarte eficientă până când se ocupau de alte lucruri mai necesare în viziunea ei.

În clipa următoare, Charlotte se întoarse însă țipând înapoi.

– Un șarpe! strigă ea. Un șarpe exact în mijlocul…

Înainte să-și termine fraza, Ludi, Perpetua și câțiva băieți care-și reveniseră fugiră spre locul cu pricina.

– Am surprins unul și săptămâna trecută, spuse fratele Seb. De aceea te-am prevenit. Acum, șuieră el, înțelegi de ce tânjesc după…

– Mda…, bâigui Charlotte, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla.

Dar, după spusele Perpetuei, nu ar fi fost nici un pericol major.

– Șarpele nu obraznic, soră șefă, el foarte drăguț și liniștit.

Însă Charlotte tot nu îndrăgi animalul care se stabilise pe scaun. Ludi încheie recunoscătoare:

– Noi gătim la el!

– Or să mănânce șarpele?! întrebă înspăimântată Charlotte.

– Desigur.

– N-o să le fie rău?

– Ai auzit, doar. E unul liniștit, nu unul obraznic.

– Neveninos, adăugă Fife.

Cu toate că Charlotte se scutură din toți rărunchii și anticipă simptome care făceau ca febra tifoidă să pară un fleac, nu se întâmplă nimic.

Ziua următoare, doctorul Fife plecă, fără bătrânul Billy. După încă o zi, sosi doctorul Jamie. Charlotte răsuflă ușurată fiindcă, de data aceasta, ajutorul medical veni la momentul potrivit. Fratele Seb vociferase caustic la succesiunea rapidă a doctorilor, dar așa cum se petrecură lucrurile, fu salvată o viață. Charlotte avea să se gândească, apoi, că probabil s-ar fi putut descurca și singură. Era, însă, o afirmație riscantă, căci rana pe care D.Z. fusese chemat s-o trateze fusese extrem de adâncă.

La numai câteva minute după sosirea lui Jamie, Lunda, un aborigen dintr-unul din grupurile de nomazi adiacente tribului pe care Seb îl luase sub ocrotirea sa, fu adus de șeful tribului lui la cea mai apropiată așezare, care se întâmpla să fie Binka. Fără să aștepte explicații, doctorul Jamie și Charlotte se ocură imediat de tăietura adâncă acoperită bine cu noroi roșu uscat de pe umărul lui stâng. Pierderea de sânge fusese însă considerabilă, astfel că tânărul aborigen leșinase și-și speriase în așa măsură frații, încât aceștia îl purtaseră pe brațe prin deșert nu mai puțin de patruzeci de mile.

Doctorul Jamie și Charlotte acționară imediat ce-l văzură. Nu fu nevoie să caute cauzele, erau mai mult decât evidente. „Oprirea hemoragiei, curățare, închiderea rănii, drenă", se gândi automat Charlotte, în timp ce fugi să elibereze un pat și-l pregăti pentru noul venit. Nu fu conștientă că murmurase cu voce tare instrucțiunile de la practică, până în momentul în care fratele Seb, care alerga după ea, în ciuda piciorului, îi spuse:

– I s-au dat toate astea.

– Poftim? Charlotte vru să se oprească, însă el o forță să se deplaseze.

– Noroiul roșu!

– Probabil c-ai înnebunit!

– Slavă Domnului că cei din tribul lui n-au înnebunit!

Puseră tânărul aborigen într-un pat și doctorul și Charlotte începură să-i cerceteze rana, căutând eventuale corpuri străine.

– Nu-i nevoie, interveni fratele Seb.

– Noroiul roșu? Vocea Charlottei era caustică. Numai ea se opri să întrebe; Jamie, evident satisfăcut că nu găsise nimic, se pregăti să spele rana.

Charlotte îl asistă, având grijă ca Lunda să nu intre în stare de șoc. La un semn din partea lui Jamie, făcu operațiile obișnuite pentru genul acela de situație: o sticlă cu apă fierbinte, pături, masaj în dreptul inimii.

– Își revine, spuse fratele Seb de lângă ea. Noroiul roșu va diminua pierderea de sânge și va minimaliza șocul.

Dacă Charlotte ar fi avut timp să-l dea afară pe Sebastopol Brown, ar fi făcut-o. Îi înmână lui Jamie vată și tifon sterile. Doctorul cântări câteva momente dacă să-i coasă sau să-i bandajeze rana, având în vedere că era posibil s-o închidă cu puroi în ea.

– Nu vreau să exagerez cu antibioticele până când aflu dacă Lunda le poate lua, explică el cu voce tare.

– Bandajează-l acolo unde la început a fost noroiul roșu, ca să oprești hemoragia. Apoi, scoți pansamentul ca să poți fixa mai ușor, îl sfătui Seb.

– Asta e, Sebastopol! spuse Jamie, spre dezgustul total al Charlottei, și trecu la treabă.

– Transfuzie? interveni de prisos Charlotte.

– Am cerut deja prin stație una universală, dar nu cred că va avea nevoie, spuse Seb. Noroiul acela roșu…

Noroiul roșu o enervă pe Charlotte mai mult decât faptul că se grăbise să ceară ajutoare, fără să i se fi spus în prealabil că era nevoie de plasmă.

– Doctorul Sebastopol Brown! bombăni ea pe înfundate.

Fratele Seb o auzi și zâmbi încântat. Era un prost, incredibil de naiv, și, cu toate astea, pilotul îl considerase un pretendent! Al cui?! Cu siguranță, nu al sorei șefe Bow! se gândi indignată Charlotte.

– Bun om! îl lăudă doctorul Jamie, iar Charlotte își mușcă buza. Chiar dacă n-ar merita-o, și simt că așa este, se vede că te calcă pe nervi.

– Oh, da! interveni Sebastopol Brown și, dintr-un motiv absurd, ochii lui erau ațintiți asupra Charlottei, iar ea era roșie ca focul.

Cu toate că era evident că Lunda avea să supraviețuiască, Charlotte și Jamie rămaseră toată noaptea de veghe la căpătâiul lui, în timp ce afară începu o îndelungată ceremonie nocturnă sau Dumnezeu-știa-ce.

Seb veni să vadă cum mergeau lucrurile și se arătă recunoscător pentru gălăgia de afară.

– Nimănui nu-i face plăcere să încerce să găsească un cămin pentru un suflet rătăcit, spuse el, destul de serios.

– Da, așa s-ar spune, îl ironiză Charlotte. Nici pe bătrânul Billy nu l-ai lăsat să plece din același motiv.

– N-avea nici un rost, soră șefă. Bătrânul Billy ar fi murit curând în spital, spuse Jamie. Era evident că bărbații aceia care trăiau în sălbăticie rămâneau uniți.

– Doctorul Fife a spus că oricum nu mai are mult de trăit.

– Da, dar n-ar fi murit printre ai lui. Uite, cred că pacientul nostru a adormit. Ce-ați zice de o cană de ceai înainte de culcare?

Charlotte o lăsă pe Liddy să-l supravegheze și-i urmă în casă pe cei doi bărbați. În timp ce-și beau ceaiul, îi întrebă:

– Acum îmi puteți spune și mie despre noroiul roșu și despre „tăieturile din regret"?

– Apa amestecată cu nisip roșu formează noroiul roșu, cel mai bun pansament antiseptic din lume, îi explică fratele Seb.

– E foarte aproape de adevăr, soră șefă, încuviință doctorul Jamie. Praful roșu din regiunile periferice s-a dovedit a fi steril. Am avut două

cazuri consecutive de răni similare, pe una am tratat-o pe căi ortodoxe, pe cealaltă după obiceiurile băștinașilor, adică am aplicat noroi roșu pe tăietură și l-am lăsat să se usuce. Remediul aborigen s-a dovedit mai rapid și mai curat.

– Atunci, îl contrazise Charlotte, de ce-i mai tratăm?

– Evenimentul omului alb, oftă doctorul Jamie. Aducem „lucruri" cu noi, lucruri pe care deșertul nu le înțelege.

Charlotte cântări o vreme informația, apoi se interesă despre „tăieturile din regret".

– În Darwin, poliția face demersuri ca să elimine aceste tăieturi din regret, spuse Jamie.

– Dar ce sunt?

– Gesturi în semn de regret și de compasiune, spuse fratele Seb. Jos, în Sydney, ai trimite o carte poștală de condoleanțe sau una cu urări de însănătoșire, dar aici, când află despre o boală, un accident, un deces, rudele își aplică ele însele tăieturi din regret. Judecând după adâncimea rănii lui Lunda, aș spune că e vorba despre o rudă foarte apropiată. Făcu o pauză. Cu toate că sora șefă m-a acuzat mai devreme că sunt de acord cu ritualurile tribale, în ceea ce privește tăieturile din regret, nu pot fi de partea lor. Este un obicei care trebuie scos din uz.

– Cumva, nu cred că va fi greu să-i facem să vadă motivul, remarcă D.Z.. Lunda nu se va simți bine multă vreme de aici înainte, iar drumul acela de patruzeci de mile pe care l-au adus pe brațe trebuie să fi fost un adevărat iad pentru oamenii din tribul său.

– Următorul pacient pe care vreau să-l ducem acasă este viitoarea noastră mămică, interveni Charlotte. Se întoarse spre Jamie: doctorul Fife a spus că vor fi gemeni, cel puțin.

D.Z. fluieră.

– Ea știe? întrebă el.

– Am tot ridicat-o în slăvi, spuse Charlotte deconcertată, dar până acum n-a dat nici un semn de mândrie maternă.

– Nu. Mai degrabă, își caută un loc potrivit și se pregătește să părăsească spitalul.

– Totuși, s-a arătat destul de interesată să nască bebelușul în spital, murmură Charlotte.

– Bebelușul, îi aminti rapid Jamie, nu bebelușii, asta e problema cea mare. Ar fi mare păcat să nu se interneze. Dacă ar face-o, toată reticența inițială față de spitale s-ar spulbera. Viitoarele mămici i-ar urma exemplul și s-ar interna și ele.

– Cu toate astea, ar putea asocia spitalul cu ideea de a naște mai mult de un singur prunc, sublinie Charlotte. Cineva a spus că ele se descurcă bine cu nașterile și că mortalitatea infantilă nu este răspândită.

– Adevărat, încuviință Seb, dar chiar cu riscul ca celelalte gravide să nu vină la noi, această mamă trebuie s-o facă. Dar, dacă o cunosc pe fata noastră, dacă suspectează deja ceva…

– Știe deja, anunță Charlotte. Tocmai ți-am comunicat că i-am spus. Adăugă, cu regret: de mai multe ori.

– În cazul acesta, are deja o fată care va alege bebelușul pe care-l va păstra.

– Este inimaginabil! exclamă Charlotte exasperată.

– Odată avea sens, o contrazise Jamie.

– Da, mi s-a spus toată povestea. Se uită în treacăt la Seb. Dar la ei vremurile nu se pot schimba, ca la noi?

– Fundamental, nu sunt încă schimbați în nici un fel. Bărbatul este încă vânător. Femeia încă urmează vânătorul. După ce prinde prada, caută în continuare. Vei vedea femei mărunte aruncând un cangur pe umăr și reușind să-l aducă acasă. Aceasta este îndatorirea lor, așa a fost întotdeauna. E greu să schimbi ceva aici. E ușor în Darwin, pentru că există civilizație, dar nu și în interiorul țării. Jamie își goli cana de ceai și-i făcu Charlottei cu ochiul. Seb mi-a spus că aseară ai avut o aventură cu un șarpe.

– A fost oribil, dar parcă și mai îngrozitoare mi s-a părut ideea că ei mănâncă asemenea vietăți.

– Carnea de șarpe este gustoasă. Iguana seamănă cu gâsca. Desigur, trebuie gătită cu grijă.

– Vrei să spui că e o specie nedăunătoare?

– Chiar dacă nu e o specie dăunătoare, poate cauza unele boli ușoare, dacă se întoarce și se mușcă singură înainte de a fi lovită. Ei bine, vă las. Mâine plec din nou. Mi-am propus un program foarte matinal. Privirea lui Jamie se îndreptă spre Charlotte. Voi admira priveliștea din Cessna D.Z..

– Sper să te odihnești cum se cuvine, să nu te deranjeze cutremurele, interveni fără legătură Seb.

– Da, am auzit că s-au simțit și aici trepidațiile.

Trepidații! Charlotte își aminti că în îngrozitoarea noapte în care rămăsese singură, i se păruse și ei că simte ceva de genul acela.

– Erau din cauza…?

– Unui cutremur, da. Unul destul de mic, spuse Seb. A fost prima dată când partea aceasta a Australiei a avut o asemenea experiență. Epicentrul a fost undeva, la o adâncime destul de mare, așa că n-a atins decât gradul trei. Nicidecum unul la fel de remarcabil ca un cutremur obișnuit și nu mă tem că vor ajunge și la magnitudini mai mari. Dar cutremurele sunt fără îndoială un element perturbator, în măsura în care oamenii aceștia le pot da semnificații deosebite. De exemplu, continuă el, dacă unul se produce în același timp în care se nasc doi copii, cel puțin.

– Totul pornește de la copii, încuviință Charlotte. Mă mai uit o dată la Lunda și apoi mă culc și eu.

– Ai grijă, uită-te cu atenție înainte să intri la…, începu fratele Seb.

– Bineînțeles că asta intenționez să fac, spuse ea cu trufie. Dar oare fulgerul lovește de două ori?

– Se spune că partenerul unui șarpe se întoarce să-și caute perechea, dar în țara asta se spun multe.

– În cazul acesta, unul dintre băieți ar trebui să aștepte la ușă, ca șarpele să fie din nou în meniu.

– Este un băiat, zâmbi malițios Seb. Când am spus să ai grijă, mă refeream la aborigenul care probabil așteaptă cu nerăbdare ca șarpele să-și facă apariția. Te-ar șoca să-l vezi, soră șefă. Un motiv în plus pentru lanțul meu de tras apa!

Charlotte nu continuă conversația. Îi ură scurt noapte bună și se duse la culcare.

Dimineața, doctorul Jamie vizită rapid clinica și apoi se oferi s-o ia pe Charlotte la o plimbare cu Cessna.

– Ei bine, spuse Jamie, acum putem zbura. Mă întorc într-o oră, Seb, și atunci voi pleca definitiv.

Seb îi aruncă o privire plină de ciudă.

– Arăta ca o pisică ce n-a primit smântâna, comentă Charlotte, urcându-se în Cessna.

– Am primit-o eu.

– Ce vrei să spui, doctore?

– Te-am primit pe tine, soră șefă. Tu ești smântâna.

– Cea mai mare din toate absurdițile pe care le-am auzit vreodată!

– Bine. Sunt foarte bucuros să aud asta. Pentru că în momentul acesta, Charlotte Bow, îți spun că sunt cel mai aprig pretendent.

– Oh, iar vorbim despre pretendenți?! Câți ar mai fi, dacă nu ne-am găsi în izolarea asta?

– Sunt de acord că este un avantaj să fii una dintre puținele femei de aici, dar chiar dacă am fi la Sydney, eu aș fi același, zâmbi Jamie.

Îi răspunse și ea cu un zâmbet. Era un admirator extrem de atrăgător, se gândi ea.

Dar când o întrebă într-o doară:"Dar tu?", Charlotte nu avu nici un răspuns. Era teribil de eligibil, la fel ca și Tony, ca Jeff, dar dacă nu-i răspunse, nu fu pentru că avea și alte alternative, ci pentru că… Nu, nu putea fi pentru că… Nu, n-ar fi permis una ca asta!

***

– Mulțumesc, Jamie, a fost minunat. Tony m-a dus să vizitez împrejurimile, iar fratele Seb m-a dus să văd Misiunea.

– Chiar trebuie să-i pomenești pe toți adversarii mei?

– Chiar trebuie să vorbești mereu despre pretendenții mei?

– Parcă am fi într-un musical. Jamie aterizează pe pista improvizată. Trebui să-și concentreze toată atenția, dar găsi totuși timp să se plângă: nu mă deranjează Tony, e pe picior de egalitate cu mine, vine doar din când în când. De fapt, stau mai bine decât el, poți vorbi cu mine oricând; mă îndoiesc profund că dacă vreți să faceți o adunare, trebuie să-l contactați pe Tony. Oricum, geologul ăla mă irită. E întotdeauna prin zonă. Și dacă o să găsească, într-adevăr, ceea ce caută, cine ar putea învinui o femeie care-l refuză pe un amărât de doctor? S-ar umple de bani.

Spre marea ei surpriză, Charlotte adăugă:

– Și cu fratele Seb cum rămâne? El este întotdeauna în preajmă.

– Nici măcar nu m-am gândit c-ai observat, dar văd că m-am înșelat. Jamie o țintui cu privirea.

– Nu tocmai… Vreau să spun… Ei bine, erai absurd, așa că m-am gândit că și eu aș fi fost.

– Numai că eu n-am fost absurd, spuse grav Jamie. Am vorbit foarte serios. Am ajuns, Charlotte. Eu nu mai vin până la adăposturi. Te descurci?

– O să sar peste cuibul fiecărei emu și o să ocolesc toate izvoarele.

– Vei urma drumul, altfel nu te las să pleci.

– Da, domnule, spuse Charlotte, apoi îi mulțumi din nou și coborî din avion.

Merse încet spre casă, simțindu-se ca într-un film. Însă romantismul care o cuprinsese se spulberă rapid. Cum ajunse la spital

și în apropierea adăposturilor, îl văzu pe fratele Seb stând la stația radio, în clădirea sa temporară. Îl auzi spunând: „Da, cu lanț pentru tras apa ar fi mult mai bine. Terminat."

Evident, o voce îi răspunse și încheie conversația, căci fratele Seb puse receptorul la loc și spuse:

– Era Tony. Va veni mâine pentru a-și face datoria.

– Ai fi putut să mă dai la telefon, spuse Charlotte indignată; trebuia s-o fi văzut venind și cu toate astea nu avusese nici o tentativă, continuase să vorbească despre prețiosul lui lanț de tras apa.

– De ce? se interesă el. S-au terminat creioanele?

– Aș fi putut să vorbesc cu el.

– E atât de grav, atunci?

– Ce vrei să spui cu „atât de grav"?

– Numai cu mine.

– Și cu încă alți patruzeci.

– Numai cu mine, ca singur… ei bine, știi tu. Mă înțelegi.

– Nu tocmai.

– Pretendent.

– Pretendent?! Tu?

– Presupun că e ridicol.

– Destul de ridicol, sări exasperată Charlotte.

– Dar la strâmtoare…

– Nu sunt la strâmtoare, domnule Brown. Este Jamie…, începu ea să-și enumere admiratorii.

– Și mâine va veni și profesorul.

– Și geologul, adăugă Charlotte. Dându-și seama că se certa, practic, cu fermecătorul Seb, și, dintre toate subiectele posibile, tocmai pe numărul bărbaților disponibili, se întoarse repede în spital și începu să caute pe cineva căruia să-i fie rău.

Capitolul 6

Tony sosi în dimineața următoare și vocile blânde ale micuților aborigeni se auziră din nou de pe veranda adăpostului. Țelul lui Tony era să-i aducă pe copii în stadiul de a asculta și a înțelege, într-o oarecare măsură, Școala din Aer. Era un proiect ambițios, chiar și copiii albi erau timizi la început în fața transmițătorului și câteodată dura luni întregi până se alăturau. Școala din Aer nu fusese niciodată o sursă principală de informații, dar făcea legătura între Școala prin Corespondență și elevi. Lecțiile începeau de la clasa întâi și se încheiau cu primul an de liceu, dar Tony recunoștea că urmărea mai ales să le stârnească interesul. Restul putea face și singur, dar sămânța trebuia plantată.

Nu mai erau oameni bolnavi de care să se ocupe, cazul de arsură se recuperase complet, iar episodul cu febra tifoidă ținea acum de trecut, așa că Charlotte se izolă în bucătărie, unde reuși să facă pâine. Încurajată, o umplu cu nelipsita carne de vită sărată și apoi adăugă condimente și câteva garnituri. Ludi se dădu înapoi și spuse dezgustată că avea să mănânce cu semenii ei mâncare cum se cuvine. De când se stabiliseră la Binka, aborigenii se dădeau în vânt după costițe, care întrecuseră chiar iguana și cangurul.

În timp ce gătea, Charlotte se hotărî să-i spună lui Sebastopol Brown să ia niște capre – pâinea ei arăta atât de bine, încât cerea unt. În plus, laptele de capră era predigerat, astfel că ar fi fost excelent pentru dietele bolnavilor. Dar nu-i putea spune acum lui Seb; plecase cu câțiva flăcăi mai de seamă să-i învețe cum să se ocupe de vitele sălbatice. Oamenii aceștia creșteau, prin tradiție, cai, așa că dacă reușea să-i învețe câteva șiretlicuri, se scutea de multă muncă.

Tony nu intenționa să țină decât o sesiune matinală, considera că era suficient pentru micuții care de-abia acum descopereau o lume nouă și ciudată pentru ei. Charlotte bănuia că și pentru el era destul. Hotărâseră împreună să înoate în după-amiaza aceea la Iazul cu Ibiși.

După ce luară prânzul, plecară. Sebastopol îi vorbise foarte frumos despre locul acela. Charlotte își dăduse seama că era un loc special pentru el și că-și dorea să fie la fel și pentru ea, așa că era nerăbdătoare să-l vadă. Când ea și Tony ajunseră la fața locului, rămase uimită de frumusețea lui neobișnuită, nepământeană.

Erau o mulțime de locuri în care se puteau schimba și în câteva minute înotau în apa limpede. Văzând crocodilul care stătea la soare pe celălalt mal, Charlotte înotă în grabă înapoi, însă Tony îi aminti râzând că în zona aceea crocodilii nu erau carnivori, ci se hrăneau numai cu pește. Tony se ridică, sări în apă și se scufundă.

Charlotte îl urmări leneșă, întrebându-se unde avea să iasă la suprafață. Privi pe malul opus și decise că probabil și crocodilul se răcorea în apă, căci nu-l mai zărea. Spera doar ca într-adevăr să nu fie unul carnivor.

Tony înota în continuare la fundul iazului, iar clipocitul pe care mișcarea lui îl producea era aproape hipnotizant. Charlotte simți cum pleoapele îi devin din ce în ce mai grele.

Somnul se duse, însă, în clipa următoare, când se ridică ușor, apoi sări în picioare și se întoarse în direcția din care se auzise împușcătura.

Fusese arma fratelui Seb, care stătea pe o piatră, deasupra ei. Ținea încă pistolul în mână, dar nu mai era orientat în aceeași direcție ca mai devreme. Pe față avea întipărită o expresie neîndurătoare.

Tony înotă înapoi, evident deranjat că fusese întrerupt, dar nu alarmat. Crocodilul, pe care Seb intenționase să-l sperie doar, se îndreptă în grabă spre stufăriș.

– N-am tras în viața mea o spaimă mai mare! Ce te-a apucat, Brown? Tony îi arătă mâna rănită. Din cauza șocului, trebuie să mă fi lovit de vreun buștean sau de vreo piatră.

– Nu, de un crocodil, spuse Seb.

– Se poate, se plânse Tony. Sunt aici, am văzut unul chiar mai devreme, dar nu era dintre cei care se dau în vânt după picioare sau după brațe.

– Ar fi trebuit să ne avertizezi! spuse furioasă Charlotte, dându-se câțiva pași înapoi.

– Nu se întâmplă des. Sunt evenimente foarte rare. De fapt, copilul acela este singurul meu exemplu și presupun că povestea poate fi, până la urmă, doar o invenție. Pe de altă parte…, chiar și un pudel s-ar întoarce și ar mușca, și cu toate astea, n-ar intenționa să te servească la prânz, zâmbi el cu maliționzitate.

Charlotte nu se lăsă impresionată de umorul lui.

– Deci, de asta e atât de special iazul acesta! răbufni ea.

– Nu, nu ăsta e motivul, spuse Seb. E un loc special, oricum. Se uită în jur, la frumusețea împietrită și strălucitoare și păru că se supărase aproape ca un copil. Dar Charlotte alungă orice urmă de compasiune care o încercă și consideră că singurul rănit era Tony.

– Trebuie să ne întoarcem și să-ți pansăm mâna, spuse ea.

– Oricum, vreau să te întorci, spuse Seb. Cred că bătrânul Billy ne părăsește. Nu va fi nimic de făcut și nu ne vom amesteca decât dacă cei din trib ne-o vor cere, dar ca să fim siguri… Porni la drum, iar Charlotte și Tony îl urmară spre jeep.

Când ajunseră la spital, Charlotte se ocupă mai întâi de mâna lui Tony. Nu era nimic grav, nu avea nici măcar o urmă ușoară a vreunui dinte; probabil era doar o zgârietură provocată de contactul cu pielea

aspră a animalului. Cu toate astea, nu-și asumă nici un risc și trecu prin procedura obișnuită: îi administră un antibiotic, curăță, dezinfectă și bandajă rana.

Nici ea, nici Seb nu fură chemați afară de către cei din trib. Nu mult după lăsarea amurgului, știură că bătrânul Billy murise liniștit, după vocile care se ridicară nu cu tristețe, ca și când un suflet pierdut și-ar fi căutat căminul, ci vesele, căci un suflet fericit se întorcea acasă.

Merseră în liniște pe verandă ca să vadă. Femeile și copiii stăteau în jurul unui foc și cântau, iar bărbații se așezară încet. Charlottei nu-i venea a crede că flăcările care pâlpâiau puteau crea o scenă care să-ți taie răsuflarea. Știa că nu asistase niciodată la un spectacol atât de impresionant.

Dansul începu… bărbații se mișcau solemn, aplecându-se în față până la nivelul șoldurilor și rotindu-și brațele. Din când în când se opreau și cineva striga. Apoi, două rânduri de bărbați se aruncară cu fețele la pământ, cu brațele încrucișate și cu mâinile împreunate. Ceilalți bărbați… „cei vii", după cum Seb îi șopti Charlottei la ureche… îi întoarseră rând pe rând cu fețele în sus, le îndreptară corpurile rigide și le descleștară mâinile, îi aduseră la viață.

– Sufletul lui Billy este readus la viață, îi șopti din nou Seb Charlottei.

Ar fi stat să privească toată noaptea, dar fratele Seb îi duse înăuntru.

– Asta-i tot, spuse el hotărât. Partea care a mai rămas din ritual este doar pentru ei. Ei cred că asupra tribului se vor abate nenorociri, dacă le sunt cunoscute toate secretele. Iar eu nu sunt persoana care să-i contrazică în privința asta.

– Îl putem vedea mâine, spuse plin de speranță Tony.

– Mâine n-o să mai fii aici.

– Școala?

– Nu. Tribul va pleca în seara asta spre cimitir. Având în vedere că n-o să ai nimic de făcut, poți foarte bine să pleci.

Tony nu fu deloc încântat, dar neavând cunoștințele lui Seb despre tradiție, nu putu să-l contrazică. În plus, ce putea face un profesor fără elevi? Dacă peisajul ar fi fost altul decât Binka, ar fi existat lucrul la bibliotecă, ar fi putut pregăti lecțiile următoare ca să-și umple timpul, dar aici nu se puteau organiza decât simple adunări pe verandă. Mai mult ca sigur, Departamentul de Educație care-l angajase n-avea să fie de acord să stea de unul singur pe veranda aceea și să aștepte ca tribul să se întoarcă.

Dacă aveau să se întoarcă.

Sprâncenele încruntate ale lui Seb indicau că și el avea propriile temeri în privința aceea, așa că știind cât de aproape era totul de inima lui Sebastopol Brown, Tony ridică din umeri și cedă.

Cântecele continuară toată noaptea, iar Charlotte adormi ascultându-le. În zorii zilei se trezi într-o liniște care-i dădu de înțeles că tribul plecase să-l lase pe bătrânul Billy undeva într-un loc secret, în acea vastă și roșie lume pe care ei o cunoșteau, iar oamenii albi, nu. Charlotte simțea că acesta era momentul de cumpănă, așteptarea și îngrijorarea că n-aveau să se mai întoarcă. Din deșert veniseră la Sebastopol Brown, dar acum aveau să facă la fel? Aceasta era provocarea, o știa, acea provocare despre care îi vorbise odată.

Se îmbrăcă și se duse la bucătărie să pregătească micul dejun, dar Seb era deja acolo, aplecat deasupra unei căni de ceai. Părea atât de vulnerabil, atât de îndurerat, încât Charlotte își dori să-l ajute. Dar, din moment ce nu știa, nu-i putea spune că ea credea că aveau să se întoarcă, așa că rosti umilă:

– Îmi pare rău că am plecat la iaz fără să te anunț. Pentru că iazul este… special, nu-i așa? Vreau să spun, tu așa îl consideri și totuși…

– Nu contează. Seb ridică din nou din umeri.

– Ei bine, oricum, îmi pare rău, spuse Charlotte, deși cu greu putea trece drept o încurajare.

La mijlocul dimineții, Tony plecă, planificând în gura mare ca data viitoare să-și prelungească șederea, ca să recupereze lecția pierdută. Îi

aruncă lui Seb o privire cu subînțeles. Seb și Charlotte se întoarseră la adăpostul pustiu pe drumul acela care ocolea cuiburi de emu și oaze de apă. Era atât de ciudat că de data asta nu-i mai urmăreau copiii, se gândi Charlotte.

Într-un fel sau altul, ziua trecu… Charlotte n-ar fi crezut că adăpostul putea părea atât de pustiu fără populația de culoare. Curățase rafturile, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să-și facă bagajele în loc de asta, din același motiv care-i fusese dat și lui Tony. Era plătită să lucreze, dar nu era nimic de făcut. La prânz se întâlnise cu Seb, vorbiseră despre nimicuri și nu mâncaseră. Mai târziu, se duseseră la culcare.

A doua zi, Charlotte nu se duse la sesiunea pentru papagali, altfel ar fi aflat noutățile de la familia Barrett. Încercă, în schimb, să scrie raportul de spital; cu toate că nu era nimic de consemnat, trebuia să explice cumva situația. Stătea jos, rozându-și creionul, când Seb se întoarse din camera cu stația radio.

– Soră șefă Bow!

– Nu prea sunt soră șefă, nu? spuse ea.

– Ei bine, infirmieră Bow, atunci, ceea ce ești, sau cel puțin vei fi la familia Barrett.

– Yvonne a… În ziua în care sosise aici, Yvonne Barrett îi spusese că aștepta un copil, dar fuseseră atâtea de făcut la Binka, încât de atunci nu se mai gândise la asta.

– Da. Gemeni. N-a fost timp să ajungă la spital. Doctorul Jamie a zburat acolo înaintea dublului eveniment.

– E minunat!

– Pentru tine, da. Vei avea ceva cu care să-ți distragi atenția de la toată povestea asta. Se uită în jur, la pustietatea care-i înconjura. Asta, dacă te simți așa cum cred eu. Făcu o pauză. Așa cum mă simt eu.

– Știi foarte bine că așa mă simt și eu. Ce vrei să spui cu „să-mi distrag atenția“ și cu „infirmieră“?

– Atunci soră, dacă preferi așa, pentru că nu poți fi soră șefă doar a unei clinici goale, nu? Iar lui D.Z. și familiei Barrett le-ar plăcea să-ți petreci următoarele câteva zile ajutându-i acolo.

– Și tu?

– Și eu cred că e o idee bună. Și pentru ei, și pentru noi. Când se întoarce tribul, vei putea să-i spui viitoarei noastre mămici despre gemeni, iar ea… ei bine, ea…

– Când se vor întoarce, încuviință Charlotte. Înghiți în sec, apoi continuă: bine, atunci. Când plec?

– D.Z. vine să te ia. Așa că n-ar fi trebuit să ne îngrijorăm că nu facem cel mai potrivit lucru, nu-i așa?

– Eu nu m-am îngrijorat nici o clipă, spuse Charlotte nepăsătoare.

– E bine sau e rău? întrebă serios Sebastopol Brown.

– Bine sau rău pentru mine?

– Nu. Pentru mine.

– Câteodată mi se pare c-ai stat prea mult timp în pustietatea asta, spuse Charlotte și începu să strângă lucrurile de care credea că va avea nevoie.

– Mai important este că tu crezi că n-ai stat aici îndeajuns de mult, spuse Seb.

– Întreabă-mă despre asta la sfârșitul termenului meu.

– Termen?

– Sunt delegată aici doar câteva luni, îi aminti ea.

Îl lăsă să se gândească la asta, căci avionul doctorului tocmai ateriza pe pista delimitată de gălețile întoarse cu susul în jos. Înainte ca Seb să coboare din jeep ca s-o ajute, Charlotte aproape că ajunse lângă Cessna.

Urcându-se în avion, Charlotte își spuse că oricum n-ar fi avut nici un rost ca Seb să vină și să fluture din mână în semn de rămas-bun. Mai ales că era vorba de doar câteva zile. Și, având în vedere faptul că nici n-o făcu, probabil că și el considerase la fel.

***

– Desigur, acesta este teritoriul bumbacului, încuviință Jamie când văzu că Charlotte observase diferența față de Binka.

Mai erau încă ierburi înalte roșii, moloz și roci ascuțite, dar verdeața care marca ocazional împrejurimile Binkăi deveni mult mai frecventă, ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru: mai multă apă.

Jamie încuviință din nou din cap.

– Ai nevoie de ea pentru o cultură de bumbac. Știi ceva despre bumbac?

– Numai proporția care intră într-o rochie.

– Când vei pleca de aici, vei ști mai multe. Vei cita despre formă, structură și dezvoltare, la fel ca Harry Barrett.

– Sunt americani, nu?

– Cine altcineva sunt mai capabili să cultive bumbac? Sunt destul de puțini americani aici. Căminul lor este cunoscut drept „Tabăra de bumbac". Așa a și fost la început. Nu era nici o casă, ci doar o tabără. Au părăsit niște culturi bine stabilite din Tennessee, care desigur, aveau și case dotate, și s-au mutat în mijlocul sălbăticiei acesteia. Sunt genul pionieri, ar fi trebuit să-mi amintesc asta când am stabilit data de internare pentru Yvonne.

– Vrei să spui că a întârziat deliberat lucrurile?

– E dovedit, nu? Fata aceea a avut toate intențiile să-și nască gemenii la Tabăra de Bumbac, și nu la Darwin.

– Doar că nu știai că sunt gemeni.

– Nu, n-am făcut raze X, și chiar dacă am fi făcut, n-am fi putut ști cu certitudine. Unul se ascundea în spatele celuilalt.

– Atunci, doamna Barrett n-a fost ca Janey a noastră?

– Nu. Chiar și ei i s-a părut că era unul singur. Altfel, cred că până la urmă, pioniera noastră l-ar fi ascultat pe doctorul Jamie și ar fi mers

la Darwin. Oricum, totul s-a terminat cu bine, din fericire. S-a întâmplat să zbor acolo exact la timp și bebelușii au fost mai mult decât cooperanți. Yvonne și-a antrenat fetele-bune-la-toate perfect, doar că sunt puțin tulburate în ceea ce privește dublele nașteri. Asta va fi treaba ta, Charlotte – s-o ajuți pe Yvonne să-și acomodeze personalul cu o rutină dublă pentru nou născuți. Vei vedea că fetele sunt mult mai ușor de antrenat decât cele din Binka. La urma urmelor, ele n-au văzut pentru prima oară un alb abia acum câteva luni.

– Trebuie să fi fost minunat, cugetă Charlotte pe marginea ultimei observații a lui Jamie. Ea însăși se gândise adesea la asta. Trebuie să fi fost emoționant.

– Fără îndoială, pe fratele Seb l-a emoționat până la ultimul bănuț, mormăi Jamie.

– Nu știu exact ce s-a întâmplat, comentă Charlotte. Știu că tribul a venit din cauza foametei, dar nimic altceva despre ce era la Binka înainte de sosirea lor.

– Da. Jamie rămase tăcut câteva momente. Necazul este că, nemaifiind puși înainte într-o situație asemănătoare, nici unul dintre noi nu știe dacă se vor întoarce sau nu. Sunt un popor mândru.

– Poate și recunoscător, speră Charlotte.

– Sunt niște oameni sensibili, cu un putenic simț al discernământului. Recunoștința lor se poate întruchipa în a nu mai fi o povară.

– Dar Seb nu le-a dat niciodată de înțeles că ar fi o povară.

– Totuși, ar fi putut crede singuri asta. Ei bine, cu timpul, vom afla. Și cât așteptăm, cel puțin vei fi ocupată și-ți vei lua gândul de la asta. Râse strâmb. De două ori mai ocupată.

– Și Seb la fel, spuse ea melancolică, gândindu-se la bărbatul acela care rămăsese singur în imensul și pustiul adăpost. Jamie îi aruncă o privire rapidă.

– Uriașul ăla caraghios poate să-și poarte și singur de grijă, spuse el cu șiretenie.

– Mă gândeam doar la spitalul meu, schimbă ea subiectul.

– Desigur. În tonul vocii lui Tony era acum o notă de satisfacție. N-o să mai lucrezi acolo, nu-i așa? continuă la fel de plin de el.

– Oricum, șederea mea la Binka se întinde pe o perioadă scurtă, se apără ea. N-am nici cea mai mică îndoială că A.I.F.F. are deja ceva foarte incitant pentru mine.

– Infirmiere Fără Frontiere, hm? spuse Jamie. Ei bine, poți fi sigură de un lucru: dacă te mai aruncă și a doua oară atât de departe de frontiere, voi fi acolo să te prind. Apoi adăugă imediat: sunt rapid. Kedgee.

– A doua oară? N-ar fi trebuit să spună asta, dar nu se putea opri să nu se întrebe ce era în neregulă cu această primă oară. La urma urmelor, nu pretinsese că era unul din pretendenți?

– Prea mulți la startul ăsta, îi spuse el calm.

– Prea mulți?

– De fapt, vreau să spun… o cursă cu un singur alergător este una prea dificilă. De fapt, nu mai există nici o competiție, nu-i așa?

– Doctore Jamie…

– Dacă nu poți să vezi asta, îi voi ruga pe cei din echipa de oftalmologi să te consulte, când vor veni. Asta se va întâmpla destul de curând, după câte mi s-a spus… Ei bine, am ajuns la Tabăra de Bumbac. Începu să coboare.

Jeepul care veni să-i ia era condus de cel mai mare dintre băieți care, cu toate că era prea tânăr ca să poată manevra vreun mijloc de transport, nu avea cum să greșească pe terenul acela neted. Malcolm conduse foarte grijuliu, vădit mândru că îi fusese încredințată sarcina de a-i aduce acasă.

Pe cea mai mare dintre verandele taberei era instalat un comitet de bun venit. Domnul și doamna Barrett și ceilalți copii, menajerele și gemenii urmăreau cum mașina se apropie.

– M-am descurcat bine, tată? întrebă nerăbdător șoferul când opriră.

– Va trebui să aflu asta de la pasageri, spuse domnul Barrett. I se adresă solemn Charlottei: ți-a sărit vreodată inima din piept?

– Cu siguranță, nu, îl asigură Charlotte.

– Înainte să te umfli în pene, Malcolm, îl voi întreba și pe pilotul nostru.

Când doctorul Jamie îl asigură pe domnul Barrett că nu fusese încălcată nici o regulă de circulație și că fiul său condusese prudent, tatăl său zâmbi.

– Chiar înseamnă ceva pentru el. Nu prea sunt multe lucruri adecvate vârstei lui pe aici, știți. După Crăciun va pleca în sud, la o școală cu internat.

– Și atunci, toată nerăbdarea pe care o simte acum se va transforma în dorința arzătoare de a se întoarce, zâmbi D.Z..

– Sper din toată inima să fie așa. De asta am venit aici… ca să le stabilim rădăcini copiilor noștri. De asta ne-am gândit la Australia. Spațiu numai bun de prins rădăcini.

– Aceștia doi, spuse Charlotte, aplecându-se spre mititeii din coșul dublu, au nevoie de foarte puțin spațiu deocamdată.

– Dă-le timp, râse Harry Barrett. Intră, soră șefă. Nu-ți putem spune cât de fericiți…, cât de onorați suntem să te avem aici.

– Oh, Doamne! Onorați? spuse puțin jenată Charlotte.

– Sora șefă a unui spital, îi aminti el.

– În Binka, doar.

– Mai ales pentru că e Binka. Nu este un loc special?

Charlotte presupuse că se referea la tribul de care – își dăduse seama până acum – erau cu toții foarte mândri.

– Era special, oftă ea. Dar acum nu mai știm. Vedeți, tribul nostru…

– Da, am auzit. Suntem alături de voi. Ne dăm seama că înseamnă mult pentru fratele Seb. Dacă nu se vor întoarce, o va lua ca pe un eșec.

– Cred că nu și-ar dori pentru oamenii aceia altceva decât și-ar dori ei înșiși, spuse Charlotte.

– Desigur, spuse cu căldură Harry Barrett. Dar tot speră. Așa cum, fără îndoială, speri și tu. Așa cum sperăm și noi… Dar aici ți-am pregătit o întâmpinare princiară. Un prinț și o prințesă mor de nerăbdare să te cunoască.

– Eu sunt cea nerăbdătoare, interveni tânguindu-se Yvonne. Tu și pălăvrăgelile tale, Harry! Întotdeauna îmi spui că n-ai nevoie de nimic altceva decât ce se găsește între cei patru pereți ai tăi, și cu toate astea, uită-te la tine acum! Îi faci capul cimpoi musafirului nostru. Oh, dragă soră șefă!

– Charlotte, o corectă Charlotte.

– Sora va crede c-o așteaptă o coloană oficială de membri ai familiei. Dar nu-i așa. Soră Bow, prințul și prințesa lui Harry sunt John și Mary. Sper că nu vă dezamăgesc.

– De ce ați face-o? Sunt nume princiare.

La Tabăra de Bumbac era suficient spațiu, astfel că în timpul cinei, doctorul Jamie anunță că avea de gând să rămână acolo, până când era chemat în altă parte. Până la urmă, instalarea gemenilor era un eveniment foarte important.

Pentru că era puțin probabil ca doctorul Jamie să se bucure de mai mult decât răgazul unei nopți, soții Barrett insistară ca sora – Yvonne sublinie cuvântul „soră“ pentru menajere – să nu-și înceapă îndatoririle decât a doua zi. Nerăbdători să-și întrețină musafirii, ceilalți membri ai familiei Barrett propuseră o plimbare pe înserat la rocile erodate, ca să poată vedea animalele adăpându-se.

După ce luară ceaiul, conduseră până la roci și ocupară poziții strategice pe marginea drumului pe care păsări emu, canguri și câini dingo se îndreptau spre rezerva de apă. Era o experiență magnifică. În afara animalelor, veniră și diferite specii de păsări. Și iepuri, despre care domnul Barrett îi șopti că erau foarte rari acolo. Pe Charlotte o uimi cel mai tare, însă, respectul reciproc. Așteptându-și rândul la apă, nici un animal nu se sinchisea de altul, nu-l deranja și nu-și făcea griji din pricina lui.

La întoarcerea la jeep, care era oarecum ascuns, ca să nu alarmeze băutorii, domnul Barrett li se plânse Charlottei și lui Jamie că nu mai putea merge la fel de bine ca înainte, dar că nu vârsta era de vină, așa cum avea de gând să sugereze fără tact doctorul, ci picioarele.

– Nu urma să menționez vârsta, se apără Jamie.

– Doar ai gândit asta, râse domnul Barrett.

Uitându-se la picioarele în discuție, Charlotte sugeră că putea fi vorba despre tălpi.

– Probabil că s-au aplatizat ușor, spuse ea.

– Asta înseamnă că trebuie să trimit la Darwin după niște cârje?

– Mai întâi aș încerca niște bile de relaxare, sugeră Charlotte. Încearcă să le ridici cu degetele de la picioare. Dacă îți iei cârje, privește-le doar ca pe o soluție temporară.

Încântați de un astfel de remediu, copiii se uitară plini de respect la Charlotte. Bilele de relaxare pentru durerile de picioare promiteau tot soiul de tratamente plăcute, iar D.Z. îi șopti Charlottei că de acum urma să aibă o serie întreagă de plângeri și de cereri de sfaturi.

– Și eu am o problemă, anunță ea. Familia Barrett o luase deja înainte. Ce ai vrut să spui cu „o cursă cu un singur alergător este una prea dificilă", în avion?

– Exact ce am spus, răspunse Jamie. O cursă cu prea mulți alergători nu înseamnă nimic, dar o cursă de unul singur – totul. Un singur pretendent înseamnă totul. Pentru noi ceilalți, pentru restul, înseamnă sfârșitul unui cântec, rosti el mâhnit.

– Dacă-ți spun că nu mi se pare, începi iar cu echipa de oftalmologi.

– De ce nu? Am consultat programul lor și trebuie să sosească la Binka la sfârșitul lunii.

– De ce? Acolo nu-l pot testa decât pe Seb.

– Și pe tine.

– Cum aș putea să fiu acolo, dacă este numai el? Și dacă te gândești „Oare ce avem acolo?", rezumă-te doar la Sebastopol Brown. El este omul conștiinței sociale, râse ea.

– Ți-ai răspuns singură la întrebare, conchise scurt Jamie. Pe deplin. Exact asta este reacția pe care ar avea-o orice bărbat. Gândește-te diseară la asta, Charlotte, și dacă nu poți găsi nici o soluție, caută-mă dimineață.

Dar dimineața, doctorul plecase deja în urma unui telefon.

Imediat după micul dejun, Charlotte nu mai irosi timpul și începu instrucția cu Moanya, care promise să fie din start o soră medicală inteligentă și eficientă.

Era ciudat să dea lecții – ea, care cu puțin timp în urmă luase la rândul ei lecții. Își expuse ideile cât de simplu și de clar putu, iar în ochii negri ai Moanyei se vedea că înțelegea.

Jabiaba – familia Barrett păstrase numele aborigenelor – era mai mică decât Moanya, așa că luă și ea parte la lecție. De fapt, multe fete din trib asistară la oră, căci Yvonne le spusese că avea să le fie de folos pentru propriii lor copii. În curând, cele două fete mânuiau păpușa uriașă pe care micuța Jenny le-o împrumutase cu instrucțiunile stricte de a nu i se da nici un microb după cum le demonstrase Charlotte. Charlotte trecu în revistă principalele repere ale progresului, insistând pe dezvoltarea mentală și intelectuală care în timpul primului an de viață erau foarte accentuate. Orice deviații trebuie aduse la cunoștința unui medic.

Ca să le facă să înțeleagă mai ușor, Charlotte le arătă cum păpușa-bebeluș trebuia să înceapă să țipe imediat după ce se năștea și cum în luna a treia trebuia să manifeste interes față de mediul înconjurător.

Discutară și despre somn și despre exerciții. Le făcu o demonstrație de baie și toată lumea avu ocazia să exerseze cu păpușa. Hrănitul. Problemele mărunte ca gazele intestinale și suptul degetelor. Supărările de proporții mai mari.

Charlotte consideră că ajungea pentru moment. Le dădu voie să plece tuturor, cu excepția dădacelor gemenilor. Acum, i se adresă numai Moanyei, știind că fata avea s-o școlească și pe sora mai tânără. Îi explică mai întâi că gemenii erau de obicei mai mici la naștere decât ceilalți copii, dar că greutatea lor mai scăzută se compensa curând, deși procesul de creștere începea puțin mai greu în cazul lor.

Alcătui un program cu îndatoriri pe care le aranjă în ordinea în care trebuia făcute și le alocă pe cele mai ușoare Jabiabei, iar pe cele mai dificile Moanyei. Apoi, fetele trecură la treabă, sub supravegherea ei atentă.

Deși ușor precaută, Yvonne Berrett, care era încă în stadiul de a se bucura de a sta pe verandă, fu încântată de progersul fetelor.

– Nu vreau să le înveți prea multe deodată, altfel am să te pierd.

– Nu mă pot întoarce, îi aminti Charlotte. Nu am la ce să mă întorc.

– Nu, dar te vrea altcineva. Aici e un loc în care dorința asta e specifică. Mă refer la dorința pe care tu o poți împlini. Suntem foarte departe de restul lumii. Ridică ușor din umeri.

– Ți-e dor de casă?

– Desigur. Uneori. N-aș fi normală dacă n-aș simți așa, nu? Dar nu și copiii. Acesta este căminul lor, acum. Dacă am pleca de aici, de casa aceasta le-ar fi dor. Și avem o familie mare, Charlotte, așa că numerele ne înfrâng. Nu vreau să-ți faci o idee greșită, totuși. Iubesc Tabăra de Bumbac. Doar că aceștia sunt primii gemeni pentru ambele părți și mi-ar plăcea foarte mult ca surorile mele și ale lui Harry să-i vadă. Dar nu-mi lipsește nimic altceva. Cum ar fi posibil? Am fost adusă pe o plantație de bumbac, acesta este mediul cu care am fost obișnuită. Ceea ce-mi aduce aminte, Malcolm vrea să mergeți cu el să vizitați împrejurimile. V-ar face plăcere?

– De-abia aștept.

– Atunci, o să vă conducă Mal. Oricum, arde de nerăbdare. Ceilalți copii își fac lecțiile, dar Mal a trecut deja de stadiul lor și, din moment ce curând va începe serios școala în sud, îl lăsăm să se relaxeze aceste ultime săptămâni. Mal știe totul despre bumbac. Întreabă-l orice vrei să știi.

Malcolm conduse la fel de atent ca ieri și pe drum îi făcu Charlottei un rezumat de toată frumusețea – probabil învățat de la tatăl său – despre cum a fost descoperit prima oară bumbacul, preferințele climaterice ale acestuia, diferitele specii și cea cultivată la Tabăra de Bumbac. Folosea o mulțime de cuvinte pe care Charlotte nu le

înțelegea, ba chiar avea impresia că-i făcea plăcere să-i vorbească în termenii aceia. Dar fu mulțumită, oricum, că venise, dacă nu ca să-și lărgească orizontul cunoștințelor despre bumbac, atunci cu siguranță ca să-i întindă o mână și să-i ofere sfaturi unui angajat care lucra mașina de egrenat. Uitându-se la Charlotte, și nu la ce avea de făcut, acesta căzuse de pe banchetă și în minutul următor zăcu întins la pământ.

Dacă Malcolm n-ar fi declarat că Jamu mai făcuse asta înainte, Charlotte ar fi efectuat întreaga procedură care se obișnuia în cazul posibilelor comoții. Lui Jamu nu-i luă mult să-și revină, dar cuvintele lui Malcolm o hotărâră să-i roage pe cei din familia Barrett să-i vorbească lui Jamie despre asta, căci băiatul putea fi anemic.

Când își băură ceaiul pe verandă, Charlotte îi spuse Yvonnei, iar ea se arătă nerăbdătoare să coopereze.

– Ce minunat că ai descoperit asta! Numai dacă ai putea rămâne la noi, Charlotte! Nu-ți pot spune cât de recunoscători îți suntem pentru aceste ultime zile. De ce? Fetele au prins deja ritmul lucrurilor. Nu erau prea încântate de gemeni. Încă nu sunt. Presupun că știi asta.

– Da. Și asta e una dintre problemele noastre… sau cel puțin credeam că era… la Binka. O tânără, Janey va avea o naștere multiplă.

– Oh, Doamne! o compătimi Yvonne.

– Ne-am gândit cum să procedăm, deși presupun că…

– Ei bine, dacă speranța poate ajuta Binka, crede-mă că aici sperăm cu toții. Toată regiunea periferică. Dealtfel, dacă pot fi personal de ajutor… adică dacă pot vorbi eu însămi cu Janey…

– Ai face-o? Adevărat? Vreau să spun… dacă se întorc?

– Mai mult decât atât, voi aduce și gemenii cu mine. Și pe doici. Moanya ar trebui să fie capabilă să-i spună câteva cuvinte convingătoare.

– Dacă va avea cui, oftă Charlotte. Trecuseră doar două zile de când tribul plecase din Binka, dar părea ani. Părea să fi trecut ani de când îl văzuse pe fratele Seb.

– Vor fi destui, o încurajă Yvonne Barrett.

Fu o săptămână minunată pentru Charlotte. Așa cum spusese Jamie, se trezise vorbind cu Harry Barrettt despre forma, structura și dezvoltarea bumbacului, ascultând cu atenție cum fiul său își scoate pentru ea arsenalul de cuvinte dificile. Fusese grozav să meargă într-una dintre seri cu micuții Barrett la rezerva de apă, la fel de grozav să stea pur și simplu de vorbă cu Yvonne despre lucrurile femeiești.

Dar cel mai minunat fu când în a cincea zi Garth, cel de-al treilea băiat Barrett, se întoarse de la stația radio cu un mesaj de la 10 Sfecla de Zahăr.

Un lung moment, Charlotte nu reacționă. Apoi își aminti de Sebastopol Brown. 10 S.Z. – Sfecla de Zahăr. Era un apel din Binka.

Nu era conștientă de nerăbdarea cu care lăsă jos cana, nici de viteza cu care aproape zbură la transmițător.

– Da? spuse ea, uitând procedura corectă. Da, Seb?

– Terminat, interveni mustrător unul dintre puștii Barrett, care alergase cu ea.

– Terminat.

– 10 Sfecla de Zahăr. 10 S.Z.. Aici Brown. Tu ești, soră șefă Bow? Terminat.

– Da, Sfeclă, vreau să spun…

– Terminat, punctă din nou copilul de lângă ea.

– Când poți termina acolo, soră șefă? Terminat.

– Ce vrei să spui? Terminat.

– E de lucru aici. Din belșug. Terminat.

– Vrei să spui că…

Nu spuse „Terminat“, căci fratele Seb o întrerupse. Și dacă pentru ea era minunat, știa că pentru el însemna mult mai mult decât atât. Urmară niște cuvinte magnifice, care nu necesitau nici un „terminat“, fiindcă știa că ea avea să fie prea emoționată ca să-i mai răspundă:

– Vreau să spun că oamenii noștri s-au întors. Soră șefă Bow… Charlotte… sunt din nou acasă!

Capitolul 7

Toate lucrurile își reluară vechiul curs cu o asemenea obișnuință, încât era aproape ca și când episodul nu s-ar fi petrecut niciodată, ca și cum tribul n-ar fi plecat în acea dimineață în întinsul deșert roșu și n-ar fi rămas acolo o săptămână.

Seb spunea că era posibil să nu afle niciodată ce se întâmplase, în afara ritualului de înmormântare a bătrânului Billy și a doliului care fără îndoială urmase. N-avea să se amestece și să-i întrebe, cu toate că se interesă dacă sufletul lui Billy își găsise căminul și i se răspunse vesel că da. Dar dacă întoarcerea acasă a sufletului durase toată perioada, dacă obligația de a ține doliu cerea atât de mult timp, sau dacă pur și simplu tribul meditase zilele acelea dacă să se întoarcă sau nu, nu întrebă nimeni și nu i se spuse nimănui.

– S-au întors, rezumă simplu, plin de fericire, Seb.

Tony nu pierdu timpul și zbură la Binka pentru a-și ține orele. Plănuia niște lecții mai practice, în care schimbul de informații să fie reciproc. Spera să poată ține o lecție despre supraviețuirea în deșert și-i ceru și Charlottei să asiste. Le putea vorbi copiilor despre unele aspecte legate de igienă și în același timp, avea ocazia să învețe de la ei câteva secrete medicinale vechi, știute numai de cei din trib. Charlotte fu mai mult decât entuziasmată și ar fi fost nerăbdătoare să

colaboreze, dacă atenția nu i-ar fi fost solicitată de urgență de către un călător care călărea o cămilă, un bătrân afgan, care sosi într-o noapte cu o rană urâtă. După o singură privire, Charlotte îl trimise pe Seb la transmițător, cât timp ea îl instală pe bolnav într-unul din paturi. Mai avusese și înainte de-a face cu termenele limită impuse de tetanos. Seb se întoarse cu mesajul că ajutorul urma să sosească și apoi se duse să priponească afară cămila.

Charlotte știa că nu putea face nimic altceva decât să-i asigure liniște deplină pacientului. Îi expuse lui Tony situația, iar el spuse cu un aer posomorât:

– Presupun că asta înseamnă că n-o să vii, nu?

– Cu siguranță, nu acum, clarifică ea cu severitate. Omul acesta o să-și piardă viața dacă nu va fi tratat cu grijă. Am mai văzut cazuri de tetanos. Este un lucru îngrozitor. Începu să descrie agonia pe care o declanșa chiar și o ușă ușor deschisă, o rază îngustă de lumină și Tony se temperă.

Nu se dezlipi de lângă pacient decât când sosi doctorul. Apoi, după o scurtă pauză, reveni la datorie. N-ar fi trebuit să-și facă griji în privința celor din trib. Ar fi putut fi la fel de bine cu o săptămână înainte și nimeni acolo, la Binka, atâta liniște păstrară. Înțeleseră fără ca Tony să le spună. Fețele lor închise și expresive arătau că în situația asta nici nu ceruseră și nici nu avuseseră nevoie de călăuzire.

Doctorul Flett de la Ambulanța Aeriană zbură la Binka, îi administră bolnavului medicamentele și, estimând că era unul dintre puținele cazuri care s-ar putea recupera cu facilitățile din spital, îl transportă cu avionul la Darwin.

Fără îndoială, Charlotte știa că era acolo numai pentru că Tony insistase să încerce o plimbare pe cămilă – pretendentul era încă la Binka. Cu toate că, odată urcată pe cămilă, mișcarea ușor săltată a animalului îi făcu mai degrabă plăcere, descălecatul fu un coșmar. Mai ales că, la început, cămila… refuză s-o lase să coboare. Ajungând la locul faptei, fratele Seb o strigă „Hooshta“, nume de care Tony evident

nu știa, și animalul îngenunche pe picioarele din față cu o zduncinătură care o proiectă pe Charlotte în aer, dar reuși să coboare înainte de a mai trece și prin al doilea șoc. Tony și Seb râseră primii, dar apoi flăcăii începură să chicotească și ei.

Orice ar fi mâncat în pustietate, sau poate mai mult circumstanțele pe care le experimentaseră săptămâna aceea, Ludi se întorsese cu un respect mult mai mare pentru cuptor. Sub supravegherea atentă a Charlottei, Ludi deveni interesată în a învinge încăpățânarea cuptorului de a face scrum exteriorul, lăsând interiorul crud. Tony o proclamă înțeleapta tribului.

Ziua următoare, Tony trebui să plece în altă parte și o făcu de bunăvoie.

– Odată, o voi lăsa pe înțeleapta tribului în locul meu, murmură el.

– Consider că de data asta copiii au avut foarte multe de învățat de la tine, îl lăudă Charlotte.

– Da, dar mai este un copil, spuse Tony cu subînțeles, uitându-se lung la Charlotte.

– Am douăzeci și doi de ani, Tony.

– Copilul nostru, soră șefă. Al Charlottei și al lui Tony. Despre el vorbeam. Pentru numele lui Dumnezeu, cum să ajung la binecuvântatul stadiu paternal, când nu pot să ajung nici măcar la încântătoarele preliminarii?

– Probabil că din cauza climatului, oftă Charlotte.

– Vrei să spui că și asta ai mai auzit? Trebuia să fi știut că D.Z…

– Greșești. După considerațiile cuvenite, doctorul Jamie s-a retras.

– Da? Motivul fiind… Nu, nu-mi spune, văd cum stau lucrurile. Făcu o pauză plină de resemnare. Așa că mă retrag și eu.

– Nu-mi spune că sunt pe cale să-mi pierd încă un admirator, protestă Charlotte. Și dacă e așa, de ce? Și, te rog, nu-mi spune că dacă nu văd, sunt candidată pentru echipa de oftalmologi care urmează să sosească.

– Se spune că victima află ultima, reflectă Tony.

– Vă rog, nu vrea nimeni să mă lumineze?! Charlotte ridică mâinile în semn de apel.

– Întreabă-l pe Sebastopol Brown, sugeră din avion Tony, gata să decoleze. Întreabă-l pe fratele Seb.

Dar dintr-un motiv inexplicabil, dată fiind sincera ei confuzie în ceea ce privea subiectul acesta, Charlotte știu că n-avea să-l întrebe. Chiar dacă s-ar fi hotărât, însă, s-o facă, săpătămâna care urmă nu s-ar fi găsit nici un moment potrivit pentru asta.

Începu cu Tjalerina, o frumoasă negresă din trib, cu gene fabuloase și cu un zâmbet strălucitor, care-și aduse la spital tânărul și fermecătorul soț, Namana, pentru o rană la picior.

Precaută din cauza tetanosului, Charlotte îl examină, dar văzu că nu era nici un pericol de acea boală ucigătoare. Bacilul de tetanos nu trăia decât în absența oxigenului și, deși era o rană destul de întinsă, nu era nici adâncă, nici nu se infectase. Curățarea și obișnuitele soluții antiseptice… poate și câteva copci… erau suficiente.

Cu toate astea, Charlotte era puțin nedumerită în privința leziunii. Constatase că oamenii aceștia aveau un echilibru foarte bun; aveau o grijă înnăscută pentru părțile corpului cu care lucrau, făcea parte din instinctul de autoconservare. Dealtfel, Namana era un tânăr extrem de agil și pur și simplu nu și-l putea imagina călcând pe ceva ascuțit, așa cum evident făcuse. Poate că vederea lui…

Îi inspectă scurt ochii. Știind că echipa specialiștilor în glaucom avea să cerceteze cazul, nu făcu decât să-i palpeze pleoapele ca să vadă dacă erau rigide. Dar nu erau. Ochii păreau sănătoși.

– Nu te-ai uitat pe unde mergi, Namana, spuse ea rar și clar.

– Nu, soră șefă, răspunse pacientul, destul de surprins de întrebarea ei. Soția mea… O privi rapid pe Tjalerina, iar tânăra lăsă rușinată ochii în jos și făcu un pas înapoi. Charlotte observă indignată că negresa își masa pe ascuns o echimoză de pe spate. Retragerea asemenea unui copil pedepsit și echimoza o alertară pe Charlotte.

– Ce se întâmplă aici? ceru să afle.

– Albina a fost de vină, declară Namana.

– Și pe tine te-a înțepat albina?

– Cred că ar fi mai bine să particip și eu. Fratele Seb intră în clinică și analiză situația. Cred că știu ce s-a întâmplat. Vorbi scurt cu tânărul și acesta îi răspunse. Apoi se întoarse spre Charlotte.

– Namana a fost la o vânătoare de albine, explică el, și prin asta mă refer la urmărirea unei albine spre a-i găsi depozitul de miere. Oamenii aceștia prețuiesc în mod deosebit mierea. Ai văzut și tu cum caută floarea arbuștilor roșii.

– Da?

– Întotdeauna femeia merge și ea, ca să dea indicații despre dispunerea pământului, dacă să sară peste un obstacol, dacă să înainteze în salturi sau dacă să cotească. Odată ce vânătorul își ia ochii de la albină, în ținutul acesta camuflat, prețioasa ei miere este pierdută pentru totdeauna. E foarte greu să urmărești o albină, chiar și când peisajul nu e divers. Încearcă și tu.

Văzând direcția în care aluneca discuția, Charlotte se simți datoare să ia apărarea părții feminine:

– Cu toate astea, tot mai greu trebuie să fie să alergi și să strigi în gura mare cum e dispus pământul! Încearcă și tu.

– Ei bine, e evident că Tjalerina n-a făcut-o, spuse Seb. Așa că – făcu un gest – în consecință, a fost plesnită peste șezut.

– Plesnită?! De data asta, Charlotte fu cu adevărat indignată. Echimoza aia…

– Oh, haide, soră șefă, oi fi eu un simplu crescător de vite, dar îmi dau seama că vânătaia aia nu e nimic grav.

– Bineînțeles că o echimoză e ceva grav. Poate cauza o mulțime de complicații.

– Nu o vânătăie de la o palmă, insistă el. Una care rezultă dintr-o bătaie soră cu moartea, da, dar niciodată una cauzată de genul de palme date soțiilor.

– Genul de palme date soțiilor?! Charlotte rămase perplexă.

– Știu că e greu de acceptat, spuse Seb, dar oamenii aceștia trăiesc după legile naturii: bărbatul e stăpânul și cel care se ocupă de aprovizionare, femeia…

– Servitoarea și cea care încasează bătaie!

– Palme peste șezut, spuse din nou Seb.

– Uite, am fost și eu copil și știu ce înseamnă bătaia la spate.

– Se pare că nu îndeajuns, spuse el.

Charlotte se întoarse furioasă spre Tjalerina, conștientă că fratele Seb avea dreptate în legătură cu echimoza ei și că leziunea nu era nicidecum periculoasă. Dar să dea liniștit din umeri în fața unui astfel de tratament corporal! Femeile acelea chiar îndurau să fie lovite de soții lor!

Apoi văzu că era posibil să-l fi judecat prematur. O contrazisese el, dar acum Seb se încrunta spre Namana, ținându-i o predică severă. Din când în când, Namana încuviință, reținând evident tot ce-i spunea fratele Seb. Charlotte termină de bandajat piciorul, tamponă cu alcool echimoza Tjalerinei și apoi cei doi plecară. Intenționase să-i dea o acadea doar tinerei, ca să arate că era de partea ei, dar văzând că fratele Seb părea să se joace acum cu mingea cu ea, presuse că n-ar fi avut cum s-o mănânce în acel moment.

Oare ce-i spusese, de fapt, Seb tânărului? Se hotărî să-l întrebe.

– L-am compătimit pentru că are o soție care nu s-a concentrat în timpul urmăririi albinei, astfel că el a căzut într-un șanț cu rocă ascuțită, replică Seb.

Era o apreciere îndreptățită, presupuse fără entuziasm Charlotte, dar spera că ceea ce urmase după ce simpatizase cu el, îl adusese pe Namana pe calea cea bună, în privința pedepselor. Deși părea să fie așa, din moment ce Namana ascultase cu atenție, Charlotte încuviință din cap și-i dădu dreptate.

– Și apoi? îl întrebă pe Seb.

– I-am spus că nu e bine să lovească foarte tare.

– Să nu lovească deloc, ar fi trebuit să-i spui.

Nu primi nici un răspuns.

– Asta a fost tot? Faptul că nu-i răspunsese o alarmase, iar vocea ei o dovedea.

– Nu, spuse el cu sfială.

– Se pare că i-ai dat un sfat bun, îl ajută Charlotte.

– Oh, da. Seb mușcă momeala. I-am spus ca data viitoare s-o lovească undeva unde să nu se vadă.

– Ce-ai făcut?!

– Este binecunoscut locul unde se aplică palmele, spuse fratele Seb. Fiindcă Charlotte îl privea fix, continuă: și tu ai primit palme, așa că probabil știi. Cum pe fața ei era încă întipărită o expresie perplexă, adăugă, la fel ca mai devreme: se pare însă că nu îndeajuns. Apoi avu bunul simț să renunțe s-o mai tachineze.

A doua zi sosi Jeff. Încă nu aflase nimic despre probele de sol, dar era în continuare optimist. Un raport nefavorabil ar fi sosit în urmă cu o săptămână. Între timp, căuta prin împrejurimi roci și, având în vedere faptul că ultimele două dăți mâncase la benedictini – părintele Rosendo și părintele Basil le trimiteau salutările lor – decisese ca de data aceasta să poposească la Binka. Se uită temător la fratele Seb.

Dar Seb fu extrem de cordial, dădu într-adevăr dovadă de o amabilitate care pe Charlotte o surprinse, în timp ce pe Jeff mai degrabă îl îngrozi.

Apoi, geologul descoperi motivul bruștei prietenii. Fratele Seb avea un scop. Apa. Apa era întotdeauna un scop în ținuturile acelea periferice.

– E pe aici, pe undeva, spuse Seb în acea seară, în timp ce stăteau toți trei pe verandă.

– Ai nevoie de un găsitor de apă?

– Sau de un om de știință specializat în hidrologie, insinuă elegant Seb.

– Nu sunt hidrolog, îl întrerupse Jeff, intuind aluzia.

– Dar ești om de știință, nu?

– Ei bine…

– M-am gândit că în drumurile tale prin jurul Binkăi ai putea descoperi anumite semne.

– Ca apoi, data viitoare când voi veni să iau masa aici, să mă goniți din Binka, din cauză ca v-am indicat un loc unde să săpați, presupunând că veți găsi apă la o adâncime de treizeci de metri, și n-ați găsit-o nici după șaizeci!

– Doar un sfat, insistă Seb. Nu voi alerta o lume întreagă.

Jeff cercetă terenul și după câteva zile de la plecarea lui, echipa de specialiști în fântâni care se ocupa de districtul acela sosi și instală moara de vânt. Urmărindu-i cum lucrează și rozându-și nervos unghiile din carne, Seb îi spuse Charlottei că puteau fi norocoși sau nu. Dar de data aceasta, avură noroc. La patruzeci și cinci de metri, găsiră apă și apoi urmă o simplă procedură.

Tribul fu uimit din cale afară. Rămaseră fără cuvinte.

– Cumva, cred că, după episodul ăsta, nu vor mai fi atât de stricți în privința ceremonialului de invocare a ploii, zâmbi cu maliționzitate Seb. Sper doar s-o ia și pe Janey tot ca pe o magie. Ai început să lucrezi cu Janey?

Charlotte îi povesti lui Seb cum doamna Barrett fusese de acord să-i viziteze când gemenii aveau să mai crească puțin… să ia cu ea și doicile.

– Este o idee foarte bună, aprobă el. Aș vrea să ajungem în stadiul în care toată lumea să fie mândră de Janey, și mai ales ea însăși. Soră șefă, îi vreau pe amândoi copiii.

– Doi, cel puțin, îi aminti Charlotte. Asta va fi adevărata noastră dificultate. Dacă reușim să-i împăcăm cu ideea de doi, cum le putem prezenta apoi trei? Sau poate chiar patru…

– Patru?

– Ei bine, nașterile multiple nu trebuie să se oprească neapărat la un anumit număr. Patru. Cinci. Șase…

– Dacă se va ajunge acolo, până și eu voi crede că în cutremure se ascunde mânia divină.

– Cutremurul a fost acum câteva săptămâni. E deja istorie.

– Urmăresc fenomenele acestea. Presimt că va mai fi un cutremur. Nu mă îngrijorează magnitudinea lui, ci faptul că Janey s-ar putea să intre în travaliu în același timp. Nu ne putem aștepta de la oamenii aceștia să înțeleagă nici măcar pe departe. Sunt încă foarte atașați de elementele naturii. Ar putea crede orice, ar putea găsi o serie întreagă de explicații. Făcu o pauză. Ar putea face orice.

– Ei bine, spuse Charlotte hotărâtă, trebuie să încep o campanie serioasă despre mândrie și despre entuziasm. Sunt articolele acelea pe care toate ziarele din Darwin le-au publicat. Trebuie să facem rost de câteva exemplare, să le arătăm tuturor cât de important, minunat și incitatnt poate fi.

– Cât mai are Janey?

– Mai are ceva timp. Pe de altă parte, cu nașterile multiple…

– Să sperăm doar că pământul nu se va hotărî să se revolte în același timp cu Janey. Pentru că, sincer, soră șefă Bow, dacă mai mulți copiii se nasc deodată, și pe deasupra, în timpul unui cutremur, pur și simplu nu știu ce va fi.

Dar în ciuda cazului lui Janey, fratele Sebastopol era extaziat de atâta fericire. Construirea fântânii era una dintre dovezi, cu toate că bombănise puțin din cauza cheltuielilor pe care le implicase, spuse că n-ar mai fi pus să fie făcută, dacă ar fi fost doar doi oameni în Binka.

– Unul singur, îl corectă Charlotte. Fără pacienți nu ar fi existat nici un spital, iar fără spital – nici o soră șefă.

– Mă gândeam – spuse încet fratele Seb – dacă aș fi… un bărbat însurat.

– Un bărbat însurat trebuie să se aștepte la cheltuieli suplimentare, îi aminti Charlotte. Pe lângă faptul că este stăpân, este și cel care se ocupă de aprovizionare, mai știi?

– Și perechea lui?

Charlotte își mângâie barba:

– Pe lângă faptul că este servitoare, mai este și bătută din când în când.

– Pălmuită peste șezut.

– Oh, doar n-o luăm iar de la început!

– Nu, spuse Seb. Bineînțeles că nu vorbeam serios. Sunt extrem de fericit că familia noastră s-a întors. Atât de fericit, încât este o plăcere să sap o fântână și să… Se opri să spună ceva ce evident nu vroia să spună. Scoase corespondența. Câteva scrisori, soră șefă. Una îmi este adresată, mi se transmite că… Făcu o altă pauză. Una este pentru tine. Îi înmână scrisoarea.

– Oh, de la cei Fără Frontiere, anunță ea.

– Cei Fără Frontiere?

– De unde m-ai găsit.

– Nu, tu m-ai găsit pe mine, spuse el nedumerit. Ce este? Ce vor?

– Oh, Doamne! Desfăcu scrisoarea. Era de la domnul Felix, prin intermediul secretarei lui. Cum găsea nord-vestul? Se gândise la următoarea ei destinație, după ce termenul de la Binka îi expira? Erau câteva oferte atractive, toate în afara Australiei, care, având în vedere că stătuse o vreme în mijlocul deșertului, i-ar surâde.

– Dumnezeule! rosti ea cu voce tare. Aproape că s-a terminat! Văzând că Seb arăta confuz, adăugă: munca mea de aici. N-am venit decât pentru lunile convenite.

– Lunile convenite, repetă el fără nici o expresie. Lunile convenite.

Părea atât de blocat, încât i se făcu milă de el.

– Te gândești la Janey, dacă va fi… Urmă o pauză destul de lungă.

– Nu, o corectă el. Mă gândeam la părintele Rosendo.

– Părintele Rosendo… benedictinul spaniol?

– Da, va veni mâine. Asta scrie în scrisoarea mea. Vezi, este de la Misiune.

– Va fi minunat, spuse într-o doară Charlotte, simțind că era mai mult decât atât.

Și așa era.

– Cu un cuptor, spuse fratele Seb. Am cumpărat unul.

– De la Misiune?

– Nu, unul nou de la Perth. Mănăstirea are o pistă de aterizări decentă, pot fi aduse lucruri. Acolo va sosi și cuptorul nostru, iar părintele Rosendo… sau părintele Basil… o să-l aducă în dubița benedictinilor.

– Deci asta este cealaltă inaugurare! O fântână și un nou cuptor. Chiar că ești fericit!

Dar în momentul acela, Seb arăta oricum, dar nu fericit. Stătea și se uita în depărtare; după o vreme, Charlotte îl lăsă singur și se duse să-i spună lui Ludi că de mâine aveau să gătească la un cuptor nou.

A doua zi, părintele Rosendo aduse aparatura electrocasnică. Nu numai că gătea, le explică Seb, dar avea și un rezervor pentru apă fierbinte. Iarna, în el puteau fi montate țevi pentru încălzirea casei.

Charlotte nu credea că acolo avea să fie vreodată nevoie de un sistem de încălzire, dar mai uimită fu de ploaia de întrebări care n-aveau nici o legătură cu care Seb îl asaltă pe părintele Rosendo.

– Decese, nașteri – căsătorii, se interesă Seb.

– În general, remarcă Rosendo, e vorba despre altfel de ritualuri. Stăteau pe verandă și-și beau ceaiul.

– Presupun că n-aveți… ei bine, nici un fel de experiență, insistă Seb.

– Nu sunt lucruri în care să te amesteci, îi aminti Rosendo. Cu toate astea, avem decese. Nu uita că aici suntem în urmă cu două sute de ani, așa că trebuie să fie ceremonii. Desigur, aborigenii preferă propriile ritualuri, iar noi nu intervenim niciodată.

– Dar… căsătoriile, bâigui Sebastopol. Cum e cu ele?

– Ei bine, suntem o Misiune, remarcă agil Rosendo. Cum am spus, nu e ceva cu care să trebuiască să păstrăm legătura. Mulțumesc, soră șefă, mai beau puțin ceai.

– Vrei să spui că ați mai putea să faceți asta?

– Să facem ce? Părintele Rosendo se întoarse cu blândețe spre Seb, îl privi un moment… și apoi încă unul, după care spuse cordial: desigur.

Charlotte nu-și putea imagina despre ce era vorba; nu se putea gândi decât la felul prostesc în care clipea și la gafele pe care le făcea Sfecla de Zahăr. Și totuși, fără îndoială, el nu era câtuși de puțin conștient de asta. Zâmbea cu gura până la urechi. Seb promise:

– În cazul acesta, n-am să-ți întorc vizita decât atunci, apoi zâmbi prostește din nou.

***

Charlotte începu proiectul „Mândrie și Entuziasm". Trimise după copiile disponibile ale articolelor despre nașterile multiple cu succes. Când soseau ziarele și revistele, avea de gând să le plaseze – întotdeauna cu o imagine atractivă alături care să fure privirea – în locuri strategice de unde să poată fi luate de orice membru al tribului. Până atunci, însă, își concentră atenția asupra punctului central al întregii chestiuni, Janey. Fata fu bombardată dimineața, la prânz și seara, de încântarea de a avea bebeluși – cu emfază pe plural.

Chiar și Perpetua, care, petrecându-și foarte mult timp pe lângă Charlotte, era mult mai avansată decât surorile ei în ceea ce privea modul de viață al albilor, rămânea tăcută când venea vorba despre subiectul acesta. Avea să fie greu să le determine pe femeile acelea să nesocotească o tradiție atât de veche și să nu mai plece în deșert ca să nască. Totuși, din motivul real al supraviețuirii și al siguranței, trebuia să le convingă. Puteau să-și păstreze celelalte obiceiuri, dar în situația asta trebuia să accepte să fie ajutate și îngrijite.

Era păcat că prima naștere de când se mutaseră la Binka avea să fie una multiplă. Dacă ar fi fost așteptat un singur bebeluș și dacă mama lui ar fi fost convinsă să rămână la adăposturi și să se interneze, s-ar fi făcut paradă de toate comoditățile și luxul pe care i le puteau oferi și poate că rezeva inițială ar fi putut fi învinsă. Dar „cel puțin doi" însemna o problemă. Trebuia ca toți să fie aduși pe lume în siguranță, altfel aveau să se iște îndoieli dacă până la urmă clinica era o opțiune

mai bună decât metodele lor tradiționale. Deși nu erau doriți mai mulți copii, aveau să considere că ei erau cei care trebuia să țină numărătoarea, și nu altcineva.

Ultimul factor era cel asupra căruia Charlotte se concentra și împotriva căruia lupta. Numărul bebelușilor. Insistă iar și iar asupra binecuvântării și a fericirii de avea gemeni, sau tripleți, sau…

Oamenii aceia trebuia să aibă un anume simț biologic, dar Charlotte știa acum că puneau credința înaintea legilor naturii, așa că nu fu tocmai surprinsă când Janey îi spuse, cu un ochi la rafturile cu sticluțe „magice“:

– Ai o mulțime de medicamente bune. Ia și tu câteva și fă un copil.

– Nu, Janey, îi aștept pe ai tăi. Înainte ca fata să se uite în altă direcție, decizând, fără îndoială, că oricum nu avea să aibă decât un singur copil, Charlotte începu să-i povestească plină de entuziasm despre gemenii Barrett, despre doicile care aveau grijă de ei.

– Vin cu toții să te vadă la clinică, zâmbi ea. Nu-i așa că e minunat?

Dar Janey nu se arătă deloc încântată. Aceasta fu vestea cea bună pe care Charlotte avusese să i-o dea! Ar fi fost mai bine dacă ar fi lăsat ca vizita doamnei Barrett, a micuților John și Mary și a doicilor lor să fie surpriză. Imediat ce avionul aterizâ pe pista improvizată, adăpostul se goli, dar nu pentru că toată lumea se îndrepta spre „aeroport“ ca să întâmpine oaspeții, ci spre arbuștii și boschetele de iarbă înaltă. Nici urmă de aborigen.

Fu plăcut să bea ceaiul cu o vecină, să-i vadă pe gemeni; fusese frumos și pentru doici, care nu mai fuseseră niciodată într-o călătorie, dar nici unul dintre scopurile inițiale nu fu atins.

După ce doamna Barrett și alaiul ei se întoarseră la Tabăra de Bumbac și cei din trib se întoarseră, Charlotte închise ușa clinicii, o dădu afară până și pe Liddy, se așeză pe unul dintre paturi și izbucni în plâns. Liddy îi spuse fratelui Seb că sora șefă era foarte tristă, iar el împinse ușa până când reuși s-o deschidă. O găsi plângând și o luă în brațe, uitând câteva clipe s-o lase jos.

– Liniștește-te, liniștește-te!

– N-a… n-a mers, băigui ea printre sughițuri.

– Liniștește-te, liniștește-te!

– Nici măcar n-au văzut gemenii!

– Liniștește-te, liniștește-te!

Dintr-o dată, Charlotte realiză că era în brațele lui uriașe. Se dădu ușor jos și se îndepărtă de el. Rămaseră tăcuți, uitându-se unul la celălalt; apoi, dându-și părul într-o direcție greșită, părul acela caraghios care oricum întotdeauna arăta aiurea, Seb spuse pentru a patra oară:

– Liniștește-te, liniștește-te!

Era mai mult decât ciudat, dar Charlotte se simți alinată. Își regăsi mândria și entuziasmul s-o ia din nou de la capăt.

– Până la urmă voi reuși, îi spuse ea zâmbind.

Desigur, așa cum spuse Seb în seara aceea pe verandă, ar fi trebuit să ia tribul prin surprindere. Așa cum intenționa el să facă în cazul echipei de specialiști în glaucom. Nu că ar fi anticipat probleme cu oftalmologii; cei din trib erau deja obișnuiți cu doctorii.

– Dar nu în măsura în care Janey să fie asistată de un medic în momentul când… începu iar Charlotte.

– Dacă mai începi o dată să plângi, o avertiză Seb, n-am de gând să te mai compătimesc, ci voi trece direct la…

– Da?

Dar el nu mai continuă; se uită doar la ea, până când simți probabil că o studiază prostește – Charlotte își dădu seama că ea însăși făcea asta – și apoi își schimbă privirea.

A doua zi sosi echipa de specialiști în glaucom. Nemaiavând vreodată de-a face cu un trib, deci neavând vreodată nevoie de un control de vedere, fratele Seb nu se mai întâlnise înainte cu echipa. Privi alături de Charlotte cum medicii coboară din avion și se aliniază, apoi le zâmbi larg.

– O echipă alcătuită doar din femei!

– De ce nu? se interesă Charlotte, mândră de sexul ei.

– „De ce nu?“, spune sora noastră șefă. Pretendenți, făcut curte… Nu-ți aduci aminte? Raritate, într-o lume dominată de bărbați. Dar ce se întâmplă acum? Dintr-o dată, nu mai ești atât de rară.

– Dacă tu crezi că asta mă mâhnește…

– Așa cred.

– Atunci, probabil că nu ești mâhnit, izbucni Charlotte.

– Nu sunt, zâmbi Seb cu maliției.

Înclinându-și capul, Charlotte o luă înainte în întâmpinare femeilor.

Într-un fel sau altul, se înghesuiră cu toții în jeep și după ce băură o cană de ceai pe verandă, trecură la treabă. Charlotte o asistă pe doctorița Peters, care palpă globii oculari, căutând forme primare de glaucom. Descoperiră un singur caz. Doctorița Grant își notă în carnețelul său, spunându-i Charlottei că ceea ce găseau avea să fie selectat și evaluat când se întorceau la Perth.

– Ce este, mai exact, glaucomul?

– Cel mai simplu fel în care îl pot descrie este o presiune ridicată în globii oculari. E un lucru foarte serios, una dintre principalele cauze ale orbirii. Diagnosticat la timp, așa cum s-a întâmplat cu bărbatul acesta, perspectiva este promițătoare. Îi vom administra picături care vor reduce presiunea la o valoare normală. Dacă n-ați fi adus tribul aici, dacă bărbatul ăsta n-ar fi primit atenția cuvenită, nervii optici ar fi fost afectați permanent. Și-ar fi pierdut vederea.

– Trebuie să împrumut cuvintele astea, aprecie Charlotte. Trebuie să folosesc și eu sintagma „dacă n-ar fi fost aici“.

– Nu reușești să-i faci să vină la spital? întrebă doctorița. Dar acum par să fie de acord.

– E vorba despre Janey, oftă Charlotte și-i povesti despre viitoarea mamă.

– Ei bine, deviază de la situația cu glaucomul, încuviință doctorița. Repetă-i că bărbatul acesta a fost salvat pentru că s-a aflat aici. Dezvoltă asta.

Cei care nu trecură de testul cu tabela cu litere fură consultați mai amănunțit. Charlottei i se dădu sarcina de a administra picăturile preliminare și pe cele de normalizare, după consultație. Aceste ultime picături nu erau prea populare, aborigenii erau de-a dreptul fermecați de ochii strălucitori pe care îi făceau primele.

Doctoriţele descoperiră un caz de strabism, ceea ce însemna o privire crucișă, care putea fi corectat cu ajutorul unui oftalmolog sau prin exerciții; mai găsiră un chist, localizat însă într-o poziție accesibilă, astfel încât putu fi îndepărtat. Întâlniră și câteva pete nisipoase, sau granulații, care puteau fi tratate de Charlotte în săptămânile care urmau, printr-o igienă perfectă și prin aplicarea oxidului galben. Dar, din fericire, nu găsiră nimic grav.

Urmă o geană crescută sub piele, care fu îndepărtată pe loc, apoi o inflamație despre care Charlotte fu uimită să afle că, deși afecta ochii, nu era a ochilor, ci o glandă obstrucționată lângă nas.

– Doctorul Zburător o să vă dea indicații în privința cazului acesta, i se spuse Charlottei. O operație minoră va rezolva probabil situația.

– Gata cu miopia, hipermetropia, presbiopia, daltonismul, glaucomul, strabismul și cu tot restul? întrebară doctoriţele. Întorcându-se pe verandă, își băură ceaiul și-și completară rapoartele, pregătindu-se să plece.

– V-am mai găsi noi de lucru, dar pentru asta ar trebui să vă opriți, spuse fratele Seb. Sora șefă, aici de față, duce lipsa companiei feminine.

Asta fu atât de contrar vorbelor pe care i le aruncase mai devreme, când avionul doctoriţelor aterizase, încât Charlotte îl privi uluită câteva secunde, fără să facă nimic altceva. Își reveni suficient încât să le conducă pe doctorițe și să-și ia rămas-bun de la ele, până la următorul apel.

– Când nu voi mai fi aici, spuse Charlotte pe drumul spre adăpost.

– Uite, nu cred că tribul nostru o să mai încerce vreodată experiența aceea, argumentă Seb. N-or să mai plece, la asta mă refer, să stea o săptămână departe. Poate că se va mai găsi câte unul care să facă vreo plimbare, dar nu întregul trib.

– Nu înțelegi, spuse Charlotte. Nu voi fi aici. Spitalul va fi, sper cu toată sinceritatea. Și infirmiere Fără Frontiere care să-l conducă pentru tine.

– Ce înseamnă Fără Frontiere?

– Asociația de la care m-ai luat. Oh, nu contează! Se întoarse cu spatele la el. Ce bărbat! Ce bărbat!

Apoi, dintr-o dată, pe neașteptate, acel bărbat spuse:

– Fără tine, nu există nici un spital. Nici măcar dacă ar veni un întreg personal de sore șefe Fără Frontiere.

– Nu există un personal de sore șefe; e o singură soră șefă și personalul.

– Ei bine, tot n-ar exista, murmură el. Își luă privirea de la drum și se uită fix la Charlotte. Din nefericire, nu se gândi să oprească jeepul ca să facă asta, așa că în clipa următoare se treziră într-o oază de apă. Apa depășea nivelul portierei, astfel că Charlotte se udă până la piele.

– Ce noroc! spuse Sfecla de Zahăr. Ar fi putut fi un cuib de emu.

În timp ce el chemă câțiva băieți să-l ajute să scoată jeepul, Charlotte porni spre clinică, întrebându-se care erau limitele frontierelor unei infirmiere Fără Frontiere.

***

Echipa de specialiste în glaucom trebuie să fi contactat Baza în legătură cu glanda obstrucționată, căci a doua zi, în neconcordanță cu programul său obișnuit, doctorul Jamie veni în vizită.

– De ce i s-au inflamat ochii atât de rău? îl întrebă Charlotte.

– A fost obstructționat unul din canalele lacrimale, probabil că este doar o inflamație, cu toate că fără tratament se poate transforma într-un abces. Știi cu ce se ocupă canalele lacrimale, nu?

– Lacrimile, spuse Charlotte.

– Lacrimile, încuviință Jamie. Lacrimile sunt fluidul apos și sărat care ne umezește ochii. Sunt secreția unei glande și ajung la suprafața pielii prin intermediul unor canale.

Fratele Seb li se alătură și se interesă de tratamentul care avea să i se acorde pacientului.

– Cu puțin noroc, va fi suficientă o aspirare locală cu ajutorul unei sonde. Dar dacă obstrucția a depășit stadiul critic și nu poate fi deblocată, îl iau cu mine la Bază pentru îngrijiri de specialitate.

– Bietul Nababa, are ochiul atât de roșu, îl compătimi Charlotte, tamponând excesul de umezeală.

– Este esențial să menținem conjunctiva umedă, încuviință doctorul Jamie, dar Nababa a depășit deja stadiul ăsta, e o Niagara în toată regula! Lacrimile sunt aduse la nivelul globului ocular prin simple mișcări de clipire, iar când ajung în colțul intern, intră în peisaj puncta lacrimalia. Zâmbi cu malițiozitate spre auditoriu. S-a înțeles?

– Cu alte cuvinte, are niște dureri îngrozitoare, spuse Seb.

– Chiar și fără a fi stimulat emoțional, încuviință Jamie.

– Și totuși, lacrimile sunt provocate de emoții, începu Seb, interesat.

– Emoțiile pot agita pungile lacrimale situate de-o parte și de alta a punții nazale. Ce explicație lipsită de romantism, soră șefă Bow, pentru expresia „ o podidiră lacrimile“, râse doctorul. Presupun că și treburile astea pot fi explicate în aceeași manieră. Să luăm, de exemplu, sărutul, se oferi el uitându-se insinuant la Charlotte.

– Sărutul este o mângâiere sau un salut al buzelor, interveni prompt Seb.

– Sună ca la carte, aproape ai zice că ai căutat în dicționar, îl ironiză Jamie.

– De ce nu? Fratele Seb se uită chiorâș la el.

– Chiar așa, de ce nu? Cunoașterea desăvârșită a cuvintelor este întotdeauna de dorit, spuse doctorul, după care fratele Seb îi lăsă singuri.

– Și totuși, având în vedere că discutăm despre calcă-n-strâchini ăsta, e destul de ciudat, continuă Jamie, pregătind sonda pentru Nababa. De ce s-ar uita în dicționar pentru „sărut"?

– Ești maliționos! sancționă Charlotte gafa doctorului. O spusese și ea, dar când altcineva își exprima aceeași opinie…

– N-am vrut să sune maliționos, se apără Jamie. Cine ar putea fi maliționos cu Sfecla de Zahăr? Îl admir foarte mult pe tipul ăsta, dar de ce ar căuta informații despre mângâierea buzelor? Mai ales că e mult mai plăcut să practici. În spatele paravanului, în timp ce alese o sondă, doctorul Jamie trecu direct la practică.

– Doctore! exclamă Charlotte.

– Da, soră șefă.

– Pentru toate există un moment și un loc potrivite!

– Foarte bine. Diseară. Pe verandă. Iar acum, soră șefă Bow, să atacăm această puncta lacrimalia! Mai întâi prioritățile, și apoi restul.

Dar restul nu se mai petrecu. Sonda nu reuși să deblocheze canalul lacrimal, așa că Nababa trebui transportat la Bază. Desigur, rudele lui Nababa întâmpinară oarecare dificultăți în a accepta deplasarea sa, dar în timp ce Charlotte îi liniști, Seb duse pacientul la avion, iar doctorul decolă.

– S-a terminat cu lacrimile, spuse fratele Seb, întorcându-se de pe pistă. Rudele lui Nababa se conformară și plecară, iar Liddy curăță mica secție. S-a terminat cu sărutările.

Dintr-un motiv pe care nu-l putu explica, Charlotte își luă caietul de arhivă și spuse deliberat:

– Voi trece lacrimile, dar ținând seama că aceasta este o evidență a faptelor, nu și sărutările.

– Atunci, spuse Sebastopol Brown, trebuie să facem înregistrările de rigoare. Și traversând încăperea, o sărută.

Un sărut de-a dreptul neexperimentat. Acesta fu primul lucru pe care-l simți Charlotte. Nici vorbă de dexteritate exersată. Un calcă-n-strâchini uriaș își lipise buzele de ale ei și… ei bine, le sărutase. Nici o mângâiere, nici un salut. Doar o atingere a buzelor.

– Atât de diferit! Până nu-și auzi cuvintele, Charlotte nu-și dăduse seama că vorbise cu voce tare. Comparase sărutul lui Seb cu al doctorului Jamie, cu toate că nu fusese nici momentul, nici locul potrivit.

– Așadar ceilalți n-au renunțat…, spuse Seb, făcând un pas înapoi.

– Poftim, domnule Brown?

– Nu contează. Vreau să spun… ei bine…

– Ei bine?

Nu primi nici un răspuns.

– Domnule Brown?

Dar liniștea continuă alte câteva momente. Apoi:

– Lucrurile astea, bâigui Sebastopol, febrele astea tifoide, eczemele astea, ochii și canalele inflamate – ar putea proveni toate din aceeași sursă. Se uită cu disperare – disperare?! – la Charlotte.

– Sărutul? întrebă ea intenționat. La urma urmelor, nu despre asta discutau?

– Nu, bălmăji el. Lanțul pentru tras apa, faptul că nu avem așa ceva. Într-adevăr, asta este problema de bază. Trebuie să fii de acord, soră șefă, că…

Lanțul pentru tras apa. Cu un moment în urmă îi mângâiase, îi salutase buzele, iar acum…

Acum îl preocupa din nou lanțul pentru tras apa!

Capitolul 8

Săptămâna care urmă, Charlotte își găsi din nou timp pentru „sesiunea pentru papagali", răspunse întrebărilor neoficiale despre sănătatea copiilor puse de mame agitate, recomandă un tratament până și unei păsări. Tot în acea jumătate de oră rezervată femeilor, auzi și că Sebastopol Brown proba un nou mijloc de transport pentru vite, pe care avea să-l abordeze începând cu ziua următoare.

Se înfurie peste măsură, și, realizând cât de tare se supărase, se înfurie și mai mult. De ce trebuia să-i pese dacă era sau nu informată?! Neputând, însă, să se împace cu ideea, zbură înfierbântată în biroul lui Sebastopol Brown, care îi spuse că arăta ca și cum avea să explodeze în secunda următoare.

– Toată lumea știe! începu ea furioasă, de cum intră pe ușă. Toată lumea, cu excepția mea. Seb o privi uimit, însă ea continuă: duci vitele pe coastă, și nu le transporți pe uscat, nici conservate, cu avionul, la Misiune, și… cred că ar fi trebuit să fiu informată și eu! Văzând că Seb se uita fix la ea, Charlotte realiză încet ce zgomot făcea, vocea i se stinse și rămase locului roșie, de stânjeneală și simțindu-se ridicolă. Vroiam să spun, se bâlbâi, adică…

– Ce vrei să spui, soră șefă Bow?

– Vreau să spun că ar trebui să fiu anunțată, dacă vei fi plecat. Pentru arhivă… Sunase ca o scuză neplauzibilă și chiar asta fusese. De ce se năpustise în felul în care o făcuse, de ce îl atacase – nu-și putea explica. Nu-l putea învinui dacă o punea la punct.

Dar Sebastopol Brown nu făcu decât să-i zâmbească cu gura până la urechi. Prostului aceluia îi făcea plăcere că se ambalase atât!

– Crezi că ar fi trebuit să te implic și pe tine? Erai nemulțumită pentru că n-am făcut-o?

– Bineînțeles că nu! Charlotte își mai revenise.

– Ei bine, când ai dat buzna înăuntru, cam așa părea!

– N-am dat buzna! Niciodată nu dau buzna! Eu… am considerat doar că ar fi trebuit să mi se spună, în caz că… ei bine, în caz că…

– Da?

– Pentru orice eventualitate, spuse ea crispată și încheie discuția.

Dar cu fratele Seb nu funcționă. Se ridică de la birou și veni lângă ea. Foarte aproape.

– Atunci, te-ar fi interesat, soră șefă?

– Ți-am spus. Sunt o mulțime de probleme care pot apărea și consider că ar fi trebuit… că ar fi trebuit…

– Da? întrebă el din nou.

– Ei bine, la urma urmelor, fac parte din această… din această… afacere, vreau să spun.

– Știi ce? Un moment, am crezut că aveai de gând să spui… „familie“.

– Asta ai crezut?

– Da. Repetă „da“, însă nu ca o întrebare, ci ca o confirmare plină de satisfacție. Satisfacție?!

Văzând că de data asta, Charlotte nu mai comentă, Seb așteptă câteva clipe. Apoi trecură mai mult de câteva clipe. Părea atât de stăpân pe el, încât o tulbură.

– Eu… vroiam doar să știu, începu ea cu o voce abia auzită, căci se părea că dacă nu vorbea prima, el n-avea s-o facă.

– De ce? Doar nu ți-e frică, nu? Vreau să spun, n-ai nimic de obiectat dacă ai să rămâi pe cont propriu?

– Sigur că nu. Doar mă pot folosi oricând de pistolul acela și-l pot chema oricând pe Jeff dacă apare vreo urgență.

– Geologul, încuviință Seb. Nu, presupun că n-ai de ce să te temi.

Făcură o altă pauză. Charlotte știa că nu avea de ales și că trebuia să spargă gheața, dacă nu vroia ca liniștea aceea apăsătoare să se prelungească.

– Ei bine? întrebă ea.

– Ei bine?

– Încerci, într-adevăr, o nouă modalitate de transport, așa cum au spus flăcăii?

– Oh, deci ai fost la „sesiunea pentru papagali". Nu pot să-mi dau seama cum află lucrurile astea.

– Bine că există o astfel de sesiune, altfel n-aș fi aflat deloc! sări ea.

– Ar fi contat?

– Dacă mâine dimineață m-aș fi trezit și nu te-aș fi găsit, vreau să spun pe tine și oamenii tăi…

– N-aș fi făcut asta. Ți-aș fi spus. De fapt, vroiam să te anunț azi. Asta e problema?

– Nu e nici o problemă, doar că… ei bine, toți știau, iar eu nu. Charlotte știa că vorbise ca un copil bosumflat.

– Soră șefă Bow, îți pasă! exclamă el încântat.

– Nu fi absurd! sări ea.

– Îți pasă de Binka, rectifică Seb.

– Îmi pasă dacă sunt în ceață, în timp ce toți ceilalți… ei bine, când lor li se spune, iar mie nu.

– Atunci, nu vei mai fi în ceață. O să-ți spun acum. Am vrut să fac asta și înainte, doar că tot timpul ești ocupată până peste cap cu bandaje și cu medicamente, astfel încât n-am reușit să vorbesc cu tine. Își duse mâna prin părul răvășit.

– Și cum rămâne cu tine și cu lanțul tău pentru tras apa? Ironia replicii ei îi opri debitul verbal; se opri, se uită la el și apoi izbucniră amândoi în râs.

– Chiar atât de obsedat sunt? râse el cu maliționitate.

– Ai o idee fixă, îl asigură ea.

– Voi încerca să-mi diversific puțin orizontul, promise el. Acum, hai să revenim la subiectul de la care am pornit. Vino aici și privește legenda asta. Desfăcu o hartă care părea mai degrabă goală. În locul drumului pe uscat, în locul unui avion – până acum, trebuie să știi că pista din Binka nu suportă o navă de transport – am contractat această M.V. Wilga și mâine băieții și cu mine ne vom deplasa spre cel mai apropiat estuar ca să trimitem vitele pe apă. Acest mijloc de transport n-a mai fost folosit niciodată pe aici și de aceea a stârnit atâta rumoare. Soră șefă Bow, îmi pare rău că nu ți-am spus despre asta, dar de unde era să știu că erai… ei bine…

– Da?

– Interesată, spuse el timid.

Charlotte își ridică ușor bărbia, încercând să pară calmă și distantă, însă nu interesată, dar, în schimb, cuvintele îi ieșiră pe gură și ea însăși le ascultă cu surprindere:

– Bineînțeles că sunt interesată.

– Oh, mulțumesc, spuse el. Cam ăsta e planul, începu el. Dacă drumul ar fi drept, n-am fi prea departe de coasta vestică, dar desigur că vom ocoli și va fi mult mai lung.

– Cuiburile de emu? Oazele de apă?

– Nu e vorba că e un drum anevoios, îi explică el zâmbind. De fapt, nu e nici un drum. În momentul de față, această Wilga așteaptă să poată intra în largul estuarului.

– Atunci, există o barieră?

– Ceva de genul ăsta. Oricum, Wilga trebuie să intre odată cu fluxul. Nu știi despre mareele noastre, nu? Mareea are loc o dată și nu de

două ori pe zi, iar regula se poate aplica sau nu. Asta e tot ce știm…, nu există nici un orar oficial al mareelor; această Wilga trebuie să profite de șansa care se va ivi.

– Este un vas mare?

– Două sute de tone, și sper să transport cu ea tot atâtea vite. Va fi destul de dificil, dar dacă o să funcționeze, voi fi un om fericit. Consider de mult timp depășită metoda vechiului negustor de vite. Va fi mult mai bine și pentru mine și pentru animale. Nu există viață mai grea decât a unui văcar. Trebuie să fii tare, soră șefă. Dealtfel, nu e viață mai grea decât a animalului mânat. Pe perioada în care animalele sunt conduse pe uscat, ele… ei bine… Își întinse mâinile uriașe. Dacă o voi duce cu succes la bun sfârșit, această călătorie pe apă va fi avantajoasă pentru ambele părți. Va fi și un început. Aceasta este ruta pe care am plănuit-o spre coastă. Arătă o linile pe care o desenase pe hartă. Am cercetat o parte din drum cât timp ai fost plecată la familia Barrett. Ar trebui să fie în regulă, cred.

– Câți băieți iei cu tine?

– M-am gândit la șase. Cred că mă voi descurca doar cu atâția. Bineînțeles, șase dintre cei mai buni.

– Cât va dura să mânați vitele până la coastă?

– E greu să estimez cu exactitate. Dar oricum, într-o săptămână ne vom întoarce sigur. Ei bine, soră șefă Bow?

– Ei bine?

– Ești de acord?

– De parcă ar conta! Vreau să spun…

– Contează, spuse el cu seriozitate. Trebuie să fii de acord.

– Atunci, sunt de acord.

Dar a doua zi dimineață, nici unul dintre cei pe care Seb îi selectase nu se prezentă la instrucție.

– Nu i-ai avertizat? Nu le-ai spus despre planul tău? îl întrebă Charlotte. Nu le-ai dat dispoziție să fie aici?

– N-ar fi fost nici o diferență, ar fi plecat oricum. Am înțeles că este ceva în legătură cu bărbații. Este un ritual la care trebuie să participe. Ziua următoare vor pleca și toate femeile și copiii. Apoi, se vor întoarce.

– Vrei să spui că nu numai cei șase au părăsit adăposturile?

– Toți bărbații. Mâine, toate femeile și copiii. Între timp, Wilga va amâna pătrunderea în estuar, așteptând semnalul meu, apoi nu va mai aștepta. Oftă resemnat. Charlotte își dădu seama că acolo trebuia să fii resemnat.

– Poate dacă ai vorbi prin stația radio, una din celelalte stații te-ar putea ajuta, sugeră ea.

– Toată lumea e ocupată în perioada asta a anului. În afară de asta…

– În afară de asta?

– Opinia publică nu e întru totul de acord cu ideea mea. Obiceiurile vechi mor greu. Multora dintre crescătorii de vite le-a luat mult să se acomodeze cu transportul feroviar sau cu cel aerian, la fel de mult va dura și până vor accepta varianta maritimă. Oftă din nou.

– Poate că dacă ai renunța la apel și ai face-o numai tu.

– M-am gândit la asta. Ar fi suficient dacă aș lua chiar și un număr simbolic de vite, atât timp cât aș începe. Nu i-ar dezamăgi pe cei de pe Wilga. Dar n-ar merge. Ar trebui să mai am cel puțin un om.

– Unul care să călărească?

– Ei bine, nu, unul care să mâne carul de război! Seb o privi compătimitor.

– Știu să călăresc, spuse Charlotte.

Seb se gândi câteva secunde.

– Mânatul vitelor presupune anumite abilități.

– De părțile care necesită pricepere, te-ai putea ocupa tu. Eu te-aș ajuta. Nu sunt proastă, să știi. Văzând că el nu spune nimic, continuă: mă gândesc la cei de pe Wilga, care, momentan, așteaptă să pătrundă în estuar, dar mai târziu s-ar putea să n-o mai facă. Chiar și șase vite…

– Treizeci, spuse el cu o nerăbdare pe care n-o putu ascunde. Cu o mână de ajutor, m-aș descurca și cu treizeci.

– Ai mâna de ajutor de care ai nevoie.

– Câteva din cele treizeci de vite vor fi sălbatice.

– Dar nu mă voi ocupa eu de nici una dintre ele, îi aminti ea. Te voi urma și-ți voi executa ordinele. Ordinele rezonabile, rectifică ea cu precauție.

– Nu, spuse Seb, neluând în seamă precizarea. Și, din moment ce tribul e plecat, nici nu se va simți lipsa clinicii.

– Nici în prezent nu avem pacienți internați, domnule Brown.

– Dar nu pentru asta ești aici, soră șefă Bow, cântări cu hotărâre Seb.

– La una din prelegerile de la Asociația Fără Frontiere, ni s-a spus să intervenim în momentul în care apare o urgență, indiferent dacă este sau nu de natură medicală.

– Mânatul vitelor sălbatice?

– Ei bine, n-au specificat nimic, dar sunt sigură că cei de la Fără Frontiere…

– Coasta nu e chiar atât de departe, protestă el.

Charlotte îl privi exasperată, apoi ridică din umeri. Ce rost avea? Așa că în loc să-i explice din nou că era vorba de asociația de unde venise, spuse scurt:

– La dispoziția dumneavoastră, șef Brown.

Seb arăta nerăbdător, asta nu se putea nega, dar înainte de a accepta noul ajutor îi aminti, iar Charlotte ar fi trebuit să-și aducă aminte ultima oară și să anticipeze:

– Ce să iau cu mine?

– E un traseu dificil. Conserve de carne, făină, sare.

– Mă refeream pentru mine.

O privi neîncrezător.

– Desigur, te vei opri la hainele cu care ești îmbrăcată.

– Fără pija… Începuse să pomenească de cămașă de noapte sau de schimburi.

– Nu, o întrerupse el. Nimic. Cât timp îți iei pe tine niște pantaloni de călărie, eu o să fac pregătirile de plecare. Făcu câțiva pași, apoi se întoarse. Nu-i așa că nu ai nici unii? N-ar avea la ce să-i folosească unei sore șefe. Privi în jos spre ai săi, sugerând parcă ceva, și Charlotte avu deja o viziune a felului în care picioarele aveau să i se împleticească în pantalonii uriașului Seb.

– Sora șefă Bow n-a luat cu ea așa ceva, însă Charlotte, da.

– Charlotte?

– Am și un prenume, domnule Brown.

– Dar întotdeauna am avut un prenume pentru tine, spuse el și ceva destul de neobișnuit în tonul lui o făcu să nu-l întrerupă. Făcu o pauză scurtă, apoi spuse „Charlotte" pe un ton nou.

– Îl rostești de parcă ar fi numele unei salate, izbucni ea, apoi plecă în grabă.

Pantalonii erau noi și largi, ceea ce era un lucru destul de bun, având în vedere faptul că avea să-și petreacă următoarele zile în șa. Cât timp se îmbrăcase, Seb terminase de înșeuat caii, încărcase un bagaj suplimentar cu câteva pături și-și selectase vitele.

Nu erau toate domestice. Cele care aveau coarne mai lungi – cele sălbatice – promiteau ceva bătăi de cap mai târziu, dar Seb îi explică Charlottei că dacă nu luau cu ei și astfel de exemplare, nu mai era nici un început.

– În plus, sunt vite bune și ar trebui să obținem bani frumoși pe ele.

Plecară la apusul soarelui. Charlotte se ocupa cu remorcatul calului care ducea bagajele, iar Seb avea grijă ca mulțimea de animale să se deplaseze ordonat. În prima câmpie pe care o întâlniră facură un popas; cireada se opri, cu excepția unei vite ale cărei coarne erau lungi, care ocoli celelalte animale; fu adusă imediat înapoi, înainte ca restul să-i urmeze exemplul.

Era o muncă istovitoare, găsi Charlotte. Amândoi trebuia să fie fie pregătiți în cazul în care vreuna dintre vite rupea rândurile cirezii.

După-amiaza, în timp ce-și luau masa, avură parte de un moment tensionat, când un bou furios, care le crease probleme încă de la început, o luă la goană și trebui să fie prins și adus înapoi. Charlotte rată mare parte din spectaculoasa urmărire a lui Seb și din capturarea în nisipul fierbinte, dar văzu, în schimb, cum toate celelalte animale se opriră acolo unde erau, într-o mulțime mai mult sau mai puțin ordonată. Surprinse însă manevra rapidă a boului care-și propulsă cu toată puterea abdomenul înainte și lasoul și mai rapid aruncat de Seb, urmat de un ascuțit „Ușor, Silas“ adresat armăsarului său, ceea ce însemna probabil că erau foarte aproape de coarnele amenințătoare ale boului. Apoi, se întoarseră toți trei la cireadă și porniră mai departe prin deșert, îndreptându-se spre o oază de apă pe care Seb o marcase în călătoria sa anterioară, în spatele unui deal cu trei coaste.

– Atât pentru azi, soră șefă Bow.

– E încă lumină. Mai avem câteva ore.

– Ajunge. Vorbi atât de aspru, încât Charlotte îl privi surprinsă. Fratele Seb nu era niciodată aspru. Da, călca adesea în străchini. Da, îl lua întotdeauna gura pe dinainte. Dar niciodată nu fusese impulsiv. Era, probabil, obosit. Ea însăși era, iar el avusese cu mult mai multe de făcut decât ea. Seb stătea cu spatele la ea, așa că nu putea vedea dacă pe fața lui se citea oboseala. Puțin iritată că nu se oferi s-o ajute să descalece, Charlotte se descurcă singură.

Cu toate că, din fericire, animalele erau nerăbdătoare să se adape și să se bălăcească, Seb își pregăti bastonul din cauciuc și-i spuse Charlottei că nu trebuia oricum să le scape din ochi. Cel mai mic lucru, chiar și aprinderea unui simplu băț de chibrit, le putea agita și putea stârni o goană, iar pentru așa ceva era nevoie de o echipă, nu doar de un singur ajutor.

– Îmi pare rău, fu umilă de acord Charlotte.

Seb se întoarse spre ea și-i zâmbi și orice impresie de duritate pe care i-o lăsase pieri.

– Faci cât zece oameni la un loc, poate și mai mulți. Doar că nu știi cum să imobilizezi vitele la pământ. Dar cine a spus că o să ne confruntăm cu o goană? Nicidecum! Pentru orice eventualitate, însă, am să le cânt toată noaptea.

– Vrei să spui că nu intenționezi să dormi?

– Ți-am spus. O să le cânt, e o metodă practicată de toți negustorii de vite care nu vor să aibă necazuri.

– Negustorii cărora are cine să le țină locul.

– Uite, e vorba de o singură noapte; e mult prea important pentru mine.

Seb îi înmânâ un bol cu bucăți de carne de vită din conservă și puțină pâine; fu delicios. Ceaiul negru fu pură ambrozie.

Soarele dispăru rapid de pe cer și pe nesimțite se lăsă noaptea.

– Întuneric instantaneu, sesiză melancolic fratele Seb, doar că aici nu e niciodată cu adevărat întuneric, stelele luminează destul de puternic. Dacă te trezești și vezi niște lumini ciudate, să nu te temi.

– Nici prin gând nu-mi trece să mă trezesc, pentru că n-am intenția să mă culc! Dacă e lumină suficientă încât să le cânți vitelor, în loc să dormi, atunci e suficientă ca să stau să te ascult.

– După ce mă auzi, s-ar putea să nu mai fii de aceeași părere. Dar despre lumini vroiam să-ți vorbesc. Câteodată se văd de aici. Se văd și din vestul Queenslandului. Acolo li se spune „luminile Min-Min".

– Ce sunt?

– Nimeni nu știe. Ai crede că e un camion care se apropie. Câteodată aștepți ore întregi. Dar nu sosește nimic.

Charlotte se uită în sus, spre nesfârșita întindere albastră.

– Poate e un satelit, spuse ea ușor moleșită, căci apropierea cerului era aproape hipnotizantă.

Îl auzi pe Seb încuviințând că poate așa era. Auzi cum se ridică și se duce în locul în care Silas era priponit. Îl auzi încălecând, evident, fără să se fi deranjat mai întâi să așeze șaua, iar apoi deslușì zgomotul copitelor lui Silas în nisip.

Când Seb începu să cânte, Charlotte aproape că adormise deja. Se gândi somnoroasă: „ E exact genul de voce la care m-aș fi așteptat să aibă Seb“, apoi adormi.

Se trezi de câteva ori și vocea se auzea încă, de undeva, din apropiere.

„Te iubesc cu adevărat, draga mea.“

La cântecele pe care le alesese Seb, buzele Charlottei tresăriră în pseudosomnul ei. Și apoi, dintr-o dată, buzele începură să se comporte straniu. Tremurau, și tot ce putea face era să încerce să și le controleze, iar asta, cu tipul acela absurd lângă ea! Seb scăzu volumul, dar nu se opri din cântat. Și cânta la câțiva centimetri de fața ei.

„Te iubesc cu adevărat“. Era un cântec atât de vechi! Charlotte ar fi putut să râdă chiar, dacă buzele n-ar fi început să-i dea din nou bătăi de cap. Oh, oare de ce nu se întorcea să cânte cirezii, în loc să se prostească în felul acela lângă ea?!

– Soră șefă? De data acesta, se opri din cântat. Îi atinse brațul.

Charlotte se ridică și se uită în direcția indicată de el. Erau luminile misterioase despre care-i vorbise, cele a căror proveniență nu fusese încă descoperită. Le urmări până când dispărură, dar nu mai adormi la loc.

Seb nu mai cântă, iar Charlottei îi trecu prin gând că trebuia să fie teribil de epuizat. Se ridică și făcu focul. Când se iviră zorii, luară micul dejun – aceeași mâncare ca mai devreme. Mâncară în liniște; uitându-se la Seb, Charlotte văzu că într-adevăr arăta obosit.

Îi spuse asta, iar el îi răspunse:

– Nu sunt obosit, e doar… Se opri. Uite, eu sunt șeful în pustietatea asta, eu sunt cel care comentează. La fel cu o zi în urmă, sesiză în vocea lui o notă neobișnită de asprime.

Dând din umeri, Charlotte făcu puțină curățenie, pregăti bagajele și încălecă. Seb mână cireada la drum și porniră din nou.

***

– Începem să ne apropiem de coastă, spuse Seb.

În jurul orei unsprezece ajunseră la estuar și Sebastopol dădu imediat semnalul Wilgăi să înainteze cu forță, căci fluxul sosise deja.

Wilga se dovedi un vas de proporții, dar manevrabil, neîntâmpinând nici o dificultate în a acosta în locul pe care Seb îl alese în grabă.

În timp ce așteptară ca Wilga să ancoreze, Seb îi spuse Charlottei despre căpitanul Jorgensen, care avea experiență în transportul vitelor în Canada, dar care venea pentru prima dată în Australia. Vasul putea încărca până la trei sute de animale, deși în cazul acela digurile de nisip trebuia supravegheate îndeaproape. Dar cele câteva vite pe care le aduseseră în ziua aceea nu aveau să pericliteze nava.

– Până reușiră să le încarce, însă, rămaseră mai puține cu una; dar căpitanul Jorgensen afirmă că, pentru o afacere care comporta un astfel de grad de risc, lucrurile se desfășuraseră destul de bine. Animalul care lipsea era o vită sălbatică scăpată practic în libertate, în ciuda eforturilor disperate ale căpitanului, ale echipajului său și ale lui Seb.

Pentru ca trapa care se deschidea să poată operata cu ușurință, săpă furios în digul de nisip al estuarului. Sudoarea îi curgea pe față.

– Te simți bine? întrebă Charlotte.

– Sigur că mă simt bine, îi răspunse tăios.

Vitele erau urcate la bord; mai mult de jumătate din ele nu erau nici pe departe obișnuite cu o astfel de operațiune. Erau vite care crescuseră în sălbăticie, sau cel puțin așa fusese până în urmă cu puțin timp. Fiind toată viața obișnuite să ocolească mulțimile, erau alertate, se mișcau repede și fără îndoială brutal.

Cu siguranță, căpitanului Jorgensen i-ar fi plăcut să mai zăbovească… Charlotte presupunea că viața socială a unui căpitan de vas – mai ales al unuia care transportă vite – nu era nici pe departe excitantă… dar mareea își începuse deja faza de reflux și dacă nu se mișcau rapid, aveau să rateze ieșirea din estuar.

Căpitanul îi sărută galant mâna, gest pe care Charlotte speră că Seb îl observase, căci replicile sale la întrebările ei erau acum mai acide ca oricând. Nu-și dădea seama ce-l apucase.

Apoi, Wilga porni. Stătură și urmăriră cum vasul părăsește estuarul. Cel puțin, asta făcu Charlotte. La sfârșit, se întoarse spre Seb… doar că el nu mai era acolo. Stătea întins la umbra unuia din bagaje. Charlotte știu, înainte chiar de a ajunge lângă el, că era bolnav.

Se simțea furioasă pentru că nu-i spusese despre condiția lui cât timp Wilga se aflase încă pe o rază la care să poată fi semnalizată. Apoi se uită la el și nu mai cunoscu alt sentiment, în afara unei profunde îngrijorări. Seb era palid și i se albiseră buzele. Nu observă nimic și ar fi putut dura mult până să-și dea seama ce era mai exact în neregulă, dacă el n-ar fi reușit cu greu să-i explice.

– Umărul stâng… Boul nărăvaș de ieri și-a înfipt un corn în el…, n-am vrut să spun nimic înainte, era foarte important să termin afacerea asta. Îmi pare rău, soră șefă. Îmi pare rău.

Charlotte îngenunche să studieze rana. Singura modalitate de a ajunge la ea era să-i ridice cămașa. Când se uită din nou la el, constată bucuroasă că mișcarea generată de acea examinare primară îi provocase pierderea cunoștinței. Era exact ce avea ea nevoie. Charlotte îi îngriji rapid rana, cât timp el zăcea inert pe pământ.

Cămașa era aspră din cauza sângelui uscat. Judecând după mărimea petei, pierderea trebuia să-i fi făcut fiecare oră care trecuse de la accident mai dificilă, slăbindu-i progresiv puterile. Și totuși, bărbatul acela mersese mai departe fără să-i spună nimic, își petrecuse noaptea călărind și cântându-le vitelor, iar în dimineața aceea se forțase din nou, săpând în digul estuarului. Charlotte se uită înapoi, la groapa pe care o săpase în pământul tare, apoi la rana lui și-și mușcă buza.

Stătu lângă trupul său inert, cântărind lucrurile. În graba ei de a pleca, făcuse ceva ce nu făcea niciodată, nu-și luase cu ea echipamentul medical. Putea găsi înlocuitori provizorii, desigur. De exemplu, putea folosi sarea pe care o aveau la ei drept antiseptic – cauza transpirația prin care se eliminau orice organisme dăunătoare. Dar dimensiunea rănii necesita prinderea ei cu ajutorul unor copci;

totuși, fundul ei ar fi trebuit lăsat deschis și ar fi trebuit introdus un tub din cauciuc care să permită scurgerea unui eventual puroi. Doar că nu avea la ea nici un astfel de tub. Nici vreun echipament pentru aplicarea copcilor.

În afara faptului că era plină de sânge, rana era acoperită și cu noroi, dar în rest, era foarte curată. Acoperi ușor leziunea cu o batistă curată, iar pe frunte îi așeză o alta umezită. Nu obținea nimic din punct de vedere medical, dar poate reușea să-l facă să se simtă mai bine. Curând, își reveni din leșinul scurt, dar era evident prea slăbit ca să se poată mișca. În orice caz, nu protestă la îngrijirile Charlottei.

Ea aprinse focul și-i făcu ceai, iar în cana lui adăugă generos zahăr, împotriva șocurilor. Când îi aduse cana, întrebându-se cum avea să-l susțină ca să poată bea, îl găsi șezând, dar mișcarea pornise din nou sângerarea.

Charlotte nu vroia asta. Probabil că oricum pierduse deja prea mult sânge. Îi spuse asta, dar el îi răspunse convulsiv:

– Nu, nu-i adevărat, asta s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost noroiul. Mai adu-mi niște noroi și cred că o să fiu bine.

– Ce vrei să spui, Seb?

– Noroi. Dar nu aici… acolo… Arătă dincolo de malul râului. Ia calul, îi dădu el instrucțiuni. Dar ia-ți puncte de reper, soră șefă. Te poți rătăci chiar și la o jumătate de milă.

– Seb…, spuse ea confuză, crezând că delira.

– Adu-mi, te rog, repetă el, apoi sorbi câteva înghițituri din ceaiul dulce și se întinse la loc pe spate, cu ochii închiși.

Crezând în continuare că Seb delira, rămase uitându-se la el, gândindu-se ce putea face. Ochii lui se deschiseră din nou, buzele i se mișcară. Charlotte simți perseverența lui și, deși nu înțelegea ordinul, dădu ascultare celor ce știa că încerca să-i spună.

Luă o cană de metal curată, încălecă și lăsă în urmă malul râului, îndreptându-se spre deșert și marcând cu atenție în gând drumul. Se

temea puțin să nu se rătăcească, însă urmele de ieri ale vitelor se mai distingeau încă pe pământ. Pentru siguranță, își luă încă un reper, o colibă părăsită care se afla undeva, la stânga.

Nu se opri decât când găsi prima albie de argilă. Aici, deșertul era roșu și Charlotte știu că asta era ce vroia Seb. Înțelese acum ce intenționa el să facă… ce făcuse deja singur, când suferise lovitura. Pământul roșu, se gândi ea. Pământul roșu cu care aborigenul Lunda fusese oblojit de către cei din tribul său, după ce se tăiase singur, în semn de regret. Nu văzuse uimitoarea putere de vindecare pe rana aceea? I se păruse greu de crezut, dar în ciuda tuturor îndoielilor ei, faptele rămâneseră. Amintindu-și toate astea, umplu cana.

Când ajunse înapoi la estuar, îl găsi pe Seb bându-și ceaiul pe care-l abandonase din cauza epuizării.

– Bravo! Își implântă mâna în preparatul din nisip roșu, vrând să-și pună o altă compresă.

– Am pus sare acolo. Lasă-mă, cel puțin, să te dezinfectez mai întâi.

– Asta e singura dezinfecție pe care o vreau, răspunse el. Inspiră adânc, apoi acoperi cu noroiul roșu rana sângerândă. Un moment, fața i se contorsionă de durere și asudă, când carnea vie intră în contact cu noua compresă.

– Îmi pare rău, soră șefă Bow, gemu el.

– Mie îmi pare rău. Îmi pare rău că nu mi-ai spus de ieri.

– Să te fi agitat și să fi riscat să pierdem Wilga? Jorgensen are agenda plină. Am dus o muncă asiduă ca să-l conving să vină aici, să ne acorde un transport de probă. De asta a trebuit să continuu. Tot ăsta a fost motivul din care nu l-am mai putut reține, după ce am urcat animalele la bord. Ai văzut și tu că începuse refluxul.

Charlotte fierse din nou apă. Văzând-o că se pregătea să presare abundent frunze de ceai, Seb o opri:

– Mai ușor cu ele, soră șefă. S-ar putea să le consumăm cu rație, până ajungem casă.

Ea lăsă ibricul și veni lângă el.

– Dacă acesta este un fel de a-mi spune că nu te simți în măsură să călătorești, atunci fă-o direct.

– Restul zilei și noaptea asta, o rugă el. Doar de atât am nevoie.

– Te pot lăsa singur? Pot să mă duc să aduc ajutoare?

– Nu, n-am nevoie de ajutor, nu-mi trebuie decât puțin timp ca rana să se cristalizeze.

– „Coaguleze" este cuvântul. Bine, atunci. Termină de făcut ceaiul și pregăti carnea conservată. Nu strică o schimbare, spuse ea ca să-l amuze, căci văzu că durerile începuseră din nou.

– De ce nu? Seb o ascultase și se întinsese pe spate. Cum sună pește?

– Pește?

– Suntem la mare.

– Dar undiță… cârlig…

– Sunt pești nesofisticați, neexperimentați. Numai cei mai mari au nevoie de astfel de complicații. Ia doar biciul și așteaptă pe marginea digului. Când vezi vreunul, fii rapidă. Trebuie să-l introduci și să-l scoți într-o fracțiune de secundă, fără ca peștele să-ți scape.

Charlotte pierdu mulți pești, până reuși să prindă unul, dar fu unul de o mărime considerabilă. Emoționată, se duse să prindă și câțiva crabi, ca garnitură.

Peștele fu delicios. Crabii nu necesitară nici un sos amăgitor. Chiar și ceaiul, de o culoare brun-aurie, dacă nu tocmai aromat, fu răcoritor și ușor astringent.

Dintr-o dată, Charlotte realiză că era distractiv.

Ziua trecu pe nesimțite. Seb abia dacă se mișcă și la apus, anunță glorios că se simțea destul de bine încât să pornească spre casă a doua zi de dimineață.

Cum era de așteptat la latitudinile acelea, noaptea se lăsă dintr-o dată. La îndrumarea lui Seb, ridicase în jurul lor un morman mic de pietre, ca un fel de gărduleț. Crocodilii nu se cățărau pe nici un fel de

înălțime și, deși era puțin probabil ca unul să părăsească ascunzișurile mlaștinilor ca să vină în mijlocul deșertului, cel mai bine era să-și ia măsuri preventive.

O lună de culoarea lămâii răsări în înaltul cerului, luminând nisipul umed și făcându-l să strălucească asemenea sticlei.

– E prea frumos ca să dorm, șopti Charlotte, dar ochii îi deveniră grei chiar pe măsură ce rosti asta.

Următorul lucru de care fu conștientă fu mirosul de dimineață al estuarului, al ierburilor uscate și al mulgăi. Deschise ochii și văzu cum aerul argintiu capătă nuanțe aurii. Seb stătea în picioare, pregătind ceaiul și, din nou, pește. Charlotte bătu din palme, încântată.

– Ca să ne facem ziua mai frumoasă, zâmbi el poznaș.

– Dar e bine? Vreau să spun, de ce n-ai rămas să te odihnești în continuare, m-aș fi putut descurca și eu cu toate astea.

– E foarte bine, soră șefă. Poate nu absolut perfect, dar hemoragia s-a oprit. Presupun că, dacă-i fac pe plac – și nu văd nici un motiv pentru care nu mi-aș scuti umărul de efort, din moment ce nu mai am nici o cireadă de mânat – voi călători bine. Uite, mănâncă; apoi, plecăm de-aici. Ar trebui să ajungem la Binka până diseară.

Până când făcură următorul popas pentru ceai – ceai adevărat, de data aceasta – judecând după ritmul în care se deplasau, Charlotte își dădu seama că aveau să ajungă în toiul nopții. După felul gradat în care Seb reacționa la efort, realiză că rana îi dădea bătăi de cap. Sângerase puțin, slavă Domnului, dar pierderea pe care o suferise anterior îl slăbise. Îl atenționase frecvent să se odihnească și observase că nu o contrazisese niciodată.

Făcuseră, totuși, un oarecare progres. Unul câte unul, lucrurile pe care le observase la venire, le revăzuse la întoarcere. Dar cu toate astea, mergeau foarte încet.

După-amiază, ceva în legătură cu terenul o nedumeri pe Charlotte. Știa că în momentul acela erau pe o rută diferită de cea pe care

veniseră. Seb îi spusese că o puteau lua pe scurtături, mai ales acolo unde cireada trebuise să se întoarcă, așa că o mira familiaritatea pe care părea s-o experimenteze.

Când îi vorbi în cele din urmă lui Seb despre sentimentul ei, el încuviință:

– Ai mai fost pe aici.

– Adică am survolat cu avionul zona aceasta?

– Nu, am călărit împreună.

– În afară de ocazia asta, n-am mai mers împreună decât la Misiune.

– Atunci, ăsta e. Mult mai departe înapoi și mult mai la est, dar e același teren. De aceea recunoști pământul.

– Spaniolii benedictini? Părintele Rosendo? Părintele Basil? Dar e minunat! Charlotte se gândi la atenția specializată pe care Seb o putea primi și de care știa că avea nevoie cât mai curând posibil. Trase bucuroasă de hățuri și întoarse.

Seb se încăpățână oricum să păstreze direcția. El era cel care susținea bagajele acum, în ciuda protestelor ei și a faptului că s-ar fi putut ocupa tot ea de ele.

Supărată pe el, își grăbi calul ca să-l ajungă din urmă pe Silas.

– Unde te duci? întrebă ea.

– La Binka, bineînțeles.

– Oh, nu. Nu, ne întoarcem la Misiune.

– Oh, nu. Nu ne întoarcem nicăieri, i-o tăie el.

Era momentul să fie fermă, așa că-și puse boneta ca să pară mai autoritară și-i spuse pe ton atotștiutor:

– Necesitați îngrijiri medicale, domnule Brown, și le veți primi.

– N-am nici o obiecție în privința asta, recunoscu el obosit.

– Atunci?

– Dar nu vreau să le primesc la Misiune.

– Dar de ce?

– Am motivele mele.

– Nu fi prost. Și nu te încăpățâna ca un catâr!

– Iar tu nu-ți mai irosi timpul încercând să mă convingi. Pentru că nu… nu, mă auzi?… nu mergem la Misiune.

– Dar de ce? De ce?

– Am motivele mele.

– Ai mai spus asta.

– N-am intenția să merg acolo, asta-i tot.

– Nu-i adevărat. Trebuie să ți se acorde ajutor, tocmai ai recunoscut-o, așa că de ce nu acolo? Îți place, nu-i așa?

– Am toată admirația pentru locul acela.

– Atunci… Charlotte nu-l putea înțelege. Am mai fost acolo, nu? Argumentă ea. Părintele Rosendo ne-a vizitat, la rândul său, nu? Dacă îți faci probleme de etică, într-un fel, este rândul nostru.

– Nu-mi fac probleme de etică, dar nu merg… asta este, nu merg pentru așa ceva, spuse el, încovoindu-și umărul.

– Nu mi se pare un motiv întemeiat, îl contrazise ea.

– Nu? întrebă el. Nu? Îi vorbi pe un ton care o făcu să-l privească în ochi. Citi în ei o întrebare pe care n-o putea înțelege. Se uită nedumerită la el.

– Am luat această hotărâre, spuse el țâfnos. Mi-am jurat ca data viitoare când Binka va apela la spaniolii benedictinii să fie pentru… cu ocazia… pentru…

– Da?

– Ei bine…

– Da? repetă ea.

– Vezi tu… Ceea ce vroiam să spun…

Charlotte nu-și imagina ce ar fi putut să-i spună până la urmă, dar nu stătu să se mai gândească la asta, căci amândoi văzură dâra luminoasă lăsată de un glonț tras în gol, undeva în stânga. Era adevărat că nu putea substitui un pat moale și niște mâini pricepute, dar Charlotte presupuse resemnată că oricum, cel care trăsese avea să-i ofere ceva lui Seb. Asta, dacă nu cumva era cineva care vroia ajutorul lor… Spunând asta, râse puțin isteric.

Dar ajutorul nu fu cerut, ci oferit. Și era vorba de Jeff Wright. Fusese la adăposturi și nu-i găsise, încropise o poveste din spusele aborigenilor. Da, îi asigură el plictisit, cei din trib se întorseseră din procedura lor de inițiere. Apoi se grăbise afară și trăsese câteva gloanțe, în caz că aveau nevoie de asistență pe drumul de întoarcere.

– Și încă ce nevoie avem de ajutor! exclamă recunoscătoare Charlotte.

Jeff îl așeză pe Seb în fața lui, pe motocicletă și porni înaintea Charlottei, care acum se ocupa și de bagaje și de Silas. Când luminile din Binka le indicară că ajunseseră acasă, Jeff se grăbi înainte. Caii erau obosiți și agitați, astfel că Charlotte avansa din ce în ce mai greu. Până când ajunse în cele din urmă la adăposturi, Jeff îl așezase deja pe Seb în pat.

– Va trebui să-l coasem cu niște copci, spuse Charlotte epuizată, alăturându-i-se lui Jeff.

– Cred că cel mai bine e să-l lăsăm să doarmă. Nu sunt medic, dar n-am auzit să fi murit cineva din cauză că și-a petrecut noaptea fără o copcă-două.

– Mă tem că va fi nevoie de mai multe.

– Ei bine, șase sau șapte, reveni el nerăbdător. Așteaptă până mâine, soră șefă. Atunci, îl vei putea suna pe D.Z..

Avea logică. Se duse lângă patul lui Sebastopol și se uită la el. Într-adevăr, dormea. Era, probabil, extenuat, se gândi ea. Ei bine, și ea se simțea la fel.

Trebuia să fi rostit asta cu voce tare, căci Jeff interveni:

– Sper că nu atât de extenuată, încât să te culci fără să asculți minunatele mele vești.

Pentru prima oară, Charlotte se uită cu adevărat în ochii lui strălucitori și văzu emoția din ei.

– Nichel, Jeff?

– Da.

– Probele au ieșit bune?

– Fabuloase. Soră șefă Bow, ai în față un om bogat. Sunt doar un cercetaș, dar dividendele care-mi vor fi plătite…

– Mă bucur pentru tine, Jeff! îl felicită ea cu multă căldură.

– Și pentru tine? întrebă el șoptit.

– Pentru mine? Ce legătură am eu? Oh! Îi aruncă încântată o privire luminată. Plănuiești să donezi ceva!

– Da? spuse el cu o uimire pe care Charlotte n-o sesiză.

– Să fie… Se gândi serios câteva secunde. Da, să fie o toaletă cu lanț pentru tras apa. Asta și-ar dori cel mai mult. Uite, continuă ea indignată, n-avem vreme de pierdut.

– Soră șefă Bow, începu cu tristețe Jeff, n-ai avut niciodată mai mare dreptate, n-avem vreme de pierdut. Ei bine, poate c-am să mă învăț minte…

– Să te înveți minte?

– Să nu mai aleg niciodată o femeie cu un singur pretendent, Charlotte Bow. Cu lanț pentru tras apa, ai spus? Vreo culoare anume? Se fabrică în diferite nuanțe, cred.

– Cât de bogat o să fii? întrebă din considerație Charlotte. Cele colorate sunt mai scumpe.

– Oh, voi fi sărac. Foarte sărac, se lamentă Jeff, fixând-o cu privirea.

– Dar tocmai ai afirmat că vei fi bogat. Și Seb a spus că nu poate să meargă la Misiune pentru că și-a promis să facă mai întâi altceva. Oh, n-am să înțeleg niciodată bărbații!

– Înțeleg, spuse Jeff. Și o sărută. Apoi ieși, urcă pe motocicletă și porni motorul.

– Roz, bleu sau albă? strigă el, încercând să acopere zgomotul motocicletei.

– Oricum ar fi, în curând va deveni roșie, strigă ea și-l urmări cum dispare în noapte.

Capitolul 9

Într-adevăr, tribul se întorsese. Charlotte avea o ușoară presimțire că, exceptând absențele care țineau de ritualurile lor și de plimbările ocazionale, acum făceau parte din Binka. Le era mult mai bine decât nomazilor care locuiau în colibe la periferiile orașelor, așa cum știa că era regula după care mergeau lucrurile. Seb îi spusese oftând că nu le era bine nici într-un fel, nici în altul. Cel mai bun ar fi fost, desigur, un cadru natural, dar dacă omul putea ajuta, și dacă putea ajuta chiar mai mult, colaborând cu natura, așa cum făcea Seb, atunci, ce-și puteau dori mai mult?

În noaptea aceea, imediat ce plecase Jeff, Charlotte se dusese la stația radio și, în ciuda orei târzii, vorbise cu Jamie și dis-de-dimineață, D.Z. zburase la fața locului și-i cususe umărul rănit în copci. Leziunea fusese atât de curată, încât nici măcar nu-i administrase un antibiotic. Eliminase până și posibilitatea de a contacta tetanos, căci bacilul nu supraviețuia decât în absența oxigenului, așa că nu fuseseră necesare măsuri de precauție.

După plecarea lui Jamie, natura lăsă de izbeliște Binka. Dacă doctorul adusese sau nu vreun microb, sau dacă însuși tribul luase ceva din deșert, rezultatul fu deopotrivă la fel de trist. Poate nu atât de trist, pe cât chinuitor. Despre gastrită… sau să fi fost un tip de

gastroenterită?... Charlotte își amintea că era o boală foarte istovitoare, cel puțin pentru cel care îngrijea pacientul.

Imediat ce o văzu pe Jenny strângându-și de durere partea superioară a abdomenului, Charlotte știu că nu era obișnuitul rezultat al lăcomiei copilărești. Mai ales când observă și aspectul ciudat al limbii. Se hotărî să nu-l lase pe Seb să i se alăture, orice se întâmpla.

Din fericire, Jamie îi recomandase să stea în pat. Descoperise că-i cursese sânge din nou – motiv insuficient pentru o injecție, dar care fără îndoială cerea o perioadă de inactivitate, până când celulele se refăceau. Drept urmare, Charlotte speră să se descurce singură cu cei din trib, fără ca Seb să afle.

Ar fi reușit, dacă Ludi n-ar fi făcut greșeala să-i ducă lui Seb de mâncare, respectând aceleași restricții pe care Charlotte le instaurase pentru întregul trib. Cu alte cuvinte, îi servi numai lichide.

Dar Seb, un adevărat gurmand, se uită nemulțumit la bolul cu zer pe care Ludi i-l așezase pe pat. Charlotte îi prescrisese ceai negru slab ca să-i stingă setea și acel zer deloc îmbietor.

– Ce naiba e asta? țipă el, iar Ludi, din moment ce suferea, ca majoritatea celor din trib, din pricina gastritei și pentru că șeful era un tip blând, niciodată obraznic, sări în lături, speriată.

– Sora șefă spune...

– Pe naiba! Adu-mi altceva. Mâncare cum se cuvine, Ludi, nu porcăriile astea!

– Sora șefă spune că...

– Ar fi bine dacă mi-ai aduce și câteva costițe de-ale voastre.

– Fără costițe, acum. Tot tribul bea asta.

– Atunci, uite că eu nu beau. Ca să-i demonstreze, Seb se ridică din pat, se duse la fereastră și azvârli zerul pe geam.

Ludi izbucni în plâns și fugi afară, dar Seb rămase la fereastră, observând cu interes scena, căci era, într-adevăr, o scenă a suferinței – aborigenii zăceau la pământ, în locul unde începeau durerile, până când îi venea fiecăruia rândul să fie îngrijit de sora șefă sau de spasmele bolii. Până când Charlotte află de la Ludi și se grăbi spre camera pacientului, Seb își îmbrăcase pantalonii, iar acum își trăgea pe el un tricou.

– Întoarce-te în pat, ordonă ea.

– Cu tot ce se întâmplă afară? gemu el. Ar fi trebuit să-mi spui.

– Uite, pare mult mai grav decât este în realitate. Sunt ani întregi de când GE.…

– Ce înseamnă GE.?

– Gastroenterită, cu toate că nu cred că e asta, ci doar o gastrită mai severă. Oricum, în cazul în care este gastroenterită, au trecut ani buni de când a avut urmări fatale. În țările civilizate, mă refer. Nu ai de ce să-ți faci griji. De îndată ce materialul nociv va fi eliminat, starea pacienților se va ameliora, din toate punctele de vedere.

– Nu poți face față singură.

– Până acum, m-am descurcat.

– D.Z…., începu el.

– Dacă-ți amintești, nici măcar cu tine n-a putut să-și petreacă mai mult timp. Este îngrozitor de ocupat. Uite, domnule Brown, nu vreau să stai afară. Le-am ținut până acum predici despre importanța păstrării strictei curățenii, a spălatului pe mâini, și totuși lucrurile sunt contaminate; la fel s-ar putea întâmpla și cu mâncarea ta.

– Mâncare? Se uită în direcția zerului.

– Am să remediez asta, promise Charlotte. Însă, te rog, rămâi în pat. Dacă se întâmplă să contactezi și tu boala, începi să vomiți și faci febră din cauza copcilor și… Gesticulă vehement.

Seb înțelese punctul ei de vedere.

– Cât timp o să dureze până când se vor recupera?

– Ți-am spus că odată ce materialul nociv va fi eliminat, practic se vor simți mai bine. Așa e cu GE. Nu e o boală tocmai plăcută, dar în majoritatea circumstanțelor se tratează.

Seb cooperă și se întoarse în pat, iar ea reveni la ceilalți pacienți ai săi. Celor câteva cazuri mai severe, care aveau organismul deshidratat, le administră ulei de ricin; restul bolnavilor nu aveau nevoie decât de odihnă și de căldură. Pe măsură ce simptomele dispăreau, iar pacientul își revenea, Charlotte se felicita pentru treaba bună pe care o făcea. Deși trebuia să recunoască faptul că Janey nu se recuperase la fel de repede ca ceilalți.

La fel ca Billy, Janey își strângea abdomenul, însă într-o porțiune mai joasă decât el și totuși, Charlottei îi luă destul timp să perceapă realmente asta. Dar cel care o indusese în eroare era Billy, care se plânsese de dureri într-un loc nepotrivit. Nu fusese de nici un folos că-i spusese că nu se putea să-l doară acolo, singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut era să-l dea în grabă afară.

– Soră șefă! gemu Janey, când Charlotte începu să-l împingă pe Billy afară din spital.

– Da, Janey dragă, știu că pentru tine e și mai greu, pentru că nu te simți confortabil, dar n-o să dureze mult.

– Soră șefă…

– Și mai ai câteva săptămâni. Așa a spus doctorul Jamie.

Întrecându-se cu Billy până la ușă, Charlotte își aminti că Jamie nu spusese asta, din simplul motiv că ultima oară când venise, uitase s-o consulte pe Janey. Iar ea, sora șefă Bow, uitase să ceară un consult pentru Janey.

– Ai terminat, Billy? Atunci, du-te și spală-te bine și apoi întinde-te puțin.

– Soră șefă! se tângui Janey.

– Liddy, dă-i puțin clorodin… sticluța de acolo, aceeași doză pe care le-am administrat-o și celorlalți. E bun, Janey, e un medicament cum se cuvine.

– Soră șefă, nu asta, copilul.

– Da, Janey dragă, chiar și copiii s-au îmbolnăvit, dar se vor însănătoși în curând.

Întorcându-se la chiuvetă ca să se spele, înainte de a-și începe din nou turul, cu mâinile sub jetul de apă rece, Charlotte realiză ce spusese Janey.

Copilul!

– Janey! Fugi înapoi lângă ea. Janey, unde te doare? Sus? Jos? Ce altceva, Janey? Unde a plecat Janey?

– Janey naște, îi răspunse cu calm o femeie. Se duce la locul ei.

Charlotte aflase, până în momentul acela, care era „locul ei". Îi spuseseră doctorul Jamie și Seb, dar nu știa unde unde era, nu știa decât că trebuia s-o găsească pe Janey cât mai repede cu putință. Poate

că aborigenei îi era indiferent dacă o ajuta sau nu cineva, din moment ce fata nu pomenise decât de cineva care să stea lângă ea ca să aleagă copilul pe care să-l păstreze.

Charlotte alerga, uitându-se în grabă în stânga și în dreapta. Trebuia să fie în josul vâlcelei, unde erau pâlcuri de arbuști, probabil nu departe de focurile comunității unde se găteau costițele și unde cenușa era bună, caldă și curată. Când o găsi, în cele din urmă, cu ajutorul gemetelor fetei, primul copil sosise deja.

Șterse pleoapele micuțe, așteptă până când îi localiză pulsul slab și apoi îi tăie cordonul ombilical. Se înveseli văzând că nu fu nevoie de nici o palmă deșteptătoare; judecând după plânsul agresiv, copilul era cât se poate de viu. Charlotte așeză băiețelul în cenușa caldă, recunoscătoare că Janey nu are încă oportunitatea să decidă dacă era un copil puternic, demn de a fi păstrat, căci era ocupată cu cel de-al doilea.

Charlotte își dădu seama că era prea mult pentru o singură persoană; primul născut necesita încă atenție, însă cel de-al doilea copil se grăbea teribil să vină pe lume. Ce se întâmpla dacă și cel de-al treilea – căci după cum arăta Janey, avea să mai fie unul – venea la fel de repede?

– Stai liniștită, se auzi o voce binevenită. Am mai asistat la o naștere. Seb li se alătură.

– Eu nu, recunoscu Charlotte. Vreau să spun, știu totul despre asta, dar numai teorie, n-am văzut niciodată în realitate. În afară de asta, sunt gemeni… tripleți…, Seb – se uită la el puțin deznădăjduită – nu știm câți!

– Ei bine, vom afla curând, spuse calm Seb Brown.

– Amândoi copiii sunt sănătoși, se frământă Janey. Care?

– Amândoi, spuseră în cor Seb și Charlotte.

Janey îi privi scurt, nerăbdătoare. Acum putea să facă asta, era între contracții. Dar fu o privire atât de rapidă, încât era posibil să nu fi însemnat nerăbdare, așa cum crezuseră ei.

– Unul, afirmă hotărâtă Janey.

Charlotte se întrebă dacă nu cumva aveau timp s-o transporte la spital pentru cea de-a treia naștere. Acum lucrurile nu se mai

precipitau pe nerăsuflate. Dar Janey se ocupă de asta, dând o alarmă falsă. Când Charlotte îi șopti că unul dintre ei putea cel puțin duce nou-născuții la clinică, Seb scutură din cap.

– Nu știu, soră șefă, pur și simplu nu știu. Oricât de mult aș iubi tribul și oricâtă încredere aș avea în el, tot nu pot ști cu certitudine. Au părăsit deșertul pentru prima oară în urmă cu mai puțin de un an. Cum aș putea să știu? Apoi adăugă: Cum ai putea să știi?

Îngenunche și începu un masaj ferm. Știa că Janey n-o ajuta, fiind încă ocupată cu alegerea unuia dintre cei doi copii. Charlotte aproape că-și dorea ca Janey să sufere o durere suficient de mare încât să-i distragă atenția și să se concentreze asupra ei însăși, dar în afară de nehotărâre, Janey nu suferea de nimic altceva.

– Nu are contracții, îi spuse ea lui Seb.

– Poate că a terminat.

Dar nici nu încheie bine propoziția, că cel de-al treilea bebeluș se născu. Și în minutele următoare, veni și cel de-al patrulea și ultimul.

– Cvarteți! se tângui Seb.

– Cvarteți! încuviință veselă Charlotte. Chiar am asistat la o naștere cvadruplă!

– N-or să accepte niciodată, spuse Seb. Niciodată. Cât timp Charlotte nu făcu nici un comentariu, fiind ocupată cu bebelușii, el continuă, pe un ton ascuțit, de îngrijorare: n-or să accepte niciodată. Mă auzi?

Charlotte nu-i răspunse, căci nu-l auzise din cauza zgomotelor care-l acoperiseră.

Era un huruit cum nu mai auzise vreodată, un zgomot care părea să se ridice din pământ. La câțiva metri de ei, câțiva arbuști piperniciți fură dezrădăcinați sub privirile uimite ale Charlottei. Pământul nisipos se zgâlțâi de câteva ori în sus și în jos. Un boschet uriaș se îndoi până atinse solul, apoi reveni. Charlotte descoperi amețită că Seb se clătina, iar între el și Janey și cei patru bebeluși pământul se crăpase puțin.

Totul se petrecu într-o clipă. Nici nu începu bine, și se și sfârși.

– Cutremur? întrebă ea tremurând.

– Unul foarte slab. De patru grade, aș spune. Vocea lui Seb venea de pe cealaltă parte a crăpăturii. Dar indiferent cât de mică a fost magnitudinea, date fiind circumstanțele, este mult prea mare.

– Seb…, bâigui Charlotte.

– Spiritele se revoltă în fața unui lucru…

– Ca nașterea multiplă, completă Charlotte, iar el încuviință.

– Desigur, cunosc cu toții conceptul procreării, dar în adâncul sufletului, o asociază în continuare cu spiritele. Dacă se naște mai mult de un copil, spiritul este slăbit, pentru că este împărțit. De aceea, în trecut, cu excepția celui ales, toți ceilalți erau uciși. Am fi putut ieși învingători, soră șefă, doar că acum vor crede că spiritele și-au vărsat amarul. Își întinse brațele uriașe. Zgomotele infernale, zguduielile, vibrațiile, copacii, crăpăturile – le vor considera pe toate proteste ale spiritelor, menite să le indice oamenilor lor cum trebuie să le ofere împăciuirea. Charlotte…, strigă el disperat, ce vom face?

Primul lucru care trebuia făcut, și amândoi recunoscură fără tragere de inimă asta, era să-i transporte pe Janey și pe cei patru bebeluși la spital. Seb și Charlotte se uitară unul la celălalt, conștienți de tentația aproape irezistibilă de a-i duce pe cei cinci într-o cu totul altă direcție, undeva unde să-i ascundă, dar știau că ar fi fost în zadar. Unul dintre aborigenii-cercetași i-ar fi găsit, fără ca măcar să încerce asta. Dar era oricum o idee inacceptabilă. Clinica pe care cu atâta trudă o puseseră pe picioare reprezenta ceva, sau cel puțin așa crezuseră întotdeauna. Însemna progres, siguranță, deșteptare, rațiune. Însemna Mândrie și Entuziasm. Așa că trebuia să înfrunte orice avea să se întâmple acolo. Să înfrunte pe loc. Își îndreptară amândoi ținutele.

În ciuda resemnării în fața destinului, deși, ca profesionistă, era conștientă că mama și copiii trebuia instalați de urgență în paturi, Charlotte se fâstâcea în continuare. Ce se întâmpla dacă… Presupunând că… Cum aveau să le explice…

– Frate Seb, ar fi mai bine să așteptăm, conchise ea. Cutremurul…

– S-a sfârșit, spuse cunoscător Sebastopol Brown. Se aplecă spre Janey și o luă cu blândețe în brațe. Așteaptă aici cu bebelușii, până când mă întorc.

Buzele Charlottei fură luate cu asalt de replici precum „Dacă te întorci…“ sau „Dacă te vor lăsa…“, dar și le înghiți și-l urmări cum pleacă.

Dar așteptarea se prelungi și Charlotte spuse cu voce tare cuvintele de mai devreme.

– Am venit. M-au lăsat. Seb se întorsese; adusese cu el patru pleduri cu iepurași. Două pentru tine, două pentru mine. Voi lăsa problema „împachetatului“ pe mâinile unui expert.

Seb așteptă până când Charlotte înfășă copiii. De-abia se abținu să nu-l întrebe ce se întâmplase la fața locului, dar odată ce porniră la drum, tot timpul îi fu ocupat de lupta cu panta. În stânga și în dreapta, pământul se întindea plat; în toată Binka era o singură vale. „Ghici unde s-a nimerit să fie panta?“, mormăi Charlotte.

Dar în cele din urmă, ajunse. Intră în clinică și instală prețiosele „pachete“ în paturile care le așteptau. Așteptau?! Mama era deja instalată; arăta ca o regină. Nu numai că arăta, dar și era tratată astfel. Îngrijitori în spital, îngrijitori afară. Ce era asta?

Nu era însă momentul să-și lămurească astfel de nedumeriri. Trebuia s-o învețe pe Liddy cum să le instruiască pe celelalte trei aborigene care se oferiseră să fie fete-bune-la-toate, evident, în inerția Mândriei și a Entuziasmului.

O oră mai târziu, Charlotte ieși să ia puțin aer proaspăt. Se duse în cabana care adăpostea stația radio, sperând că Seb era acolo. Și era.

Seb arătă spre transmițător.

– Ai raportat…, începu Charlotte.

– Nu, spuse el. Am lăsat asta pentru tine. E tunetul tău, gloria ta. N-aveam de gând să-ți răpesc nimic.

– Tunet, mai degrabă; glorie, nu prea cred, zâmbi Charlotte, mai ales că cei din trib au mentalitatea pe care o au. Își aminti nedumerirea

pe care i-o produsese neașteptata și curioasa atitudine a aborigenilor și începu să-i povestească lui Seb despre asta. Apoi se opri, căci el încerca acum să ia legătura cu Baza.

– Aici 10 S.Z. Sfecla de Zahăr, Binka, apelează. Baza? Doctore Carley?

– Așteaptă! interveni brusc și impulsiv Charlotte, fără să știe exact din ce motiv.

Seb se uită la ea. Încă incertă în privința motivului pentru care îl strigase, dar sigură că făcuse ceea ce trebuise, Charlotte îl privi la rândul ei.

În mica încăpere se lăsă o liniște apăsătoare și, deși ceruse, acum Charlotte nu mai spunea nimic. Cum avea să explice? Nu, nu ce avea să-i explice doctorului Jamie despre cei patru nou-născuți, ci uriașului calcă-n strâchini care stătea în fața ei, că acele prețioase minute petrecute în vale…, că ei…

– Știu, spuse Sebastopol Brown încet și pe neașteptate. E al nostru, nu-i așa? Este al nostru.

Deci, înțelesese. Charlotte l-ar fi putut iubi pentru asta. „L-ar fi putut"?!

– Oh, Seb, Seb!

– Știi ceva? remarcă el. Este pentru prima oară când nu mai pui „frate" înainte de Seb, soră șefă Bow. Și mai știi ceva? Îmi place la nebunie. Nu mi-am dorit niciodată să-ți fiu frate, soră șefă Bow.

Pe buzele Charlottei se înghesuiau cuvinte stranii, cuvinte ca „Nici eu n-am vrut vreodată să fiu sora șefă Bow pentru tine, Seb." Dar nu le rosti cu voce tare. Deși era uimită de realizarea pe care tocmai o făcuse, motivul nu fu propria surpriză, ci faptul că dintr-o dată conștientiză gălăgia de afară. Nu era o gălăgie discordantă, ci mai mult o cadență, și cu siguranță, nu un sunet trist sau deranjant. Dar era, totuși, un zgomot, iar pacientul… pacienții ei nu trebuia…

Luându-și aerul de profesionistă, Charlotte vru să se întoarcă. Însă oricât de repede se mișcă ea, Seb se ridică și mai repede și o întoarse spre el.

– N-o s-o supere pe Janey a noastră, zâmbi el cu malițiozitate.

– Pofim, Seb?

– Janey este regina acestei celebrări. E adevărat că nu poate participa și ea, dar va afla despre asta, va face cunoștință cu Mândria și Entuziasmul tău.

– Seb, despre ce vorbești?

– Nu ți-am spus încă. Nu știi nimic încă. Totul este bine. Bebelușii sunt în regulă. Tribul i-a acceptat. Tribul îi vrea! Așa cum mă temeam, zguduielile și zgomotele acelea îngrozitoare au fost, într-adevăr, spiritele care le vorbeau. Doar că – zâmbi larg, cu gura până la urechi – aplaudând. Spiritele au bătut din palme. Spiritele au spus că se cuvine! Toți copiii sunt buni, Charlotte! Toți!

– Și fetița? – Erau trei băieți și o fată.

– Și fetița. Sunt cu toții buni. Sunt doriți toți patru. Sunt iubiți.

Iubiți!

Charlotte păstră cuvântul acela pentru ea, până când simți că păstra și altceva. Era mâna lui Seb. Presupunea că i-o strânsese de emoție. Nu-și putea aminti când anume îl prinsese de mână, dar nu-i dădu drumul nici acum.

Nici el nu-i dădea drumul. Își ținu mâna într-a ei și o întrebă brusc, fără s-o avertizeze:

– Omul cu creta?

– Te referi la Tony?

– Da. Ți-a… Te-a…

– Dacă te referi la ceea ce cred eu, nu și nu.

– Doctorul Zburător?

– Nu.

Urmă o pauză. Apoi:

– Geologul?

– Ei bine… e bogat, remarcă Charlotte.

– Asta face vreo diferență?

– Una foarte mare. Vreau să spun, întotdeauna ai spus că o toaletă cu lanț pentru tras apa… Seb, mă doare. Seb, dă-mi drumul!

– Până nu încetezi să mă tentezi, nu. Ce vrei să spui cu lanțul pentru tras apa?

– E pentru noi, prostule. De la Jeff.

Urmară câteva clipe de tăcere care părură nesfârșite, apoi Seb spuse:

– Ăsta, da cadou de nuntă!

– Poftim?

– Am spus nuntă.

– Cum poate avea loc o nuntă?

– Cum poate avea loc?

– E nevoie de… oameni.

– Sunt… oameni.

– E nevoie de un preot.

– Părintele Rosendo, părintele Basil… alege tu. Acum știi de ce nu mă puteam duce la spaniolii benedictini. Mi-am jurat ca data viitoare să nu fie o simplă vizită, ci o…

– Da?

– Căsătorie, spuse Seb. Știu că n-au mai exersat de mult. De fapt, cred că n-au practicat niciodată. Nu la Misiune. Dar, dacă nu vrem să mergem cine știe pe unde… Aici suntem atât de departe de tot, și dacă așteptăm să ne telefoneze vreun individ cu guler de reverend…

– Așteptăm? bâigui Charlotte.

– Da, spuse Seb. Apoi așteptă. Așteptă atât de mult, încât în cele din urmă strigă nerăbdător: „Kedgee!“ și trecu la fapte.

Și în brațele lui uriașe și stângace, Charlotte medită asupra motivelor care-l făcuseră să aștepte. Dintr-o dată, calcă-n-strâchini se transformase în vânătorul iscusit din visurile ei, fusese femeia lui și alergase agilă alături de el, călăuzindu-l spre dulcea miere, spre dulcea… iubire.

Căci ce simțea pentru el era iubire, așa fusese tot timpul, dar ea nu știuse.

Fusese mereu un singur pretendent: fratele Seb. Sebastopol Brown. Șeful celor din tribul Parjadis. Șeful… inspiră adânc: Binkabunkacarrawirrawarrawillapillimundi.

Sfârșit